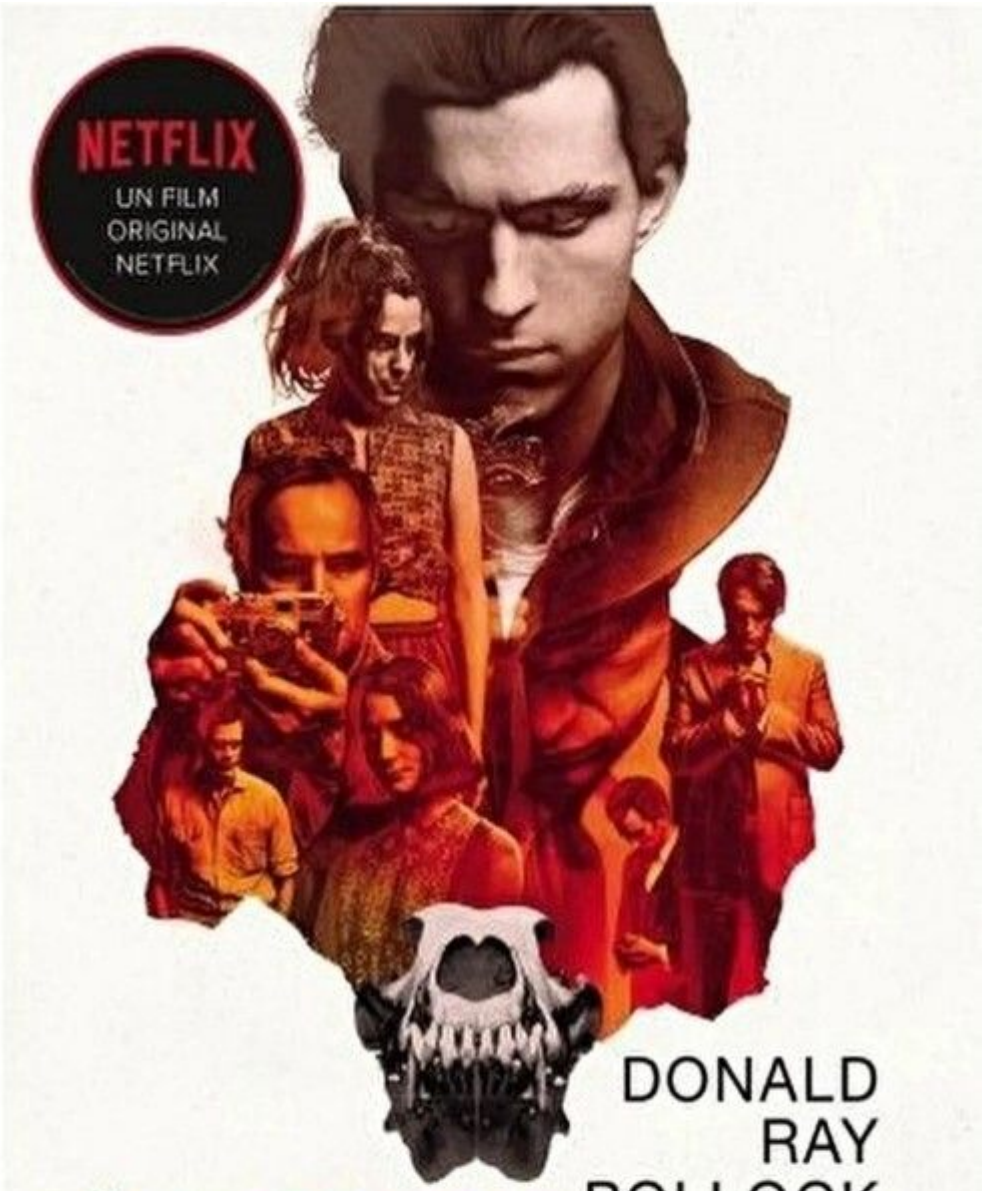

DONALD
RAY
POLLOCK

ÎNTOTDEAUNA DIAVOLUL

DONALD RAY POLLOCK

ÎNTOTDEAUNA DIAVOLUL

Original: *The Devil All The Time* (2011)

Traducere din limba engleză:
LUCIAN POPA

virtual-project.eu

— 2020 —

Din nou,
pentru Patsy

Prolog

Într-o dimineață posomorâtă, aproape de sfârşitul unui octombrie umed, Arvin Eugene Russell se grăbea în urma tatălui său, Willard, de-a lungul marginii unei păşuni care se întindea deasupra unei mici văi lungi şi stâncoase din sudul statului Ohio, numită Knockemstiff. Willard era înalt

şi slăbănog, iar lui Arvin nu îi era uşor să ţină pasul cu el. Câmpul era împânzit de desişuri de mărăcini şi de pâlcuri ofilite de răcovină şi de ciulini, iar ceaţa lipită de pământ, groasă ca norii cenuşii de deasupra, îi ajungea până la genunchi băiatului de nouă ani. După câteva minute, se îndreptară spre pădure şi urmară pe deal o potecă îngustă bătătorită de căprioare, până ajunseră la un buştean care se afla într-o mică poiană, rămăşiţele unui imens stejar roşu care se prăbuşise cu mulţi ani în urmă. O cruce zdravănă, încropită din scânduri smulse din hambarul dărăpănat din spatele gospodăriei lor, stătea aplecată puţin spre est, în pământul moale, la câţiva metri de ei.

Willard se lăsă pe partea înaltă a buşteanului şi îi făcu semn fiului său să îngenuncheze lângă el, în frunzele moarte şi jilave. Dacă nu avea whisky la bord, Willard venea în poiană în fiecare dimineaţă şi seară, pentru a vorbi cu Dumnezeu. Arvin nu se putea hotărî ce era mai rău, băutul sau rugăciunea. De când îşi amintea băiatul, tatăl său se luptase cu diavolul. Arvin tremură puţin din pricina umezelii, strângându-şi mai bine haina pe lângă trup. Îşi dorea să se fi aflat încă în pat. Chiar şi şcoala, cu toate mizeriile ei, îi părea mai bună decât treaba asta, dar era o zi de sâmbătă şi nu exista nicio cale de a o fenta.

Printre copacii de dincolo de cruce, în mare parte desfrunziţi, Arvin putea vedea dâre de fum ridicându-se din câteva hornuri aflate la aproape un kilometru distanţă. Vreo patru sute de oameni vieţuiau în aşezarea Knockemstiff în 1957, aproape toţi având legături de sânge printr-o nenorocire mizerabilă sau alta, fie că era vorba de destrăbălare, fie de nevoie sau pur şi simplu de crasă neştiinţă. Pe lângă cocioabele învelite cu carton gudronat şi casele din bolţari, valea mai includea două mici magazine cu

de toate şi o Biserică a lui Hristos în Uniunea Creştină[1], precum şi o speluncă pe care cei din aşezare o numeau Bull Pen[2]. Cu toate că cei din familia Russell închiriaseră casa de sus, de pe Mitchell Flats, de cinci ani încoace, majoritatea vecinilor de dedesubt încă îi considerau străini. Arvin era singurul copil din autobuzul care îi ducea pe elevi la şcoală care nu era prieten cu nimeni. Cu trei zile în urmă, venise iarăşi acasă cu un ochi învineţit.

— La naiba, nu zic să te încaieri de plăcere, dar uneori prea eşti de mămăligă! îi spusese Willard în seara aceea. Poate sunt mai mari decât tine băieţii ăia, dar, data viitoare când unul dintre ei sare la bătaie, vreau să îl termini!

În acele momente când îşi mustrase fiul, Willard stătea pe verandă, schimbându-şi hainele de lucru. Îi întinsese lui Arvin pantalonii maronii, scorţoşi de la sângele uscat şi de la grăsime. Lucra într-un abator din Greenfield şi în acea zi fuseseră măcelăriţi o mie şase sute de porci, un nou record pentru Carmangeria R.J. Carroll. Deşi băiatul nu ştia încă ce meserie voia să aibă când avea să crească, era destul de sigur că nu dorea să omoare porci pentru a-şi duce traiul.

Tocmai începuseră rugăciunile, când în spatele lor se auzi zgomotul unei ramuri frânte. Arvin dădu să se întoarcă, însă Willard se întinse şi îl opri, dar nu înainte ca băiatul să zărească în lumina palidă doi vânători, bărbaţi murdari şi zdrenţăroşi, pe care îi văzuse de câteva ori tolăniţi pe locurile din faţă ale unui sedan uzat şi mâncat de rugină din parcarea magazinului lui Maude Speakman. Unul ducea în

---

[1] The Churches of Christ in Christian Union, cult religios care a luat naştere în 1909, în Statele Unite, prin separarea de cultul Christian Union; ambele sunt întâlnite mai ales în statul Ohio şi în zona Vestului Mijlociu din America de Nord (n. red.).

[2] „Staulul” (n. red.).

spate un sac maro din pânză groasă, cu partea de jos colorată în roşu-aprins.

— Nu-i băga în seamă, şopti Willard. Acum este vremea Domnului, nu a altcuiva.

Senzația că bărbații erau atât de aproape de el îl făcea să se simtă agitat, dar Arvin se aşează înapoi şi închise ochii. Willard considera buşteanul la fel de sfânt ca orice biserică ridicată de om, iar ultima persoană din lume pe care băiatul voia să o jignească era tatăl său, chiar dacă uneori părea o luptă pierdută. Cu excepția umezelii care picura din frunze şi a unei veverițe care îşi făcea de lucru într-un copac din apropiere, pădurea era iarăşi cuprinsă de linişte. Arvin tocmai începea să creadă că bărbații îşi văzuseră de drum, când unul dintre ei rosti cu un glas dogit:

— Pe toți dracii, au o mică şedință de rugăciune!

— Nu mai zbiera atât! îl auzi Arvin pe celălalt bărbat spunând.

— Căcat! Mă gândesc că ar fi un moment bun să-i facem o vizită soțioarei lui. Probabil că stă chiar acum culcuşită acolo în pat, ținându-l cald pentru mine.

— Taci dracului, Lucas! zise celălalt.

— Ce? Nu-mi spune că nu vrei să pui şi tu botul. E o frumusețe de femeie, pe toți dracii dacă nu-i!

Arvin aruncă o privire neliniştită spre tatăl său. Willard îşi ținea în continuare ochii închişi şi mâinile mari împletite deasupra buşteanului. Buzele i se mişcau iute, dar cuvintele erau rostite cu o voce prea slabă, încât să mai poată fi auzite şi de altcineva în afară de Dumnezeu. Băiatul se gândi la ceea ce îi spusese Willard cu o zi în urmă, despre faptul că trebuia să sari la bătaie atunci când te jignea cineva. Era limpede că nu erau decât alte vorbe goale. I se adânci senzația că lungul drum cu autobuzul şcolar nu avea să se îmbunătățească.

— Haide, pungaş nemernic, strigă celălalt, că sacul ăsta e tot mai greu!

Arvin trase cu urechea în vreme ce vânătorii se întorceau şi se îndreptau înapoi pe deal, în direcția de unde veniseră. Mult timp după ce zgomotul făcut de paşii lor se stinsese, putu să mai audă încă râsul celui mai slobod la gură.

Câteva minute mai târziu, Willard se ridică şi aşteptă ca fiul său să spună „Amin”. Apoi se întoarseră acasă în tăcere, îşi răzuiră noroiul de pe încălțăminte pe treptele pridvorului şi intrară în bucătăria încălzită. Charlotte, mama lui Arvin, prăjea felii de slănină într-o tigaie şi bătea ouă cu o furculiță într-un vas albastru. Îi turnă lui Willard o ceaşcă de cafea, apoi aşeză un pahar cu lapte în fața lui Arvin. Părul ei negru şi lucios era strâns într-o coadă de cal, prins cu un elastic, şi purta un capot roz decolorat şi o pereche de şosete scămoşate, una cu o gaură în călcâi. În timp ce Arvin o privea cum se mişca prin cameră, încercă să-şi imagineze ce s-ar fi putut întâmpla dacă cei doi vânători ar fi venit la ei acasă, în loc să-şi vadă de drum. Mama lui era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Se întrebă dacă ea i-ar fi invitat să intre.

De îndată ce termină de mâncat, Willard îşi împinse scaunul şi ieşi afară, cu o privire întunecată aşternută pe chip. Nu rostise niciun cuvânt de când îşi terminase rugăciunile. Charlotte se ridică de la masă, cu cafeaua în mână, şi se duse la fereastră. Îl urmări străbătând curtea cu paşi apăsați şi intrând în hambar. Se gândi la posibilitatea ca el să aibă o sticlă de rezervă ascunsă acolo. Nu se atinsese de câteva săptămâni de cea pe care o ținea sub chiuvetă. Se întoarse şi se uită la Arvin.

— E supărat pe tine?

Arvin clătină din cap.

— Nu am făcut nimic.

— Nu asta te-am întrebat, spuse Charlotte, sprijinindu-se de blat. Îl ştim amândoi cum se supără.

O clipă, Arvin se gândi să-i spună mamei sale ce se întâmplase la buşteanul pentru rugăciune, dar ruşinea era prea mare. Îi făcea rău să creadă că tatăl său ascultase un bărbat vorbind despre ea în acel fel şi îl ignorase, pur şi simplu.

— Am avut o mică şedinţă de rugăciune, asta-i tot, răspunse el.

— Şedinţă de rugăciune? rosti Charlotte. De unde ai mai scos-o şi pe-asta?

— Nu ştiu, mi-a trecut cumva pe la ureche.

Apoi se ridică şi o apucă pe hol până la dormitorul său. Închise uşa şi se aşeză pe pat, învelindu-se cu plătura. Întorcându-se pe o parte, se uită la icoana cu Iisus răstignit, pe care Willard o atârnase deasupra scrinului cu sertare zgâriat şi ponosit. Imagini similare cu Mântuitorul puteau fi găsite în fiecare cameră a casei, cu excepţia bucătăriei. Charlotte pusese piciorul în prag acolo, la fel cum o făcuse şi când începuse să îl ia pe Arvin în pădure pentru a se ruga.

— Doar în weekend, Willard, atât şi nimic mai mult, decisese ea.

După cum vedea ea lucrurile, prea multă religie putea fi un lucru la fel de nociv ca şi prea puţină, poate chiar mai rău; dar moderaţia, pur şi simplu, nu făcea parte din firea soţului ei. După o oră, Arvin fu trezit de vocea tatălui său aflat în bucătărie. Ţâşni din pat şi netezi cutele păturii de lână, apoi se duse la uşă şi îşi lipi urechea de ea. Îl auzi pe Willard întrebând-o pe Charlotte dacă avea nevoie de ceva de la magazin.

— Trebuie să alimentez camioneta pentru muncă, îi explică el soţiei sale.

Când auzi paşii tatălui său pe hol, Arvin se îndepărtă repede de uşă şi traversă camera. Stătea lângă fereastră, prefăcându-se că studia un vârf de săgeată pe care îl luase din restrânsă colecție de comori pe care o ținea răsfirată pe pervaz. Uşa se deschise.

— Hai să facem o plimbare! spuse Willard. N-are rost să stai aici toată ziua, ca o pisică leneşă.

Când ieşeau pe uşa din față, Charlotte le strigă din bucătărie să nu uite de zahăr. Se urcară în camionetă şi merseră până la capătul uliței lor pline de hârtoape, iar apoi cotiră pe Baum Hill Road. La semnul de oprire, Willard făcu la stânga pe drumul asfaltat care trecea prin mijlocul aşezării Knockemstiff. Deşi drumul până la magazinul lui Maude nu dura niciodată mai mult de cinci minute, lui Arvin i se părea întotdeauna că era ca şi cum ar fi intrat în altă țară atunci când îşi părăseau locuința. La Patterson, un grup de băieți, unii mai mici decât el, stăteau în uşa deschisă a unui garaj dărăpănat, poştind țigările şi lovind cu pumnii într-o carcasă eviscerată de căprioară, care atârna de un cârlig. Unul dintre băieți scoase un strigăt şi dădu câteva lovituri în aerul răcoros, în timp ce treceau pe lângă el, iar Arvin se grăbi să se afunde un pic în scaun. În fața casei lui Janey Wagner, un bebeluş rozaliu mergea de-a buşilea prin curte, sub un arțar. Janey stătea pe veranda dărăpănată, uitându-se țintă la copil şi zbierând printr-o fereastră spartă şi cârpită cu carton la cineva aflat înăuntru. Purta aceleaşi haine pe care le îmbrăca zilnic la şcoală, o fustă în carouri roşii şi o bluză albă zdrențuită. Cu toate că era într-o clasă doar cu un an mai mare decât Arvin, pe drumul de întoarcere spre casă, Janey stătea întotdeauna în spatele autobuzului, cu băieții mai mari. Le auzise pe unele dintre celelalte fete spunând că o primeau acolo, în spate, pentru că îşi desfăcea picioarele şi îi lăsa să se joace cu

degetul în scorbura ei. Spera ca într-o bună zi, când avea să fie puțin mai mare, să afle şi el exact ce însemna asta.

În loc să se oprească la magazin, Willard luă o curbă strânsă pe drumul cu pietriş spre Shady Glen. Alimentă camioneta cu nişte benzină şi întoarse în curtea golaşă şi noroioasă care înconjura Bull Pen. Era plină de capace de sticlă, chiştoace de țigară şi ambalaje de carton pentru bere. Un fost lucrător la căile ferate cu pielea plină de negi canceroşi, pe nume Snooks Snyder, locuia acolo împreună cu sora sa, Agatha, o bătrână servitoare care stătea toată ziua la o fereastră de la etaj, îmbrăcată în negru şi pozând în văduvă îndurerată. Snooks vindea bere şi vin în fața casei şi, dacă chipul cumpărătorului îi era cunoscut măcar vag, chiar şi băuturi mai tari, în spate. Pentru confortul clienților săi, amenajase mai multe mese de picnic sub nişte sicomori înalți, pe o latură a casei, împreună cu o groapă pentru aruncat potcoave şi o latrină care părea mereu în pragul prăbuşirii. Cei doi bărbați pe care Arvin îi văzuse în pădure în acea dimineață stăteau cocoțați pe una dintre mese, bând bere, cu puştile sprijinite de un copac din spatele lor.

Cu camioneta încă mergând, înainte să se oprească de tot, Willard deschise uşa şi sări afară. Unul dintre vânători se ridică şi aruncă o sticlă, care ricoşă din parbrizul camionetei şi aterizează cu un zdrăngănit în drum. Apoi bărbatul se întoarse şi începu să alerge, cu haina murdară fluturându-i în spate şi uitându-se sălbatic în jur, cu ochii injectați, după zdrahonul care îl fugărea. Willard îl prinse şi îl trânti în băltoaca soioasă adunată în fața uşii latrinei. Rostogolindu-l, țintui umerii uscați ai bărbatului cu genunchii şi se apucă să-i care pumni în fața acoperită de barbă. Celălalt vânător înşfăcă una dintre arme şi se năpusti spre o maşină Plymouth verde, ținând în acest timp sub braț un obiect ambalat într-o pungă de hârtie. Se îndepărtă în viteză,

pneurile tocite împroşcând pietriş în vreme ce trecea pe lângă biserică.

După câteva minute, Willard încetă să-l snopească pe bărbat. Îşi scutură mâinile, pentru a le dezmorți, şi respiră adânc, după care se îndreptă spre masa unde stătuseră cei doi. Apucă puşca rezemată de copac, scoase din ea două cartuşe roşii, apoi izbi cu ea în trunchiul sicomorului, ca şi cum ar fi fost o bâtă de baseball, până când arma se făcu fărâme. În timp ce se întorcea pentru a porni spre camionetă, îl zări cu coada ochiului pe Snooks Snyder stând în uşă cu un pistol butucănos îndreptat spre el. Făcu câțiva paşi spre verandă.

— Bătrâne, dacă vrei şi tu o porție, spuse Willard cu glas puternic, n-ai decât să ieşi. O să-ți vâr pistolul ăla în cur.

Aşteptă până când Snooks închise uşa.

Când se întoarse în camionetă, Willard se întinse sub scaun după o cârpă şi îşi şterse urmele de sânge de pe mâini.

— Îți aminteşti ce ți-am spus alaltăieri? îl întrebă pe Arvin.

— Despre băieții aceia din autobuz?

— Ei bine, la asta mă refeream, rosti Willard, dând din cap spre vânător, după care aruncă pe fereastră cârpa. Trebuie doar să alegi momentul potrivit.

— Da, domnule, zise Arvin.

— Sunt o mulțime de nemernici buni de nimic pe lume!

— Mai mult de o sută?

Willard râse uşor şi băgă camioneta în viteză.

— Da, pe puțin, rosti el, începând să dea drumul ambreiajului. Mă gândesc că cel mai bine ar fi ca chestia asta să rămână între noi, de acord? Nu are niciun rost să se necăjească mama ta.

— Nu, nu are nevoie de aşa ceva.

— Bine, spuse Willard. Şi acum ce-ai zice să-ți cumpăr un baton de ciocolată?

Multă vreme apoi, Arvin avea să se gândească adesea la asta ca la cea mai bună zi pe care o petrecuse vreodată cu tatăl său. După ce luară cina în acea seară, îl urmă pe Willard înapoi la buşteanul de rugăciune. Luna se ridica în momentul în care ajunseră acolo, o străveche şi cavernoasă strălucire osoasă, însoțită de o singură stea strălucitoare. Îngenunchează şi Arvin aruncă o privire spre articulațiile zdrelite ale tatălui său. Când fusese întrebat, Willard îi spusese lui Charlotte că se rănise la mână schimbând un cauciuc spart. Arvin nu-l mai auzise niciodată pe tatăl său mințind, dar era sigur că Dumnezeu avea să-l ierte. În pădurea nemişcată şi întunecată, sunetele care ajungeau pe deal din vale se auzeau foarte limpede în acea seară. În vale, la Bull Pen, zăngănitul potcoavelor lovindu-se de piroanele de metal răsuna aproape precum dangătul clopotelor bisericii, iar zbieretele şi râsetele batjocoritoare ale bețivilor îi amintiră băiatului de vânătorul zăcând însângerat în noroi. Tatăl său îi dăduse acelui om o lecție pe care nu avea să o uite în vecii vecilor; iar data viitoare când cineva avea să se ia de el, Arvin avea să facă la fel. Îşi încheie rugăciunea.

Partea întâi
— Sacrificiu —

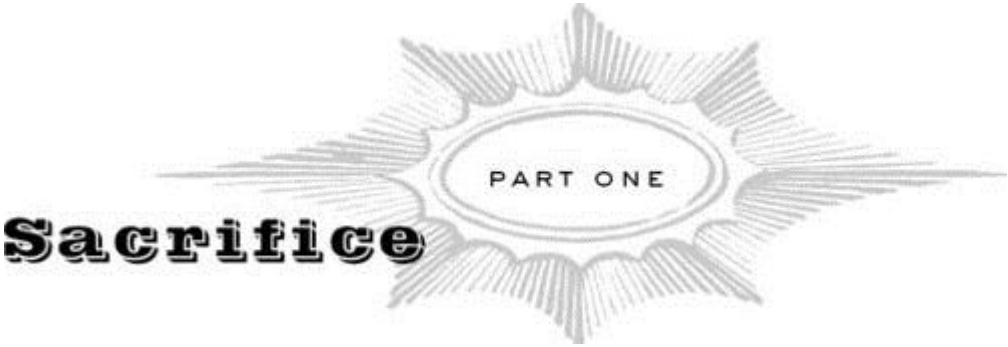

1

Era o după-amiază de miercuri în toamna anului 1945, la puțin timp de la încheierea războiului. Autobuzul Greyhound[3] îşi făcu oprirea obişnuită în Meade, Ohio, un orăşel cu o fabrică de hârtie, aflat la o oră sud de Columbus, al cărui miros de ouă stricate te izbea. Străinii se plângeau de duhoare, dar localnicilor le plăcea să se laude că era vorba despre mirosul dulce al banilor. Şoferul autobuzului, un bărbat molâu şi scund, care purta pantofi înălțați şi un papion pleoştit, parcă pe aleea de lângă stație şi anunță o pauză de patruzeci de minute. Şi-ar fi dorit să poată bea o ceaşcă de cafea, dar ulcerul îl necăjea din nou. Căscă şi luă o duşcă zdravănă dintr-o sticlă cu un medicament roz pe care o ținea pe bord. Coşul de fum din oraş, de departe cea mai înaltă structură din această parte a statului, revărsă alt nor de un maroniu murdar. Era vizibil de la mulți kilometri

[3] Faimoasă linie de autobuze interurbane care leagă, în prezent, mai bine de 3800 de localităţi din America de Nord; prima rută Greyhound datează de la 1917. Autobuzele Greyhound se înscriu în cultura populară americană, apărând în nenumărate romane, filme şi în versuri ale melodiilor (n. red.).

distanță, pufăind aidoma unui vulcan pe cale de a erupe prin vârful său subțire.

Lăsându-se pe spate în scaun, şoferul autobuzului îşi trase şapca de piele peste ochi. Locuia chiar în afara oraşului Philadelphia şi socotea că, dacă ar fi trebuit să trăiască într-un loc precum Meade, din Ohio, s-ar fi împuşcat fără să stea prea mult pe gânduri. Nu puteai găsi nici măcar un castron de salată în acest oraş. Tot ceea ce oamenii păreau să mănânce aici era grăsime, apoi şi mai multă grăsime. S-ar fi dus pe copcă în două luni dacă ar fi mâncat unsorile pe care le găteau. Soția sa le spunea prietenelor că el era un delicat, dar exista ceva în tonul vocii sale care îl făcea uneori să se întrebe dacă nu cumva stârnea de fapt compătimire. Dacă nu ar fi suferit de ulcer, s-ar fi dus să lupte cot la cot cu ceilalți bărbați. Ar fi măcelărit un întreg pluton de nemți şi le-ar fi arătat el cât de al dracului de delicat era. Cel mai mare regret al său erau toate decorațiile pe care le ratase. Tatăl lui primise la un moment dat o diplomă de la căile ferate, pentru că nu lipsise nici măcar o zi de la muncă în douăzeci de ani, pe care i-o băgase pe gât fiului său bolnav de fiecare dată când dăduse ochii cu el, pe parcursul următorilor douăzeci de ani. Când bătrânul îşi dăduse duhul, în cele din urmă, şoferul autobuzului încercase să-şi convingă mama să lipească diploma în sicriu, lângă cadavru, astfel încât să nu mai fie nevoit să se uite la ea. Dar ea insistase să o lase la vedere în sufragerie, ca exemplu a ceea ce o persoană ar putea obține în această viață, dacă nu ar lăsa o mică indigestie să-i stea în cale. Înmormântarea, un eveniment pe care şoferul autobuzului îl aşteptase de mult timp, aproape că se dusese de râpă din pricina certurilor pe seama acelui petic de hârtie fără nicio valoare. Avea să se bucure atunci când toți soldații lăsați la vatră urmau să ajungă în final la destinațiile lor, astfel încât să nu mai fie nevoit să dea ochii

cu acei ticăloşi idioţi. După o vreme, ajungea să ţi se acrească de realizările altora.

Soldatul Willard Russell băuse în spatele autobuzului cu doi marinari din Georgia, dar unul îşi pierduse cunoştinţa şi celălalt vomitase în ultima lor carafă. Se gândea întruna că, dacă avea să ajungă vreodată acasă, nu va mai pleca niciodată din Coal Creek, Virginia de Vest. Văzuse destule scene dure în copilăria lui petrecută pe acele dealuri, dar nu se comparau câtuşi de puţin cu lucrurile la care fusese martor în Pacificul de Sud. Pe una dintre insulele Salomon, el şi alţi câţiva camarazi de-ai săi dăduseră peste un puşcaş marin jupuit de viu de japonezi şi ţintuit în cuie pe o cruce formată din doi palmieri. Trupul jupuit şi însângerat era acoperit cu muşte negre. Încă puteau vedea inima bărbatului bătându-i în piept. Tăbliţele lui de identificare erau agăţate de ceea ce mai rămăsese din unul dintre degetele sale mari de la picioare: sergentul artilerist Miller Jones. Incapabil să-i ofere altceva decât puţină milă, Willard îl împuşcase pe infanteristul marin în spatele urechii, după care îl dăduseră jos şi îl acoperiseră cu pietre la poalele crucii. De atunci, mintea lui Willard o luase puţin razna.

Când îl auzi pe şoferul bondoc al autobuzului strigând ceva despre o pauză, Willard se ridică şi porni spre uşă, dezgustat de cei doi marinari. În opinia sa, marina era o ramură a armatei care nu ar fi trebui niciodată lăsată să bea. În cei trei ani în care fusese înrolat în armată, nu întâlnise nici măcar un marinar care să ţină la băutură. Cineva îi spusese că era din cauza salpetrului care li se punea în mâncare pentru a-i împiedica să-şi iasă din minţi şi să şi-o tragă unii altora când ieşeau pe mare. Paşii îl purtară în afara staţiei de autobuz şi vizavi văzu un mic local numit Wooden Spoon[4]. În fereastră era lipită o bucată

[4] „Lingura de lemn” (n. red.).

de carton alb care anunța o fleică specială pentru treizeci şi cinci de cenți. Mama lui îi gătise o fleică exact cu o zi înainte de a pleca în armată; consideră asta un semn bun. Se aşează într-un separeu de lângă fereastră şi îşi aprinse o țigară. Încăperea era înconjurată de un raft plin cu sticle vechi, ustensile de bucătărie şi mai vechi şi fotografii alb-negru deteriorate, pe care se aşezase praful. Pe peretele de lângă separeu era prins în ținte un articol decolorat, decupat dintr-un ziar, despre un polițist din Meade care fusese împuşcat de un jefuitor de bănci în fața autogării. Willard se uită mai de aproape şi văzu că data din 11 februarie 1936. Asta însemna cu patru zile înainte de cea de-a douăsprezecea lui zi de naştere, socoti el. Un bătrân, unicul alt client din local, stătea aplecat deasupra unei mese din mijlocul încăperii, sorbind zgomotos dintr-o farfurie cu supă de legume. Proteza lui se odihnea pe pachetul de unt din față.

Willard termină țigara şi tocmai se pregătea să plece, când o chelneriță cu părul brunet ieşi, în cele din urmă, din bucătărie. Înhață un meniu dintr-un teanc de lângă casa de marcat şi i-l înmână.

— Îmi pare rău, spuse ea, nu te-am auzit intrând.

Uitându-se la pometii înalți, buzele pline şi picioarele lungi şi subțiri, Willard descoperi, când ea îl întrebă ce vrea să mănânce, că saliva i se uscase în gură. Abia putea să vorbească. Asta nu i se întâmplase niciodată, nici măcar în mijlocul celor mai crunte lupte de pe insula Bougainville. În timp ce ea se ducea să transmită comanda şi să-i toarne o ceaşcă de cafea, îi trecu prin cap gândul că în urmă cu doar câteva luni era sigur că viața lui avea să se încheie pe vreo amărâtă de stâncă înceţoşată din mijlocul Oceanului Pacific; şi iată-l acum, respirând încă aer şi la doar câteva ore depărtare de acasă, fiind servit de o femeie care arăta ca o versiune în carne şi oase a acelor îngeri nurlii din filme. Din

câte îşi dădea seama Willard, atunci se îndrăgostise pentru prima oară. Nu mai conta că fleica era uscată, că fasolea verde era făcută terci şi că chifla era dură ca o bucată de antracit. Din punctul lui de vedere, ea îi servise cea mai bună masă de care se bucurase vreodată în viaţa lui. Terminând de mâncat, se întoarse la autobuz fără să ştie măcar că o chema Charlotte Willoughby.

După ce trecură râul, în Huntington, găsi un magazin de băuturi alcoolice când autobuzul făcu altă oprire; cumpără doi litri şi jumătate de whisky de calitate pe care îl îndesă în bagajul lui. Acum se aşeză în faţă, chiar în spatele şoferului, gândindu-se la fata din local şi căutând nişte repere că se apropia de casă. Era încă un pic beat. Din senin, şoferul autobuzului spuse, uitându-se la Willard în oglinda retrovizoare:

— Ei, te întorci cu niscaiva decoraţii?

Willard clătină din cap.

— Doar acest bătrân schelet ambulant în care mă plimb.

— Îmi doream să merg, dar n-au vrut să mă ia.

— Eşti norocos, rosti Willard.

În ziua în care dăduseră peste puşcaşul marin, luptele de pe insulă erau aproape încheiate, iar sergentul îi trimisese să caute nişte apă bună de băut. La câteva ore după ce îngropaseră cadavrul jupuit al lui Miller Jones, patru soldaţi japonezi înfometaţi, cu pete proaspete de sânge pe macetele lor, ieşiseră dintre stânci, cu mâinile ridicate în aer, şi se predaseră. În timp ce Willard şi cei doi camarazi ai săi îi conduceau înapoi la locul crucii, soldaţii căzuseră în genunchi şi începuseră ori să implore, ori să-şi ceară iertare, nu înţelesese exact ce anume.

— Au încercat să evadeze, îl minţise Willard pe sergent mai târziu, în tabără. Nu am avut de ales.

După ce îi executaseră pe japonezi, unul dintre cei aflaţi cu el, un băiat din Louisiana care purta un picior de

şobolan de mlaştină în jurul gâtului pentru a-l proteja de gloanţele gălbejiţilor, le retezase urechile cu o lamă de ras. Avea o cutie de trabucuri plină cu urechi pe care le uscase deja. Planul lui era să vândă trofeele cu cinci dolari bucata atunci când aveau să se întoarcă la civilizaţie.

— Am ulcer, se destăinui şoferul autobuzului.

— N-ai pierdut nimic.

— Nu ştiu, zise şoferul autobuzului. Sigur mi-ar fi plăcut să capăt o decoraţie. Poate chiar două. Aş fi fost în stare să le fac de petrecanie la îndeajuns de mulţi nemţălăi ticăloşi pentru două. Sunt destul de iute de mână.

Privind ceafa şoferului de autobuz, Willard se gândi la conversaţia pe care o avusese cu tânărul preot morocănos la bordul navei, după ce mărturisise că îl ucisese pe puşcaşul marin pentru a-i curma suferinţa. Preotul era sătul până peste cap de toată moartea pe care o văzuse, de toate rugăciunile pe care le spusese lângă şirurile de soldaţi morţi şi lângă mormanele de bucăţi de trupuri. Îi spusese lui Willard că, dacă măcar jumătate din poveste era adevărată, atunci singurul lucru pentru care era bună această lume depravată şi coruptă era să te pregătească pentru următoarea.

— Ştiai, îi zise Willard şoferului, că romanii obişnuiau să eviscereze măgari şi să îi coasă pe creştini de vii în carcase şi să-i lase afară, la soare, ca să putrezească?

Preotul fusese o sursă inepuizabilă de asemenea poveşti.

— Ce legătură are asta cu decoraţiile, pe toţi dracii?!

— Gândeşte-te la asta. Eşti legat fedeleş, ca un curcan într-o tigaie, doar capul ieşindu-ţi afară din fundul unui măgar mort; apoi viermii te mănâncă până când vezi gloria.

Şoferul autobuzului se încruntă şi strânse puţin mai tare volanul.

— Amice, nu pricep unde baţi! Vorbeam despre venirea ta acasă cu o mare decoraţie prinsă pe piept. Le-au dat

romanii ăştia decoraţii oamenilor înainte de a-i vârî în măgari? Asta vrei să spui?

Willard nu ştia ce vrea să spună. Potrivit preotului, numai Dumnezeu putea să-şi dea seama care era calea potrivită a fiecăruia. Îşi linse buzele uscate, gândindu-se la whisky-ul din bagajul său.

— Ce vreau să spun este că, dacă stai să te gândeşti, toată lumea suferă până la sfârşitul vieţii, zise Willard.

— Ei bine, răspunse şoferul autobuzului, mi-ar fi plăcut să am decoraţia mea până atunci. Ce naiba, am acasă o soţie care o ia razna de fiecare dată când vede una. Poftim aici suferinţă! Mă îngrijorez de moarte, de fiecare dată când plec în cursă, că o să o şteargă cu vreunul decorat cu „Inimă purpurie".

Willard se aplecă, iar şoferul simţi pe ceafa grasă respiraţia fierbinte a soldatului, mirosul aburilor de whisky şi aromele unui prânz ieftin.

— Crezi că Miller Jones s-ar sinchisi dacă bătrâna lui s-ar regula în stânga şi-n dreapta? zise Willard. Amice, ar fi făcut schimb cu tine pe loc!

— Cine dracu' mai e şi Miller Jones?

Willard se uită pe fereastră cum vârful înceţoşat al muntelui Greenbrier începea să se contureze în depărtare. Mâinile îi tremurau, fruntea îi strălucea de sudoare.

— Doar un biet nenorocit care a mers şi s-a luptat în acel război de care pe tine te-au lipsit, atât şi nimic mai mult.

Willard tocmai se pregătea să desfacă una dintre sticlele de jumătate de litru şi să se facă praf şi pulbere, când unchiul său Earskell se opri cu rabla lui Ford în faţa staţiei Greyhound din Lewisburg, la intersecţia dintre străzile

Washington şi Court. Stătea afară, pe o bancă, de aproape trei ore, sorbind cafea rece dintr-un pahar de carton şi privind oamenii care treceau pe lângă drogheria Pioneer. Îi era ruşine de felul în care vorbise cu şoferul autobuzului, îi părea rău că pomenise numele puşcaşului marin în felul acela; îşi jură că, deşi nu avea să-l uite niciodată, nu avea să mai menţioneze vreodată cuiva numele sergentul artilerist Miller Jones. După ce se urniră la drum, scotoci în bagaj şi îi întinse lui Earskell una dintre sticlele de jumătate de litru, împreună cu un pistol Luger german. Dăduse o sabie ceremonială japoneză pentru pistol la baza din Maryland, chiar înainte de a fi lăsat la vatră.

— Se presupune că asta e arma pe care Hitler a folosit-o pentru a-şi zbura creierii, spuse Willard, încercând să-şi reprime un rânjet.

— Aiurea! rosti Earskell.

Willard râse.

— Ce, crezi că m-a minţit tipul?

— Ha! exclamă bătrânul, după care desfăcu capacul sticlei şi trase o duşcă zdravănă, cutremurându-se numaidecât. Doamne, asta-i marfă prima-ntâi!

— Bea până la fund! Mai am trei în raniţă.

Willard deschise altă sticlă şi aprinse o ţigară, după care îşi scoase braţul pe fereastră.

— Mama ce mai face?

— Ei bine, trebuie să-ţi spun, când au trimis trupul lui Junior Carver înapoi, minţile i s-au cam rătăcit pentru o vreme. Dar acum pare să fie binişor, continuă Earskell, luând o nouă duşcă de whisky şi punând sticla între picioare. Doar că şi-a făcut griji pentru tine, asta este tot.

Urcară încet printre dealuri, îndreptându-se spre Coal Creek. Earskell ar fi vrut să audă câteva poveşti de război, dar singurul lucru despre care îi vorbi nepotul său în următoarea oră fu o femeie pe care o întâlnise în Ohio.

Niciodată nu îl auzise pe Willard vorbind atât de mult. Vru să întrebe dacă era adevărat că japonezii îşi mâncau propriii morţi, aşa cum scria în ziare, dar consideră că putea să mai aştepte. În plus, trebuia să fie atent la condus. Whisky-ul îi cobora pe gâtlej ca uns, cobora grozav, iar ochii lui nu mai erau la fel de buni ca odinioară. Emma îşi aşteptase fiul să se întoarcă acasă de multă vreme şi ar fi fost păcat dacă ar fi făcut vreun accident şi ar fi murit amândoi înainte ca ea să apuce să-l vadă. Earskell chicoti puţin la acest gând. Sora lui era unul dintre cei mai cu frica lui Dumnezeu oameni pe care îi cunoscuse vreodată, dar ea nu s-ar fi dat în lături să vină după el în iad pentru a-l face să plătească pentru asta.

— Ei bine, ce îţi place, de fapt, la fata asta? îl întrebă Emma Russell pe Willard.

Se făcuse aproape miezul nopţii când el şi Earskell parcaseră la poalele dealului şi urcaseră cărarea către căsuţa din buşteni. După ce Willard intrase pe uşă, ea se mai agitase o vreme, îmbrăţişându-l şi udându-i pieptul uniformei cu lacrimile ei. Tânărul se uitase peste umărul ei, văzând cum unchiul lui se furişa în bucătărie. Încărunţise femeia de când Willard o văzuse ultima oară.

— Ţi-aş fi cerut să îngenunchezi împreună cu mine, pentru a-i mulţumi lui Iisus, spusese ea, ştergându-şi lacrimile de pe faţă cu poalele şorţului, dar simt un damf de tărie în respiraţia ta.

Willard încuviinţase din cap. Fusese crescut să creadă că nu se cuvenea să vorbeşti niciodată cu Dumnezeu când erai abţiguit. Un bărbat trebuia să fie sincer cu Dumnezeu în fiecare clipă, în caz că vreodată s-ar fi aflat cu adevărat la

ananghie. Chiar şi tatăl lui Willard, Tom Russell, un ins care produsese ilegal alcool şi care fusese lovit de ghinion şi urmărit de necazuri până în ziua în care murise de pe urma unei boli de ficat într-o închisoare din Parkersburg, fusese convins de acest lucru. Oricât de disperată ar fi fost situaţia – şi bătrânul său avusese parte cu vârf şi îndesat de aşa ceva –, nu ar fi cerut ajutorul Celui de Sus dacă ar fi avut la bord chiar şi doar o duşcă de tărie.

— Păi, haideţi în bucătărie! îi îndemnase Emma. Puteţi să mâncaţi şi o să fac şi cafea. V-am pregătit o fleică.

Până la trei dimineaţa, el şi Earskell dăduseră gata patru sticle de whisky, bând cot la cot cană după cană. Se luptau acum cu ultima sticlă cumpărată din magazin. Deşi era ameţit şi îi venea greu să-şi găsească cuvintele, Willard îi pomenise mamei sale despre chelneriţa pe care o văzuse în sala de mese.

— Ce m-ai întrebat? zise el.

— Fata asta despre care vorbeai, răspunse ea. Ce-ţi place la ea?

Îşi turnă o cană de cafea clocotită dintr-o cratiţă. Deşi limba îi era amorţită, era sigur că se fripsese deja zdravăn. O lampă cu petrol atârnată de o grindă din tavan lumina camera. Umbra masivă a mamei sale licărea pe perete. Vărsă nişte cafea pe muşamaua care acoperea masa. Emma clătină din cap şi se întinse în spatele ei după o cârpă de vase.

— Totul, zise el. Ar trebui să o vezi.

Emma îşi dădea seama că vorbea whisky-ul din el, dar vestea dată de fiul ei, cum că acesta cunoscuse o femeie, tot o neliniştea. Mildred Carver, cea mai credincioasă creştină care vieţuise vreodată în Coal Creek, se rugase pentru Junior al ei în fiecare zi, dar tot fusese trimis acasă între patru scânduri. Imediat după ce îi auzise pe cioclii punând la îndoială că chiar se afla ceva în coşciug, după cât de uşor

era, Emma începuse să caute o cale de a-l proteja pe Willard. Căuta încă, atunci când familia lui Helen Hatton pierise în incendiul care le cuprinsese casa, lăsând-o pe biata fată singură. Două zile mai târziu, după multă chibzuință, Emma îngenunchease şi îi promisese lui Dumnezeu că, dacă El îl va aduce pe fiul ei în viață acasă, ea se va asigura că avea să se căsătorească cu Helen şi că avea să aibă grijă de ea. Dar acum, stând în bucătărie şi uitându-se la părul lui ondulat şi buclat şi la trăsăturile lui frumos cizelate, îşi dădu seama că fusese nebună să promită vreodată aşa ceva. Helen purta o bonetă murdară legată sub bărbia ei pătrățoasă, iar chipul ei lung şi cabalin semăna leit cu cel al bunicii sale, Rachel, considerată de mulți ca fiind cea mai hâdă femeie care păşise vreodată prin ținutul Greenbrier. La acea vreme, Emma nu luase în considerare ce s-ar putea întâmpla dacă nu va fi în stare să-şi respecte promisiunea. Numai de-ar fi fost şi ea binecuvântată cu un fiu pocit! Ce mod mai avea şi Dumnezeu de a le da de ştire oamenilor când ceva nu îi era pe plac!

— Nu doar frumusețea contează, spuse Emma.

— Cum nu?

— Tacă-ți fleanca, Earskell! rosti Emma. Cum spuneai că o cheamă pe fata cu pricina?

Willard ridică din umeri. Aruncă o privire la Iisus ducându-şi crucea din icoana care atârna deasupra uşii. Încă de când intrase în bucătărie, evitase să se uite la ea, de teamă să nu-şi strice întoarcerea acasă cu noi gânduri legate de Miller Jones. Dar acum, doar pentru o clipă, aruncă o privire icoanei. Acolo stătea de când îşi putea el aduce aminte, învechindu-se într-o ramă ieftină de lemn. Părea aproape viu în lumina strălucitoare a felinarului. Aproape că auzea şfichiuiturile bicelor şi zeflemeaua

soldaților lui Pilat. Aruncă o privire spre Lugerul german, aşezat pe masă lângă farfuria lui Earskell.

— Nu ştii nici măcar cum o cheamă?

— N-am întrebat-o, recunoscu Willard. Cu toate astea, i-am lăsat un dolar bacşiş.

— Nu o să uite asta, zise Earskell.

— Ei bine, poate că ar trebui să te rogi în privința asta, înainte să bați drumul înapoi în Ohio, îl sfătui Emma. E cale lungă.

Toată viața ei crezuse că oamenii ar trebui să urmeze voința Domnului, şi nu pe a lor. Fiecare om trebuia să aibă încredere că totul se desfăşoară aşa cum se cuvine pe această lume. Dar apoi Emma pierduse acea credință, sfârşind prin a încerca să se tocmească cu Dumnezeu, ca şi cum El nu ar fi fost altceva decât un geambaş, cu un ghemotoc de tutun de mestecat în falcă, sau un spoitor zdrențăros care bătea drumurile, mergând din poartă-n poartă pentru a drege vase de bucătărie. Acum, indiferent ce s-ar fi întâmplat, era nevoită ca măcar să facă un efort pentru a respecta partea ei de înțelegere. Mai apoi, avea să lase totul în seama Lui.

— Nu cred că ar face rău nimănui, nu? Dacă te-ai ruga pentru asta, completă ea, după care se întoarse şi acoperi cu un ştergar curat ceea ce rămăsese din fleică.

Willard suflă în cafea, apoi luă o înghițitură şi se strâmbă. Se gândi la chelneriță, la cicatricea minusculă, abia vizibilă, pe care o avea deasupra sprâncenei stângi. Două săptămâni, îşi spuse, apoi avea să se ducă înapoi şi să stea de vorbă cu ea. Îi aruncă o privire unchiului său, care încerca să-şi ruleze o țigară. Mâinile lui Earskell erau noduroase şi deformate de artrită, cu articulațiile degetelor mari cât nişte monede de un sfert de dolar.

— Nu, admise Willard, turnându-şi un pic de whisky, câtuşi de puțin.

2

Mahmur şi nesigur pe picioare, Willard stătea singur pe una dintre băncile din spatele clădirii Bisericii Sfântului Duh Sanctificat[5] din Coal Creek. Era aproape şapte şi jumătate, într-o seară de joi, dar slujba nu începuse încă. Era a patra noapte din săptămâna de slujbe ţinute la biserică, destinată în mare parte celor care căzuseră iarăşi în păcat şi celor care încă nu fuseseră salvaţi. Willard ajunsese acasă de mai bine de o săptămână, iar aceasta era prima zi în care nu duhnea a băutură. Cu o seară înainte, el şi Earskell se duseseră la cinematograful Lewis pentru a-l vedea pe John Wayne în filmul *Back to Bataan.* Ieşise la jumătatea filmului, dezgustat de falsitatea poveştii, ajungând să se bage într-o încăierare în sala de biliard din josul străzii. Se dezmetici şi se uită în jur, strângând şi desfăcând mâna dureroasă. Emma stătea în continuare în rândul din faţă. Felinare care fumegau erau atârnate de-a lungul pereţilor; o sobă ciobită, cu lemne, era aşezată la jumătatea naosului, spre dreapta. Băncile făcute din pin erau bine netezite în urma a mai bine de douăzeci de ani de slujbe. Deşi biserica rămăsese locaşul modest dintotdeauna, Willard se temea că el se schimbase destul de mult de când fusese peste mări şi ţări.

Reverendul Albert Sykes începuse construcţia bisericii în 1924, la scurt timp după ce o mină de cărbune se surpase şi îl prinsese în beznă, împreună cu alţi doi bărbaţi care fuseseră ucişi instantaneu. Amândouă picioarele îi fuseseră fracturate atunci în mai multe locuri. Izbutise să ajungă la

[5] Church of the Holy Ghost Sanctified, în original, cult cunoscut sub numele de Christ's Sanctified Holy Church, care a luat naştere în 1892 în Statele Unite şi care îşi are rădăcinile doctrinare în metodism (n. red.).

un pachet cu tutun de mestecat Five Brothers din buzunarul lui Phil Drury, dar nu reuşise să se întindă suficient de departe, încât să pună mâna pe sendvişul cu unt şi gem pe care ştia că Burl Meadows îl purta în haină. În a treia noapte, povestise el apoi, fusese atins de Sfântul Duh. Îşi dăduse seama atunci că avea să li se alăture curând bărbaţilor de lângă el, ale căror leşuri emanau deja duhoarea morţii, dar simţea că nimic nu-l mai afecta. Câteva ore mai târziu, salvatorii trecuseră printre dărâmături în timp ce dormea. O clipă, fusese convins că lumina care-i strălucea în ochii era chipul Domnului. Era o poveste numai bună de depănat în biserică şi întotdeauna se auzeau o sumedenie de „Aleluia!" când ajungea la partea cu pricina. Willard socotea că îl auzise pe bătrânul predicator spunând-o de o sută de ori de-a lungul anilor, şchiopătând prin faţa amvonului frumos lăcuit. La sfârşitul poveştii, scotea întotdeauna pachetul gol de Five Brothers din vestonul jerpelit, ridicându-l spre tavan şi legănându-l în palme. Îl purta cu el peste tot. Multe dintre femeile din jurul localităţii Coal Creek, în special cele care încă mai aveau soţi şi fii în mine, îl considerau o relicvă religioasă, pe care o şi sărutau de câte ori aveau ocazia. Ba chiar Mary Ellen Thompson, pe patul de moarte fiind, ceruse să îi fie adus în loc de doctor.

Willard o privi pe mama lui vorbind cu o femeie uscăţivă, care purta ochelari cu ramă de sârmă, strâmbi pe chipul ei lunguieţ şi slăbănog, şi care avea o bonetă de un albastru decolorat legată sub bărbia ascuţită. După câteva minute, Emma strânse mâna femeii şi o conduse în spate, unde stătea Willard.

— Am rugat-o pe Helen să stea cu noi, îi explică fiului ei.

El se ridică şi îi făcu loc să intre, iar în timp ce fata trecea pe lângă el, mirosul de transpiraţie stătută îi făcu ochii să lăcrimeze. Femeia ducea o *Biblie* din piele uzată în mână şi

îşi ţinu capul plecat cât Emma făcu prezentările. Acum înţelese de ce mama lui tot vorbise în ultimele zile despre faptul că un aspect plăcut nu era atât de important. Ar fi fost de acord că era adevărat în majoritatea cazurilor, că spiritul era mai important decât carnea, dar, pe toţi dracii, chiar şi unchiul său Earskell se mai spăla la subsuoară din când în când!

Deoarece biserica nu avea clopot, reverendul Sykes se duse la uşa deschisă când veni timpul să înceapă slujba şi strigă la cei care încă mai zăboveau afară, cu ţigările şi bârfele şi îndoielile lor. Un mic cor, format din doi bărbaţi şi trei femei, se ridică în picioare şi cântă *Sinner, You'd Better Get Ready*[6]*.* Apoi Sykes se duse la amvon. Se uită peste mulţime şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu o batistă albă. Cincizeci şi opt de oameni stăteau pe bănci. Îi numără de două ori. Reverendul nu era un om lacom, dar spera ca în coşul de colectă să se adune în această seară trei sau patru dolari. El şi soţia sa nu mâncaseră altceva decât biscuiţi marinăreşti şi carne de veveriţă bolnavă în ultima săptămână.

— Fir-ar să fie, e cald, nu glumă! spuse el, cu un rânjet. Dar trebuie să fie şi mai cald, nu-i aşa? Mai ales pentru cei care nu sunt în voia Domnului.

— Amin! rosti cineva.

— Cu siguranţă, spuse altul.

— Ei bine, continuă Sykes, ne vom ocupa de asta în curând. Cei doi băieţi din Topperville ne vor ajuta la slujba din această seară şi, din câte îmi spune toată lumea, au de transmis un mesaj pe cinste.

---

[6] „Păcătosule, ar fi mai bine să te pregăteşti", imn religios cântat în bisericile de provenienţă metodistă (n. red.).

Aruncă o privire spre cei doi străini care stăteau în umbra unei laturi a altarului, ascunşi de adunare de o perdea neagră ponosită.

— Frate Roy şi frate Theodore, veniţi încoace şi ajutaţi-ne să salvăm nişte suflete pierdute! strigă el, făcându-le semn cu mâna să se apropie.

Un bărbat înalt şi slab se ridică şi îl împinse pe celălalt, un băiat gras într-un scaun cu rotile scârţâitor, scoţându-l din spatele cortinei şi aducându-l aproape de centrul altarului. Cel cu picioarele bune purta un costum negru ponosit şi o pereche de bocanci grei şi scâlciaţi. Părul lui castaniu era pieptănat pe spate şi dat cu briantină, iar obrajii scofâlciţi îi erau împurpuraţi de coşuri.

— Numele meu este Roy Laferty, începu el cu voce liniştită, iar cel de-aici este vărul meu, Theodore Daniels.

Schilodul încuviinţă din cap şi zâmbi mulţimii. Ţinea o chitară frumoasă în poală şi era tuns castron. Salopeta lui era împânzită cu petice tăiate dintr-un sac de furaje şi picioarele subţiri erau răsucite sub el în unghiuri ascuţite. Avea o cămaşă albă murdară şi o cravată strălucitoare. Mai târziu, Willard avea să spună că unul părea Satana, iar celălalt, un clovn ghinionist.

În tăcere, fratele Theodore termină de acordat o strună la instrumentul din poală. Câţiva oameni căscară, iar alţii se porniră să şuşotească între ei, cuprinşi deja de neastâmpăr la vederea a ceea ce părea să fie începutul unei slujbe plictisitoare, ţinută de doi venetici sfioşi şi prăpădiţi. Willard şi-ar fi dorit să se fi strecurat în parcare şi să fi găsit pe cineva cu o sticlă de tărie înainte să înceapă toată tărăşenia. Nu se simţise niciodată în largul lui să i se închine Domnului în mijlocul unor străini înghesuiţi într-o clădire.

— În seara asta nu o să circule niciun coş pentru chetă, oameni buni, spuse în sfârşit fratele Roy, după ce schilodul dădu din cap că era gata. Nu vrem niciun ban pentru

lucrarea Domnului. Eu şi Theodore putem să ne hrănim din dulceaţa aerului dacă trebuie şi, credeţi-mă, am făcut-o de multe ori. Salvarea sufletelor nu are nici în clin, nici în mânecă cu dolarul murdar.

Roy se uită spre bătrânul predicator, care izbuti să afişeze un zâmbet chinuit şi să încuviinţeze din cap, fără tragere de inimă.

— Acum, în această seară, vom invoca Duhul Sfânt în această mică biserică sau, vă jur tuturor, vom muri încercând.

Acestea fiind zise, băiatul cel gras atinse strunele chitarei şi fratele Roy se lăsă pe spate şi slobozi un teribil urlet ascuţit, care sună ca şi cum ar fi încercat să zguduie chiar porţile raiului. Jumătate din congregaţie aproape că ţâşni de pe loc. Willard chicoti când simţi că mama lui se izbeşte de el.

Tânărul predicator începu să meargă în sus şi în jos pe centrul naosului, întrebând oamenii cu glas tare:

— De ce vă este cel mai frică? rosti el, fluturându-şi braţele şi înfăţişând grozăviile iadului – mizeria, groaza şi disperarea – şi eternitatea care se întinde în faţa tuturor pentru totdeauna şi fără sfârşit. Dacă cel mai tare vă temeţi de şobolani, atunci Satana se va asigura că o să aveţi parte de ei cu vârf şi îndesat. Fraţilor şi surorilor, aceştia vă vor sfârteca faţa în timp ce staţi acolo, fără să puteţi să ridicaţi un singur deget împotriva lor, şi asta nu va înceta niciodată. Un milion de ani în eternitate nu înseamnă nici măcar o după-amiază aici în Coal Creek. Nici măcar nu încercaţi să vă imaginaţi aşa ceva! Nu există vreun om în stare să-l ducă mintea la asemenea blestemăţie. Vă amintiţi de cei din familia din Millersburg care au fost ucişi în propriile paturi anul trecut? Cei care au avut ochii scoşi de zărghitul ăla? Imaginaţi-vă că timp de un trilion de ani – adică un milion de milioane, oameni buni, am verificat – o să fiţi torturaţi

aşa, dar fără să muriți vreodată. Să vi se scoată ochii din cap cu un nenorocit de cuțit vechi, iarăşi şi iarăşi, la nesfârşit. Sper că sărmanii oamenii erau în pace cu Dumnezeu atunci când nebunul acela s-a strecurat pe fereastra lor, zău aşa! Şi, într-adevăr, fraților şi surorilor, nu putem nici măcar să ne închipuim felurile în care diavolul poate să ne chinuie. Niciun om nu a fost vreodată îndeajuns de hain, nici măcar nenorocitul ăla de Hitler, încât să-i treacă prin minte felurile în care Satana are de gând să-i facă pe păcătoşi să plătească atunci când o să vină Ziua Judecății de Apoi.

În timp ce fratele Roy predica, Theodore ciupea coardele chitarei într-un ritm care se potrivea cu fluxul cuvintelor, urmărind cu ochii fiecare mişcare a celuilalt. Roy era vărul său din partea mamei, dar uneori băiatul cel gras îşi dorea să nu fi fost înrudiți atât de strâns. Cu toate că era satisfăcut că avea ocazia să propovăduiască Evanghelia împreună cu el, multă vreme nutrise sentimente care nu erau tocmai cucernice. Ştia ce spunea *Biblia,* dar nu putea accepta că Domnul considera asta un păcat. Dragostea era dragoste şi cu asta, basta, aşa vedea Theodore lucrurile. Pe naiba, nu dovedise asta, arătându-l lui Dumnezeu că îl iubeşte mai mult decât pe oricine altcineva? Luând acea otravă până când ajunsese un infirm, dovedindu-l Domnului că avea credință, chiar dacă acum nu se putea abține uneori să nu se gândească la faptul că poate dăduse dovadă de un pic prea mult entuziasm. Însă, deocamdată, îl avea pe Dumnezeu şi îl avea pe Roy şi avea chitara; nu îi trebuia mai mult pentru a supraviețui în această lume, chiar dacă nu avea să mai reuşească niciodată să se ridice din scaun. Şi dacă Theodore trebuia să-i dovedească lui Roy cât de mult îl iubea, atunci avea să facă bucuros orice i-ar fi cerut acesta. Domnul era Iubire; şi El era peste tot, în orice.

Roy sări înapoi lângă altar, întinse mâna sub scaunul cu rotile al fratelui Theodore şi scoase un ditamai borcanul de aproape patru litri. Toată lumea se aplecă un pic în bănci, ca să vadă mai bine. O masă întunecată părea să colcăie în el. Cineva strigă „Slăviți-l pe Dumnezeu!”, iar fratele Roy rosti:

— Aşa este, prietene, aşa este.

Apoi ridică borcanul şi îl scutură violent, spunând:

— Oameni buni, permiteți-mi să vă spun ceva. Înainte de a găsi Duhul Sfânt, eram speriat de moarte de păianjeni. Nu-i aşa, Theodore? Încă de pe când eram mic şi mă ascundeam sub fustele lungi ale mamei. Păianjenii se târau în visele mele şi depuneau ouă în coşmarurile mele şi nici măcar nu eram în stare să ies din casă fără să mă țină cineva de mână. Stăteau agățați peste tot în pânzele lor, aşteptându-mă. Aveam o viață îngrozitoare, înfricoşat tot timpul, treaz sau adormit, nu conta. Şi era un adevărat iad, frați şi surori. Niciodată nu aveam parte de odihnă, din pricina diavolilor cu opt picioare. Asta până să-l fi găsit pe Dumnezeu.

Apoi Roy se lăsă în genunchi şi scutură încă o dată borcanul, înainte să răsucească uşor capacul. Theodore coborî muzica în surdină, până când nu mai rămase decât un bocet trist şi a toate cuprinzător care înfioră încăperea, zburlind părul de pe cefe. Ținând borcanul deasupra lui, Roy se uită peste mulțime, respiră adânc şi îl întoarse cu gura în jos. Tot soiul de păianjeni, maronii şi negri şi vârstați cu dungi gălbui, se prăvăliră pe capul şi pe umerii lui. Apoi trupul îi fu străbătut de un spasm, ca un curent electric, iar el se ridică şi izbi borcanul de podea, împroşcând peste tot cu cioburi de sticlă. Slobozi din nou acel țipăt îngrozitor şi începu să-şi agite brațele şi picioarele, iar păianjenii căzură pe podea şi se împrăştiară care-ncotro. O femeie înfăşurată într-un şal tricotat sări în sus şi se

grăbi spre uşă, iar mai multe strigară. În toiul agitației, Roy făcu un pas în față, cu câțiva păianjeni încă agățați de chipul lui asudat, şi răcni:

— Luați seama la vorbele mele, oameni buni, Domnul vă va alunga toate temerile, dacă îl veți lăsa! Iată ce a făcut El pentru mine!

Apoi tresări puțin şi scuipă ceva negru din gură. Altă femeie prinse să se lovească peste rochie, strigând că fusese muşcată, iar câțiva copii începură să se smiorcăie. Reverendul Sykes se apucă să alerge înainte şi înapoi, încercând să restabilească o oarecare ordine, dar oamenii se îndreptau deja spre uşa îngustă, cuprinşi de panică. Emma o luă pe Helen de braț, încercând să o conducă afară din biserică. Dar fata se desprinse şi se întoarse, apucând-o spre naos. Îşi ținea *Biblia* lipită de pieptul ei plat, în timp ce se holba la fratele Roy. Zdrăngănind în continuare la chitară, Theodore se uită cum vărul său îşi mătura cu dezinvoltură un păianjen de pe ureche, zâmbindu-i apoi fetei plăpânde şi şleampete. Nu se opri din cântat până când nu îl văzu pe Roy făcându-i prăpăditei semn cu mâna să se apropie.

În drum spre casă, Willard spuse:

— Măi să fie, păianjenii ăia au fost o găselniță de mai mare dragul!

Îşi furişă mâna dreaptă şi începu să-şi mişte uşor degetele în sus pe brațul durduliu, cu carnea tremurătoare, al mamei sale. Ea țipă şi îl pocni.

— Termină! Nu o să mai fiu în stare să dorm niciun minut la noapte!

— L-ai mai auzit vreodată pe băiatul ăsta predicând?

— Nu, dar fac nişte lucruri nebuneşti la biserica aia din Topperville. Fac prinsoare că reverendul Sykes regretă amarnic că i-a invitat. Cel din scaunul cu rotile a băut prea multă stricnină, antigel sau aşa ceva şi din cauza asta nu poate să meargă. Este de-a dreptul vrednic de milă! Punerea la încercare a credinţei, aşa o numesc ei. Dar chestia asta cam sare peste cal, după cum văd eu lucrurile.

Oftă şi îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de scaun.

— Aş fi vrut ca Helen să fi venit cu noi.

— Ei bine, nimeni nu a aţipit la predica respectivă, acesta-i meritul lui.

— Ştii, spuse Emma, e posibil să fi avut şi ea meritele ei, dacă i-ai fi acordat ceva mai multă atenţie.

— O, după cum mi s-a părut, fratele Roy o să-i acorde mai multă atenţie decât o să poată duce.

— De asta mă tem, zise Emma.

— Mamă, am de gând să mă întorc în Ohio într-o zi sau două. Ştii asta.

Emma îl ignoră.

— Dacă există vreo femeie numai bună de luat de nevastă, Helen este aceea.

La câteva săptămâni după ce Willard plecase în Ohio pentru a se interesa de chelneriţă, Helen bătu la uşa Emmei. Era la începutul unei după-amiezi calde de noiembrie. Bătrâna stătea în salonul ei ascultând radioul şi citind din nou scrisoarea pe care o primise în acea dimineaţă. Willard şi chelneriţa se căsătoriseră cu o săptămână în urmă. Urmau să rămână în Ohio, cel puţin deocamdată. El obţinuse un loc de muncă la o fabrică de procesare a cărnii şi spunea că nu mai văzuse atâţia porci în

viața lui. Omul de la radio spunea că temperatura nerezonabilă era cauzată de materialul radioactiv din atmosferă provenit de la bombele atomice lansate pentru a câştiga războiul.

— Am vrut să fiți prima care află, pentru că ştiu că v-ați făcut griji pentru mine, începu Helen.

Era pentru prima dată când Emma o vedea fără o bonetă pe cap.

— Despre ce-i vorba, Helen?

— Roy mi-a cerut să mă mărit cu el. A spus că Dumnezeu i-a dat un semn că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Stând în prag cu scrisoarea lui Willard în mână, Emma se gândi la promisiunea pe care fusese incapabilă să o respecte. Se temuse de un accident violent sau de o boală îngrozitoare, dar aceasta era o veste bună. Poate că lucrurile aveau să se termine cu bine până la urmă. Simți că ochii încep să i se împăienjenească de lacrimi.

— Unde o să trăiți? întrebă ea, nefiind în stare să se gândească ce altceva să spună.

— O, Roy are o căsuță în spatele benzinăriei din Topperville, răspunse Helen. Theodore o să rămână cu noi. Cel puțin pentru ceva vreme.

— E cel din scaunul cu rotile?

— Da, el, încuviință Helen. Sunt împreună de mult timp.

Emma ieşi pe verandă şi o îmbrățişă pe fată. Mirosea slab a săpun Ivory, de parcă ar fi făcut baie recent.

— Vrei să intri şi să stai puțin?

— Nu, trebuie să plec, spuse Helen. Roy mă aşteaptă.

Emma se uită pe lângă ea în josul dealului. În spatele vechiului Ford al lui Earskell era trasă o maşină de culoare căcănie, în formă de broască țestoasă.

— Predică în Millersburg în această seară, acolo unde li s-au scos ochii acelor oameni. Am fost să adunăm păianjeni

toată dimineața. Slavă Domnului că sunt încă destul de uşor de găsit, cu vremea asta!

— Să fii atentă, Helen! o rugă Emma.

— O, nu vă faceți griji, spuse fata, în timp ce pleca de pe verandă, nu sunt prea răi odată ce te-ai obişnuit cu ei.

3

În primăvara anului 1948, Emma primi vestea din Ohio că era în sfârşit bunică; soția lui Willard născuse un băiețel sănătos, pe nume Arvin Eugene. Până atunci, bătrâna fusese mulțumită că Dumnezeu o iertase pentru scurta ei pierdere de încredere. Trecuseră aproape trei ani şi nu se întâmplase nimic rău. O lună mai târziu, ea încă îi mulțumea Domnului că nepotul ei nu se născuse orb şi nerod, precum cei trei copii ai lui Edith Maxwell de pe Spud Run, când Helen se ivi la uşă cu propriile veşti. Era una dintre puținele dăți în care Emma dădea ochii cu ea de când fata se căsătorise cu Roy şi mergea la biserica din Topperville.

— Am vrut să mă opresc şi să vă anunț, spuse Helen.

Brațele şi picioarele îi erau palide şi subțiri, dar avea o ditamai burta, purtând în ea un copil.

— Doamne sfinte, zise Emma, deschizând uşa de plasă. Intră, scumpo, şi trage-ți puțin sufletul!

Era spre seară, iar umbrele gri-albăstrui învăluiau curtea plină de buruieni. Un pui cotcodăcea liniştit sub verandă.

— Nu pot chiar acum.

— O, nu te zori în halul ăsta! Lasă-mă să îți dau ceva de mâncare, rosti bătrâna. Nu am mai vorbit de o grămadă de vreme.

— Mulțumesc, doamnă Russell, dar poate altă dată! Trebuie să mă întorc.

— Roy predică în seara asta?

— Nu, răspunse Helen. Nu mai predică de acum câteva luni. Nu ați auzit? Unul dintre păianjeni l-a muşcat rău. I se umflase capul ca un dovleac. A fost îngrozitor. Nu a putut deschide ochii o săptămână sau chiar mai mult.

— Ei bine, spuse bătrâna, poate să încerce să se angajeze la compania de energie electrică. Cineva spunea că au nevoie de oameni. Era vorba să tragă de mult timp curent pe coclaurile astea.

— Nu prea cred, rosti Helen. Roy nu are de gând să renunțe la predicat, doar că aşteaptă un mesaj.

— Un mesaj?

— Nu a primit unul de ceva timp şi asta îl îngrijorează.

— De la cine nu a primit?

— Păi de la Dumnezeu, doamnă Russell, răspunse Helen. E singurul pe care Roy îl ascultă, continuă ea, începând să coboare treptele verandei.

— Helen?

Fata se opri şi se întoarse.

— Da, doamnă?

Emma ezită, fără să ştie prea bine ce să spună. Se uită pe lângă fată, în josul dealului, la maşina de culoare căcănie. Văzu o figură întunecată aşezată în spatele volanului.

— O să fii o mamă bună, spuse ea.

După ce fusese muşcat de păianjen, Roy stătuse mai mult închis în dulapul din dormitor, aşteptând un semn. Era convins că Domnul îl domolise pentru a-l pregăti pentru ceva mai măreț. În ceea ce-l privea pe Theodore, Roy se dumirise că dracul îşi vârâse coada şi îl făcuse să o ia razna de-a binelea. Începuse să bea şi să piardă nopțile, jucând în cluburi private şi spelunci ilegale dosite prin cotloane.

Învățase zeci de cântece păcătoase despre soți infideli şi crime comise cu sânge rece şi vieți irosite după gratii. De obicei, toate astea se sfârşeau cu cineva care îl lepăda beat turtă şi pătat de urină în fața casei; iar Helen trebuia să iasă în zori şi să-l ajute să intre, în timp ce el o blestema pe femeie şi picioarele lui schiloade şi pe acel aşa-zis predicator cu care ea şi-o trăgea. În curând, Helen ajunsese să se teamă tot mai mult de amândoi, aşa că făcuse schimb cu Theodore, luând ea camerele lui şi lăsându-l să doarmă în patul mare de lângă dulapul lui Roy.

Într-o după-amiază, la câteva luni de la naşterea copilului, o fetiță pe care o botezaseră Lenora, Roy ieşi din dormitor convins că era în stare să învie morții.

— Aiurea, te-ai țicnit de tot! spuse Theodore.

Acesta bea dintr-o doză de bere caldă pentru a-şi drege stomacul. În poală ținea o mică pilă metalică şi o şurubelniță Craftsman. Cu o seară înainte, cântase fără pauză preț de opt ore la o petrecere dată cu ocazia unei zile de naştere la Hungry Holler, în schimbul a zece dolari şi a cinci votci ruseşti. Un ticălos se distrase pe seama beteşugului său, încercând să-l dea jos din scaunul cu rotile şi să-l facă să danseze. Theodore puse berea jos şi începu din nou să lucreze la capul şurubelniței. Ura toată lumea asta afurisită. Data viitoare când cineva avea să se ia de el în halul acela, nemernicul avea să sfârşească cu o gaură în mațe.

— S-a terminat, Roy. Dumnezeu te-a părăsit, exact aşa cum m-a părăsit şi pe mine.

— Nu, Theodore, nu, zise Roy. Nu este adevărat. Tocmai am vorbit cu El. Stătea chiar acolo, cu mine, acum un minut. Şi nici nu arată ca în icoane. În primul rând, nu are barbă.

— Ai luat-o razna de-a binelea! constată Theodore.

— Pot să-ți demonstrez!

— Cum ai de gând să faci asta?

Roy se învârti ca un leu în cuşcă preţ de câteva minute, fluturând din mâini, ca şi cum ar fi încercat să stârnească inspiraţia din aer.

— O să omorâm o pisică, explică el, şi o să-ţi arăt că pot să o readuc la viaţă.

Alături de păianjeni, pisicile erau cea mai mare frică a lui Roy. Mama lui susţinuse întotdeauna că prinsese una încercând să îl sufoce când era copil. El şi Theodore măcelăriseră zeci de-a lungul anilor.

— Mă iei peste picior, nu-i aşa? zise Theodore. O pisică? repetă el, izbucnind în râs. Nu, e nevoie de ceva mai mult ca să-ţi dau crezare.

Îşi apăsă degetul mare pe capătul şurubelniţei. Era ascuţit.

Roy îşi şterse sudoarea de pe faţă cu unul dintre scutecele murdare ale bebeluşului.

— Ce altceva, atunci?

Theodore aruncă o privire pe fereastră. Helen stătea în curte, ţinând în braţe copilul cu chip rozaliu. Se înfoiase din nou la el azi-dimineaţă, spunându-i că se săturase să-i tot trezească fetiţa. Fusese mult mai muşcătoare în ultimul timp, devenise prea afurisită, după părerea lui. La naiba, dacă nu ar fi fost banii pe care îi aducea el acasă, ar fi crăpat de foame cu toţii! Îi aruncă lui Roy o privire vicleană.

— Ce zici să o readuci la viaţă pe Helen? Atunci vom şti cu siguranţă că nu eşti doar un nebun care bate câmpii.

Roy clătină violent din cap.

— Nu, nu, nu pot face una ca asta!

Theodore zâmbi superior, ridicând doza de bere.

— Vezi? Ştiam eu că numai gura e de tine. Aşa ai fost dintotdeauna. Nu eşti un predicator mai bun decât beţivii pentru care cânt în fiecare seară.

— Nu zice asta, Theodore! rosti Roy. De ce spui aşa ceva?

— Pentru că o duceam bine, la naiba, şi apoi a trebuit să te însori! Asta a stors orice urmă de iluminare din tine, iar tu eşti prea bătut în cap pentru a-ţi da seama! Arată-mi că ai recăpătat-o, şi o să începem să propovăduim din nou Evanghelia.

Roy îşi aminti conversaţia pe care o avusese cât stătuse închis în dulap, vocea lui Dumnezeu limpede ca un clopot în capul lui. Se uită pe fereastră la soţia lui, care stătea lângă cutia poştală, cântându-i încetişor copilului. Poate că nu se înşela Theodore. La urma urmei, îşi spuse el, Helen nu avea ce să-şi reproşeze în faţa lui Dumnezeu, cel puţin din câte ştia el. Acest fapt nu putea decât să ajute lucrurile atunci când avea să se ajungă la înviere. Cu toate astea, şi-ar fi dorit să încerce mai întâi cu o pisică.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

— Fără şmecherii, îl avertiză Theodore.

— Numai diavolul are nevoie de ele.

Roy luă o înghiţitură de apă de la chiuveta din bucătărie, suficient pentru a-şi umezi buzele. Împrospătat, decise să se mai roage şi porni spre dormitor.

— Dacă poţi să faci asta, Roy, zise Theodore, nu va exista biserică în Virginia de Vest suficient de mare, încât să încapă în ea toţi oamenii care vor vrea să te audă predicând. Pe toţi dracii, vei fi mai faimos decât Billy Sunday[7]!

Câteva zile mai târziu, Roy îi ceru lui Helen să lase copilul la prietena ei, doamna Russell, în timp ce ei aveau să facă o plimbare cu maşina.

---

[7] Billy Ashley Sunday, 19 noiembrie 1862 - 6 noiembrie 1935, a fost un sportiv american care, după ce a ajuns să joace în Liga Naţională de baseball, a devenit cel mai faimos predicator evanghelist al începutului de secol (n. red.).

— Doar să mai ieşim din casă şi să ne mai dezmorţim un pic, îi explică el. Îţi promit că am terminat cu statul în dulap.

Helen se simţea uşurată; Roy începuse dintr-odată să se poarte ca odinioară, spunând că avea de gând să se reapuce de ţinut predici. În plus, Theodore renunţase să mai iasă noaptea, exersa câteva cântece religioase noi şi bea doar cafea. Ba chiar ţinuse copilul în braţe câteva minute, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

După ce o lăsară pe Lenora acasă la Emma, merseră cu maşina o jumătate de oră, până la o pădure aflată la câţiva kilometri spre est de Coal Creek. Roy parcă maşina şi o rugă pe Helen să meargă la o plimbare cu el. Theodore stătea în spate, prefăcându-se că doarme. După ce străbătură doar câţiva metri, rosti:

— Poate că ar trebui să ne rugăm mai întâi.

El şi Theodore se certaseră în această privinţă, Roy susţinând că dorea să fie un moment intim, la care să ia parte doar el şi soţia lui, în timp ce schilodul insistase că trebuia să vadă cu ochii lui cum sufletul îi părăseşte trupul, pentru a se asigura că nu era o făcătură. Când îngenunchează sub un fag, Roy scoase şurubelniţa lui Theodore de sub cămaşa lui jerpelită. Îşi puse braţul în jurul umărului lui Helen şi o trase aproape. Crezând că avea chef de giugiuleală, ea se întoarse să-l sărute exact în clipa în care el, dintr-o latură, îi împlânta vârful ascuţit al şurubelniţei în gât. Îi dădu drumul şi ea se prăbuşi într-o parte, apoi femeia se ridică, bâjbâind înnebunită după şurubelniţă. Când şi-o smulse din gât, sângele ţâşni din gaură şi îi stropi pieptul lui Roy. Theodore o privea pe femeie pe geam cum se împleticea. Helen făcu doar câţiva paşi, înainte să se prăvălească în frunze şi să se zbată un minut sau două. O auzi strigând de mai multe ori numele Lenorei.

Schilodul îşi aprinse o ţigară şi aşteptă câteva clipe, apoi se târî cu mare greutate afară din maşină.

Trei ore mai târziu, Theodore rosti:

— Nu se va întâmpla, Roy.

Stătea aşezat în scaunul lui cu rotile, la câţiva metri de corpul lui Helen, ţinând şurubelniţa. Roy era îngenuncheat lângă soţia lui, cu mâna femeii în a sa, şi încerca fără încetare să o readucă la viaţă. La început, rugăciunile lui răsunaseră prin pădure cu credinţă şi cu ardoare, dar, cu cât trupul ei rece întârzia să tresară măcar, cu atât deveniseră mai trunchiate şi mai răvăşite. Theodore putea simţi asaltul unei dureri de cap. Îşi dori să fi adus ceva de băut.

Roy îşi ridică privirea, cu chipul brăzdat de lacrimi, spre vărul său schilod.

— Iisuse, cred că am ucis-o!

Theodore se împinse mai aproape şi apăsă dosul mâinii sale murdare pe faţa ei.

— E moartă de-a binelea.

— Nu o atinge! strigă Roy.

— Încerc doar să fiu de ajutor.

Roy lovi pământul cu pumnul.

— Nu trebuia să se întâmple aşa!

— Urăsc să o spun, dar, dacă te găsesc aici, oamenii legii din Moundsville te vor prăji pe scaunul electric ca pe slănină.

Roy clătină din cap, ştergându-şi lacrimile de pe faţă cu mâneca.

— Nu ştiu de ce nu a mers. Eram convins că...

Vocea i se stinse şi dădu drumul mâinii femeii.

— Rahat, pur şi simplu te-ai înşelat! spuse Theodore. Oricine ar fi putut să păţească la fel.

— Ce dracu' o să fac acum? rosti Roy.

— Ai putea să-ți iei tălpăşița, propuse Theodore. Acesta este singurul lucru inteligent de făcut într-o situație de genul ăsta. Adică, la naiba, ce ai de pierdut?

— Unde să-mi iau tălpăşița?

— Am stat aici gândindu-mă la asta şi cred că bătrâna maşină ar fi în stare să te poarte până în Florida, dacă o să ai grijă de ea.

— Nu ştiu... zise Roy.

— Sigur că da, întări Theodore. Uite, după ce ajungem acolo, o să vindem maşina şi o să ne apucăm iarăşi să predicăm. Asta ar fi trebuit să fi făcut tot timpul.

Îşi plecă privirea spre Helen cea palidă şi însângerată. Zilele ei plângărețe se sfârşiseră. Aproape că şi-ar fi dorit să o fi omorât cu mâna lui. Ea stricase totul. Până acum, ei ar fi putut avea propria biserică, poate chiar ar fi fost transmişi la radio.

— Noi?

— Ei bine, da, zise Theodore, căci vei avea nevoie de un chitarist, nu-i aşa?

Tânjea de multă vreme să plece în Florida, să trăiască lângă ocean. Era greu să duci o viață de olog înconjurat de toate aceste dealuri nenorocite, cu copacii lor cu tot.

— Şi cu ea ce facem? întrebă Roy, arătând spre trupul lui Helen.

— Va trebui să o îngropi adânc, frate, zise Theodore. Am pus o lopată în portbagaj, doar pentru cazul în care lucrurile nu s-ar fi desfăşurat după cum te aşteptai.

— Şi Lenora?

— Crede-mă, copilului o să-i fie mai bine cu bătrâna, răspunse Theodore. Nu vrei să crească fugind de lege, nu?

Privi în sus printre copaci. Soarele dispăruse în spatele unui zid de nori întunecați şi cerul căpătase culoarea cenuşii. Mirosul umed de ploaie plutea în aer. De undeva

dinspre Rocky Gap se auzea un zgomot molcom şi slab de tunet.

— Acum cred că ar fi mai bine să te apuci să sapi, înainte să fim udați ciuciulete.

Când se întoarse acasă, în seara cu pricina, Earskell o găsi pe Emma stând pe un scaun lângă fereastră şi legănând-o pe Lenora. Era aproape ora unsprezece şi furtuna tocmai începea să se potolească.

— Helen mi-a spus că nu vor fi plecați decât câteva ore, spuse bătrâna. A lăsat doar o sticlă de lapte.

— Pfui, doar îi ştii pe predicatorii ăia doi! zise Earskell. Probabil au hălăduit şi au dat peste vreun loc pe cinste. La naiba, din câte am auzit, băiatul ăla schilod ar fi în stare să mă bage sub masă la o băută!

Emma clătină din cap.

— Mi-aş dori să avem telefon. E ceva cu toată treaba asta care, pur şi simplu, nu-mi miroase a bine.

Bătrânul aruncă o privire spre pruncul adormit.

— Sărmana gâgâlice! rosti el. Seamănă leit cu maică-sa, nu-i aşa?

4

Când Arvin avea patru ani, Willard decise că nu dorea ca fiul lui să crească în Meade, înconjurat de toți degenerații. De când se căsătoriseră, locuiau în vechiul apartament al lui Charlotte, deasupra curățătoriei chimice. I se părea că toți perverşii din sudul statului Ohio se aflau în Meade. În ultima vreme, ziarul era plin de drăcoveniile lor bolnave. În urmă cu doar două zile, un bărbat pe nume Calvin Claytor

fusese arestat în magazinul Sears, Roebuck and Co. Avea un şir de cârnaţi polonezi legaţi de coapsă. Potrivit *Meade Gazette,* suspectul, îmbrăcat doar într-o salopetă ruptă, fusese prins în timp ce se freca de femei în vârstă, într-o manieră pe care reporterul o descrisese drept „indecentă şi agresivă". După opinia lui Willard, ticălosul de Claytor era chiar mai rău decât fostul politician din Camera Reprezentanţilor prins de şerif în timp ce stătea în maşina lui parcată pe autostradă, la periferia oraşului, cu o găină înfiptă în părţile intime, una din rasa Rhode Island Red, pe care o cumpărase cu cincizeci de cenţi de la o fermă din apropiere. Fuseseră nevoiţi să-l ducă pe bărbat la spital pentru a tăia animalul şi a-l scoate. Oamenii povestiseră că ajutorul de şerif, din respect pentru ceilalţi pacienţi sau poate pentru victimă, acoperise găina cu jacheta uniformei atunci când îl conduseseră pe politician în salonul de urgenţe.

— Nenorocitul ăla i-a făcut asta mamei cuiva, îi spuse Willard lui Charlotte.

— Care dintre ei? întrebă ea, stând lângă sobă şi amestecând într-o oală cu spaghete.

— Iisuse, Charlotte, omul cu cârnaţii! răspunse el. Ar fi meritat să-i fie vârâţi pe gât.

— Nu ştiu ce să spun, comentă soţia sa. Nu mi se pare la fel de rău precum cineva care se poartă într-un asemenea hal cu animalele.

El se uită la Arvin, care stătea pe podea împingând încoace şi încolo un camion de jucărie. După cum părea, ţinutul se ducea iute de râpă. În urmă cu două luni, mama lui îi scrisese că găsiseră în sfârşit trupul lui Helen Laferty, sau măcar puţinul care mai rămăsese din el, îngropat în pădure, la câţiva kilometri de Coal Creek. Citise scrisoarea în fiecare seară timp de o săptămână. Charlotte observase că, imediat după asta, Willard începuse să devină din ce în

ce mai frământat din cauza ştirilor date la ziar. Deşi Roy şi Theodore erau principalii suspecți, nu li se dăduse de urmă nicăieri de aproape trei ani, aşa că şeriful încă nu putea exclude posibilitatea ca şi ei să fi fost asasinați şi abandonați în altă parte.

— Nu ştim încă, ar putea fi aceiaşi criminali care i-au măcelărit pe oamenii ăia din Millersburg, tot cam pe atunci, îi spusese şeriful Emmei atunci când venise să o înştiințeze că Helen fusese găsită de nişte culegători de ginseng. Poate au omorât-o pe fată, apoi i-au căsăpit pe băieți şi le-au risipit rămăşițele. Cel din scaunul cu rotile ar fi fost o pradă uşoară, şi toată lumea ştie că pe celălalt nu-l ducea mintea nici cât să nu facă pe el.

Indiferent de ce spuneau oamenii legii, Emma era convinsă că cei doi sunt în viață şi vinovați, iar ea nu avea să-şi afle odihna până când nu aveau să ajungă după gratii sau să crape. Îi povestise lui Willard că ea creştea fetița cum putea mai bine. El îi trimisese o sută de dolari pentru a o ajuta să plătească o înmormântare cuviincioasă. Stând acolo şi privindu-şi fiul, Willard simți brusc o dorință intensă de a se ruga. Deşi nu mai vorbise cu Dumnezeu de ani de zile, neadresându-i, de când dăduse peste puşcaşul marin răstignit în timpul războiului, nici măcar o rugăciune ori vreun cuvânt de mulțumire, simțea acum acest imbold crescând în interiorul lui, dorința de a face pace cu Creatorul înainte să se întâmple ceva rău cu familia sa. Dar, privind în jur la locuința înghesuită, ştiu că nu putea comunica acolo cu Dumnezeu, aşa cum nu fusese nicicând în stare să o facă într-o biserică. Avea nevoie de pădure pentru ca rugile sale să-şi croiască bine calea.

— Trebuie să plecăm de aici, îi spuse el lui Charlotte, punând ziarul pe măsuța de cafea.

Închiriaseră casa cu fermă de pe Mitchell Flats pentru treizeci de dolari pe lună de la Henry Delano Dunlap, un avocat durduliu şi efeminat, cu unghii lucioase şi imaculate, care îşi făcea veacul la Meade Country Club şi care se ocupa cu afacerile imobiliare ca hobby. Cu toate că la început Charlotte se împotrivise, ea s-a îndrăgostit curând de casa aceea dărăpănată, în care se infiltra apa. Nici măcar nu o deranja să-şi pompeze apă din fântână. La câteva săptămâni după ce se mutaseră, vorbea deja despre cumpărarea ei într-o bună zi. Tatăl ei murise de tuberculoză când avea doar cinci ani, iar mama decedase din cauza unei infecții a sângelui imediat după ce Charlotte intrase în clasa a noua. Toată viața ei trăise în apartamente sumbre şi infestate cu gândaci, închiriate cu săptămâna sau cu luna. Singurul membru al familiei care trăia încă era sora ei, Phyllis, dar Charlotte nici măcar nu ştia pe unde locuia. Într-o zi, în urmă cu şase ani, Phyllis intrase la Wooden Spoon purtând o pălărie nouă şi îi înmânase lui Charlotte cheia ei de la cele trei camere pe care le împărțeau deasupra curățătoriei chimice de pe Walnut Street.

— Ei bine, surioară, zisese ea, tu te-ai aranjat, aşa că acum este rândul meu.

Apoi ieşise pe uşă şi dusă fusese. Deținerea fermei ar fi însemnat în sfârşit o oarecare stabilitate în viața ei, lucru pe care şi-l dorea mai mult decât orice, mai ales acum, că era mamă.

— Arvin trebuie să aibă un loc pe care să-l numească întotdeauna „acasă”, îi spusese ea lui Willard. Eu n-am avut niciodată aşa ceva.

În fiecare lună se străduiau să pună deoparte alți treizeci de dolari pentru o plată în avans.

— Ai numai răbdare şi o să vezi, zisese ea. Locul acesta o să fie al nostru într-o bună zi.

Descoperiseră, însă, că relația cu proprietarul lor, în orice privință ar fi fost vorba, nu era o chestiune uşoară. Willard auzise dintotdeauna că cei mai mulți avocați sunt o pacoste nenorocită şi că se țin de matrapazlâcuri, dar Henry Dunlap se dovedise a fi de mare clasă în această privință. De îndată ce aflase că familia Russell era interesată să cumpere casa, începuse să umble cu tot soiul de tertipuri, ridicând prețul o lună, reducându-l în următoarea, pentru ca mai apoi să se răzgândească şi să susțină că nu are de gând să vândă câtuşi de puțin. De asemenea, ori de câte ori Willard intra în birou cu banii pentru chirie, bani pentru care trudise din greu la abator, avocatului îi plăcea să-i spună cu exactitate pe ce avea să-i cheltuiască. Indiferent de destinația acestora, bogatul simțea nevoia să-l facă pe sărac să înțeleagă că acei câțiva dolari mototoliți nu însemnau nimic pentru el. Rânjea la Willard cu buzele lui pământii şi se plângea că suma abia dacă acoperea costul câtorva bucăți de carne frumoase pentru cina de duminică sau a înghețatei pentru prietenii fiului său la clubul de tenis. Anii treceau, dar Henry nu se săturase niciodată să-şi tachineze chiriaşul; în fiecare lună dădea la iveală altă insultă, un nou motiv pentru care Willard să îşi dorească să ia la şuturi fundul grăsanului. Singurul lucru care-l reținea era gândul la Charlotte, care stătea la masa din bucătărie, cu o ceaşcă de cafea în față, aşteptând îngrijorată ca el să se întoarcă acasă şi să-i spună că nu urmau să fie evacuați. După cum îi amintea ea din când în când, nu conta cu adevărat ce spunea acel umflat lăudăros. Oamenii bogați au mereu impresia că îți doreşti ceea ce au ei, deşi acest lucru, cel puțin în cazul lui Willard, nu era adevărat. În timp ce se aşeza în fața avocatului, de

partea cealaltă a biroului mare de stejar, şi îl asculta cum pălăvrăgea, Willard se gândea la buşteanul de rugăciune pe care-l aranjase în pădure şi la liniştea şi pacea de care avea să se bucure după ce ajungea acasă. Avea să-şi ia cina, după care avea să meargă într-acolo. Uneori chiar repeta în gând o rugăciune pe care o rostea de fiecare dată la buştean, după vizita lui lunară la birou: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru că mi-ai dat puterea să nu-mi înfig mâinile în gâtul gras al lui Henry Dunlap! Şi dă-i nemernicului tot ce îşi doreşte în viața asta, deşi, trebuie să mărturisesc, Doamne, tare mi-ar plăcea să-l văd cum îi stau toate-n gât într-o zi!”

Ceea ce nu ştia Willard era că Henry Dunlap se folosea de flecăreala aceea lăudăroasă pentru a ascunde faptul că viața lui era un dezastru jalnic. În 1943, imediat după absolvirea facultății de Drept, se căsătorise cu o femeie care, după cum descoperise la scurt timp după noaptea nunții lor, nu se mai sătura de bărbați necunoscuți. Edith se regula de ani buni – cu băieți de prăvălie, cu mecanici auto, cu lăptari, cu prieteni, cu clienți, cu fostul partener de afaceri al lui Henry, iar lista părea nesfârşită. Tolerase, ba chiar se împăcase oarecum cu ideea. De curând însă, crezând că nici măcar ea nu avea să se coboare atât de jos, angajase un bărbat de culoare să se ocupe de peluză, un înlocuitor pentru adolescentul alb cu care ea şi-o trăgea. La vreo săptămână după, venise acasă în toiul zilei fără să anunțe şi o văzuse aplecată peste canapeaua din camera de zi, cu fundul în sus şi cu grădinarul înalt şi slab dându-i la greu. Femeia scotea nişte sunete pe care nu le mai auzise în viața lui. După ce se uitase câteva minute, se strecurase în linişte afară şi se

întorsese la biroul său, unde dăduse gata o sticlă de scotch, în vreme ce îşi derula la nesfârşit scena în minte. Scosese din birou un pistolet placat cu argint şi îl contemplase mult timp, apoi îl pusese înapoi în sertar. Se gândise că era mai bine să ia în considerare alte modalităţi de a-şi rezolva problema. N-avea sens să-şi zboare creierii dacă nu era nevoit. După ce practicase avocatura în Meade timp de aproape cincisprezece ani, făcuse cunoştinţă cu mai mulţi bărbaţi din sudul statului Ohio care probabil ştiau oameni care puteau să-i facă de petrecanie lui Edith pentru câteva sute de dolari, dar printre ei nu se găsea niciunul în care să simtă că ar fi putut avea încredere. „Nu te pripi, Henry!" îşi spusese. „Aşa ajung oamenii să o dea în bară."

Câteva zile mai târziu, îl angajase pe negru cu normă întreagă, ba chiar îi oferise un sfert de dolar în plus pe oră. Îi trasa o serie de sarcini, când Edith oprise pe alee noul ei Cadillac. Amândoi stăteau în curte şi o urmăreau ieşind din maşină cu nişte plase de cumpărături şi intrând în casă. Purta o pereche strâmtă de pantaloni negri şi un pulover roz, care îi punea în evidenţă ţâţele mari şi moi. Grădinarul îl privise pe avocat cu un zâmbet viclean întipărit pe chipul său teşit şi ciupit de vărsat. După o clipă, Henry îi întorsese zâmbetul.

†

— Nătângi ca nişte capre, le spuse Henry prietenilor săi de golf.

Dick Taylor îl întrebase despre locatarii din Knockemstiff. În afară de a-l asculta pe Henry lăudându-se şi făcându-se de râs, ceilalţi oameni bogaţi de pe lângă Meade nu se alegeau cu prea mare lucru de pe urma lui. El era cea mai mare glumă a clubului. Fiecare dintre ei i-o trăsese soţiei lui

la un moment dat. Edith nu mai putea nici măcar să înoate în piscină, fără ca vreo femeie să nu pară că vrea să o cotonogească. Acum circula zvonul că se spurcase la mătărângă de negru. În scurt timp, glumeau ei, ea şi Dunlap aveau probabil să se mute în White Heaven[8], cartierul negrilor din partea de vest a oraşului.

— Vă jur, continuă Henry, cred că băiatul ăla s-a căsătorit cu propria soră, blestemata, aşa îşi caută în coarne unul altuia. Totuşi, Dumnezeule, ar trebui să o vedeți! N-ar fi deloc rea dacă ai curăța-o un pic. În caz că vreodată nu vor putea să-şi achite chiria, cred că o să o las să-mi plătească în natură.

— Ce i-ai face? întrebă Elliot Smitt, făcându-i cu ochiul lui Dick Taylor.

— La naiba, aş apleca-o pe scumpete şi i-aş...

— Ha! exclamă Bernie Hill. Ticălos bătrân, pariez că ai despicat-o deja!

Henry alese o crosă din geantă. Oftă şi privi visător peşte terenul de golf, ducându-şi o mână la inimă.

— Băieți, i-am promis că o să rămână între noi.

Mai târziu, după ce se întorseseră la club, un bărbat pe nume Carter Oxley se duse până la avocatul gras şi transpirat, care stătea la bar, şi îi spuse:

— Poate că ar trebui să ai grijă ce vorbeşti despre femeia aia.

Henry se întoarse şi se încruntă. Oxley era nou la Meade Country Club, un inginer care ajunsese prin propriile eforturi în poziția de director adjunct la fabrica de hârtie din oraş. Bernie Hill îl adusese să le completeze echipa de patru oameni. Nu rostise două cuvinte tot jocul.

— Ce femeie? spuse Henry.

---

[8] „Paradisul Alb” (n. red.).

— Vorbeai despre un bărbat pe nume Willard Russell, nu?

— Da, Russell îl cheamă. Şi ce-i cu asta?

— Amice, pe mine mă doare-n cot, dar, la naiba, aproape a ucis un bărbat în bătaie toamna trecută pentru că a vorbit urât despre soţia lui. Cel pe care l-a snopit încă nu şi-a revenit, stă cu un pahar de cafea atârnat de gât, ca să-i curgă balele în el. Poate că n-ar strica să te gândeşti la asta.

— Eşti sigur că vorbim despre acelaşi tip? Cel pe care îl ştiu n-ar pronunţa „căcat" nici dacă ar avea gura plină cu el.

Oxley ridică din umeri.

— Poate că este doar tăcut. Ăştia sunt cei de care trebuie să te fereşti.

— De unde ştii toate astea?

— Nu eşti singurul care deţine terenuri în Knockemstiff.

Henry scoase din buzunar o cutie de ţigări aurită şi îi oferi una nou-venitului.

— Ce altceva mai ştii despre el? întrebă el.

În acea dimineaţă, Edith îi spusese că ea credea că ar trebui să-i cumpere grădinarului o camionetă. Stătea la fereastră în bucătărie, mâncând un corn din aluat pufos. Henry nu putuse să nu observe că partea de sus era acoperită cu glazură de ciocolată. „Cât de potrivit", se gândise el, „curva nenorocită". Totuşi, se bucurase să constate că se îngrăşa. Cât de curând, fundul ei avea să fie la fel de lat ca o coadă de topor. „Să se ocupe afurisitul de tăietor de iarbă de el atunci!"

— Nu trebuie să fie una nouă, îi zisese ea. Doar una care să meargă. Willie are picioarele prea mari ca să vină pe jos la muncă tot timpul, continuase ea, luând din geantă încă un corn. Dumnezeule, Henry, sunt de două ori mai lungi decât ale tale!

Încă de la începutul anului, Charlotte începuse să aibă dureri de stomac. Ea continua să-şi spună că era doar deranjată la stomac sau că, poate, avea o indigestie. Mama ei suferise din plin de ulcer, iar Charlotte îşi amintea că în ultimii ei ani de viaţă femeia nu mâncase nimic altceva decât pâine prăjită şi budincă de orez. Mai redusese deci grăsimea şi piperul, dar nu părea să ajute. Apoi, în aprilie, începuse să sângereze puţin. Petrecea ore întregi întinsă în pat când Arvin şi Willard erau plecaţi, iar crampele se uşurau considerabil dacă se încovriga şi rămânea nemişcată, întinsă pe o parte. Îngrijorată de facturile de la spital şi de posibilitatea de a cheltui toţi banii pe care îi economisiseră pentru casă, ea îşi păstrase secrete durerile, sperând prosteşte că aveau să dispară de la sine şi că avea să se facă bine. Până la urmă, avea doar treizeci de ani, prea tânără pentru a fi ceva grav. Dar, până la jumătatea lunii mai, sângerările neregulate deveniseră constante, aşa că, pentru a-şi alina durerile, era nevoită să tragă pe furiş câte o duşcă din damigeana de Old Crown pe care Willard o ţinea sub chiuveta din bucătărie. Spre sfârşitul acelei luni, chiar înainte ca şcoala să se încheie, până în vacanţa de vară, Arvin o găsise leşinată pe podeaua bucătăriei într-o baltă cu sânge apos. O tavă cu biscuiţi ardea în cuptor. Nu aveau telefon, aşa că îi sprijinise capul pe o pernă şi curăţase mizeria cât de bine fusese în stare. Aşezându-se pe podea lângă ea, îi ascultase respiraţia uşoară, rugându-se ca aceasta să nu se oprească. Era încă inconştientă, când tatăl băiatului venise acasă de la lucru în seara aceea. După cum îi spusese medicul lui Willard câteva zile după aceea, era deja prea târziu în acel moment. Cineva murea întotdeauna undeva, iar în vara anului 1958, anul în care Arvin Eugene Russell împlinise zece ani, venise rândul mamei sale.

După două săptămâni în spital, Charlotte se ridică în patul ei şi îi spuse lui Willard:

— Cred că am avut un vis.

— Unul frumos?

— Da, răspunse ea.

Ea întinse mâna şi o strânse puţin pe a lui. Aruncă o privire spre paravanul de pânză albă care o despărţea de femeia din patul de alături, apoi îşi coborî vocea.

— Ştiu că sună nebuneşte, dar vreau să mă întorc acasă şi să mă prefac că deţinem casa pentru o perioadă.

— Cum o să faci asta?

— Cu toate chestiile pe care le-au vârât în mine, explică ea, ar putea să-mi spună că sunt regina din Saba şi i-aş crede. În plus, ai auzit ce a zis medicul. Sunt al dracului de sigură că nu vreau să-mi petrec aici zilele care mi-au mai rămas!

— Despre asta era visul?

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

— Ce vis? îl întrebă.

Două ore mai târziu, ieşeau din parcarea spitalului. Pe când se îndreptau spre casă, pe Route 50, Willard opri şi îi cumpără un *milkshake,* dar ea nu reuşi să nu dea afară tot O duse în dormitorul din spate şi o aranjă confortabil, apoi îi dădu nişte morfină. Privirea i se înceţoşă şi adormi în vreun minut.

— Rămâi aici cu mama ta, îi spuse lui Arvin. Mă întorc repede.

Traversă câmpul, simţind o adiere răcoroasă pe faţă. Îngenunche la buşteanul de rugăciune şi ascultă micile sunete liniştite de seară ale pădurii. Timp de câteva ore se

uită la cruce. Îşi examină necazul din toate unghiurile imaginabile, căutând o soluţie, dar ajungea întotdeauna la acelaşi răspuns. Din perspectiva medicilor, cazul lui Charlotte era lipsit de speranţă. Îi mai dăduseră de trăit cinci, poate şase săptămâni cel mult. Nu mai existau alte opţiuni. Acum nu mai depindea decât de el şi de Dumnezeu.

Până se întoarse acasă, se întunecase deja. Charlotte încă dormea, iar Arvin stătea cu spatele drept pe un scaun aşezat lângă patul ei. Îşi dădu seama că băiatul plânsese.

— S-a trezit vreodată? întrebă Willard, cu voce scăzută.

— Da, răspunse Arvin, dar, tată, de ce nu ştie cine sunt?

— Este doar din cauza medicamentelor pe care i le-au dat. O să-şi revină în câteva zile.

Băiatul se uită la Charlotte. În urmă cu doar câteva luni, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, dar acum cea mai mare parte a frumuseţii dispăruse. Se întrebă cum va arăta ea atunci când avea să se însănătoşească.

— Poate că ar fi mai bine să mâncăm, propuse Willard.

Făcu nişte sendvişuri cu ou pentru el şi Arvin, apoi încălzi o conservă de supă pentru Charlotte. Ea o vomită, iar Willard curăţă mizeria şi o ţinu în braţe, simţind cum inima îi bătea repede, aşa cum stătea, lipită de el. Stinse lumina şi se mută pe scaunul de lângă patul ei. Cândva în timpul nopţii îl fură somnul, dar se trezi transpirat visându-l pe Miller Jones, felul în care inima omului continua să pulseze, în timp ce trupul îi atârna de acei palmieri, jupuit de viu. Willard îşi apropie ceasul deşteptător de faţă şi văzu că era aproape patru dimineaţa. Nu se mai culcă la loc.

Câteva ore mai târziu, îşi turnă tot whisky-ul pe pământ şi se duse la hambar, de unde luă nişte unelte: un topor, o greblă, o coasă. Îşi petrecu restul zilei lărgind luminişul în jurul buşteanului de rugăciune, smulgând mărăcinii şi copacii mai mici, greblând terenul neted. A doua zi se apucă să smulgă scânduri din pereţii hambarului, iar Arvin îl ajută

să le care la buşteanul de rugăciune. Lucrând noaptea, ridicară încă opt cruci în jurul poienii, la fel de înalte precum cea inițială.

— Medicii nu pot să o ajute în vreun fel pe mama ta, îi spuse lui Arvin, în vreme ce se întorceau acasă prin întuneric. Dar am speranțe că o putem salva dacă ne străduim îndeajuns de tare.

— O să moară? întrebă Arvin.

Willard chibzui bine înainte să răspundă.

— Domnul poate face orice dacă I-o ceri aşa cum se cuvine.

— Cum facem asta?

— Voi începe să-ți arăt mâine dis-de-dimineață. Nu va fi uşor, dar nu există altă cale.

Willard îşi luă concediu de la serviciu, spunându-i şefului de echipă că soția lui era bolnavă, dar că în curând avea să se simtă mai bine. El şi Arvin petreceau ore întregi rugându-se zilnic lângă buştean. De fiecare dată când porneau peste câmp spre pădure, Willard îi explica din nou că vocile lor trebuiau să ajungă la cer şi că singura cale ca acest lucru să se întâmple era să fie absolut sinceri în implorările lor. Pe măsură ce Charlotte devenea din ce în ce mai slabă, rugăciunile se înălțau tot mai tare, coborând dealul şi răzbătând până în vale. Oamenii din Knockemstiff se trezeau în sunetul lor pătimaş în fiecare dimineață şi se duceau la culcare acompaniați de ele în fiecare seară. Uneori, când Charlotte trecea printr-o perioadă deosebit de proastă, Willard îl acuza pe fiul său că nu îşi dorea ca ea să se facă bine. Îl lovea şi îl lua la şuturi pe băiat, pentru ca mai apoi să fie cuprins de remuşcări. Uneori lui Arvin i se părea că tatăl său îi cerea iertare în fiecare zi. După un timp, încetă să se mai sinchisească şi acceptă atât loviturile şi cuvintele aspre, cât şi regretele ulterioare, ca făcând, pur şi simplu, parte din viața pe care o trăiau acum. Noaptea,

continuau să se roage până când rămâneau fără glas, apoi se împleticeau înapoi acasă, beau apă caldă de la fântână din găleata de pe blatul din bucătărie şi se prăbuşeau frânți în pat. Dimineața aveau să o ia de la capăt. Cu toate astea, Charlotte se subția tot mai mult, se apropia din ce în ce mai mult de moarte. De fiecare dată când se trezea din somnul provocat de morfină, îl ruga pe Willard să termine cu această nebunie şi să o lase să se stingă în pace. Dar el nu avea de gând să renunțe. Dacă era nevoie de toată suflarea din el, atunci aşa avea să fie. În orice moment, se aştepta ca spiritul lui Dumnezeu să coboare şi să o vindece; şi, pe măsură ce a doua săptămână a lunii iulie se încheia, simți un strop de alinare, datorită faptului că ea supraviețuise deja mai mult decât prevăzuseră medicii.

Era prima săptămână a lunii august, iar Charlotte era acum inconştientă cea mai mare parte a timpului. În vreme ce încerca să o răcorească uşor cu cârpe umede într-o seară înăbuşitoare, lui Willard îi veni ideea că poate de la el se aştepta ceva mai mult decât rugăciuni şi sinceritate. În după-amiaza următoare se întoarse de la oborul din oraş cu un miel în bena camionetei. Avea un picior beteag şi costase doar cinci dolari. Arvin țâşni de pe verandă şi alergă în curte.

— Pot să-i dau un nume? întrebă, în timp ce tatăl său aducea camioneta în fața hambarului.

— Iisuse Hristoase, ăsta nu-i un nenorocit de animal de companie! strigă Willard. Treci în casă cu mama ta!

Bägă camioneta cu spatele în hambar, ieşi şi legă în grabă picioarele posterioare ale animalului cu o frânghie, apoi ridică mielul în aer cu capul în jos, folosindu-se de un scripete prins de una dintre grinzile de lemn care sprijineau podul pentru fân. Trase camioneta cu vreun metru mai în față. După aceea coborî animalul îngrozit, până când acesta ajunse cu botul cam la un metru de pământ. Cu un cuțit de

măcelărie, îi tăie gâtul şi lăsă sângele să se scurgă într-o găleată pentru nutreţ de vreo douăzeci de litri. Se aşeză pe un balot de paie şi aşteptă până când rana nu mai picură. Apoi duse găleata la buşteanul de rugăciune şi turnă cu atenţie jertfa peste el. În noaptea aceea, după ce Arvin se duse la culcare, târî carcasa până la marginea câmpului şi o aruncă într-o râpă.

Câteva zile mai târziu, Willard începu să adune animale moarte de-a lungul drumului: câini, pisici, ratoni, oposumi, marmote, căprioare. Cadavrele care erau prea înţepenite şi prea vechi pentru a sângera sfârşeau atârnate de cruci şi de ramurile copacilor din jurul buşteanului de rugăciune. Căldura şi umiditatea le aduceau repede în stare de putrefacţie. Duhoarea îi făcea pe Arvin şi pe el să se înece cu propria vomă în timp ce îngenuncheau şi invocau mila Mântuitorului. Viermii cădeau din copaci şi lăsau nişte dâre şerpuite care arătau ca nişte picături de grăsime albe. Pământul din jurul buşteanului mustea de sânge. Numărul insectelor care se învârteau în jurul lor creştea în fiecare zi. Amândoi erau plini de înţepături de muşte, ţânţari şi purici. În ciuda faptului că era august, Arvin se hotărî să poarte o cămaşă de flanelă cu mânecă lungă, o pereche de mănuşi de lucru şi o batistă pe faţă. Niciunul dintre ei nu se mai îmbăia. Se hrăneau cu conserve de carne şi cu biscuiţi cumpăraţi de la magazinul lui Maude. Ochii lui Willard se adânceau în cap şi aveau o căutătură tot mai sălbatică, iar fiului său i se păru că barba încâlcită îi devenise colilie aproape peste noapte.

— Asta înseamnă moartea, îi spuse Willard într-o seară, pe un ton sumbru, când el şi Arvin îngenuncheau lângă buşteanul îmbibat de sânge. Vrei aşa ceva pentru mama ta?

— Nu, domnule! răspunse băiatul.

Willard lovi cu pumnul deasupra buşteanului.

— Atunci roagă-te, pe toţi dracii!

Arvin dădu la o parte batista murdară de pe față şi inspiră adânc miasma de putreziciune. De atunci încolo, renunță să încerce să evite mizeria, rugăciunile nesfârşite, sângele jertfit, carcasele putrezite. Dar, cu toate astea, mama lui continua să se ofilească. Totul mirosea a moarte acum, chiar şi holul care ducea spre camera ei de bolnavă. Willard începu să-i încuie uşa, spunându-i lui Arvin să nu o deranjeze.

— Are nevoie de odihnă, îi zicea el.

6

Pe când Henry Dunlap se pregătea să plece de la birou, într-o după-amiază, apăru Willard, la o săptămână după ce ar fi trebuit să aducă banii pentru chirie. În ultimele săptămâni, avocatul se furişase acasă în toiul zilei, preț de câteva minute, pentru a-şi privi soția călărită de iubitul ei negru. Avea senzația că putea fi manifestarea vreunei boli de care suferea, dar nu se putea abține. Totuşi, speranța lui era că ar putea găsi o cale pentru a-l scoate vinovat pe bărbat de uciderea lui Edith. Dumnezeu ştia că nenorocitul o merita, făcându-şi mendrele cu soția albă a patronului său! Între timp însă, Willie-cel-cu-ditamai-picioarele devenea înfumurat, venind la muncă diminețile mirosind a coniac de import şi a loțiune franțuzească de după ras, ambele din rezerva personală a lui Henry. Peluza arăta ca naiba. Trebuia să angajeze un eunuc doar pentru a avea iarba tăiată. Edith îl tot bătea la cap să-i cumpere ticălosului o maşină.

— Iisuse Hristoase, omule, nu arăți prea bine! îi spuse Henry lui Willard când secretara îl lăsă să intre.

Willard îşi scoase portofelul şi puse treizeci de dolari pe birou.

— Nici tu, la drept vorbind, zise el.

— Ei bine, am avut o groază de chestii pe cap în ultima vreme, răspunse avocatul. Ia un scaun, stai un minut.

— Astăzi nu am chef de tâmpeniile tale, rosti Willard. Doar de o chitanță.

— Ei, haide! făcu Henry. Să bem ceva! Arăți ca şi cum ți-ar prinde bine.

Willard îl privi țintă pe Henry pentru o clipă, nefiind sigur că auzise bine. Era prima dată, în cei şase ani de la semnarea contractului de închiriere, când Dunlap îi oferea ceva de băut sau când, cel puțin, se purta civilizat. Venise pregătit ca avocatul să-l facă albie de porci pentru că întârziase cu plata chiriei şi se hotărâse deja să-l bumbăcească în cazul în care avea să fie prea slobod la gură. Aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Charlotte avea nevoie de o nouă rețetă, dar drogheria era deschisă până la şase.

— Da, aşa cred şi eu, spuse Willard.

Se aşează pe scaunul de lemn, aflat în fața celui de piele moale al avocatului, în timp ce Henry scotea două pahare şi o sticlă de scotch dintr-un dulap. Turnă băuturile şi îi dădu un pahar chiriaşului.

Luând o duşcă din băutura lui, avocatul se lăsă pe spate în scaun şi se uită la banii care se aflau pe biroul din fața lui Willard. Pe Henry îl supăra stomacul din pricina grijilor pe care şi le făcea în legătură cu soția lui. Se gândea de câteva săptămâni la ce îi spusese jucătorul de golf despre chiriaşul său, anume cum îl snopise în bătaie pe bărbatul acela.

— Mai eşti interesat să cumperi casa? întrebă Henry.

— Acum nu mai am de unde să scot bani pentru aşa ceva, zise Willard. Soția mea este bolnavă.

— Regret să aud asta, spuse avocatul. La soția ta mă refer. Cât de rău este? întrebă el, împingând spre Willard sticla. Dă-i bătaie, serveşte-te!

Willard îşi turnă două degete din sticlă.

— Cancer, rosti el.

— Mama mea a murit din aceeaşi cauză, cancer la plămâni, continuă Henry, dar asta a fost cu mult timp în urmă. De atunci s-au făcut progrese în tratarea lui.

— Chitanța aia, îi aminti Willard.

— Sunt aproape patruzeci de nenorociți de acri în locul ăla, reluă Henry.

— După cum am spus, acum nu am de unde să scot bani.

Avocatul se întoarse cu scaunul şi se uită la peretele din fața lui Willard. Singurul sunet care se auzea era cel scos de un ventilator care se învârtea înainte şi înapoi în colț, suflând aerul cald prin cameră. Îşi mai turnă de băut.

— Cu ceva timp în urmă, am prins-o pe soția mea înşelându-mă, spuse el. De atunci mă simt ca dracu'.

Îi fusese mai greu decât crezuse să recunoască în fața acestui țopârlan că era un încornorat.

Willard studie profilul bărbatului gras, urmărind o dâră de transpirație care îi curgea pe frunte, picurând de pe vârful nasului lui borcănat pe cămaşa albă. Nu îl surprinseră spusele avocatul. La urma urmei, ce fel de femeie s-ar mărita cu un asemenea bărbat? O maşină trecu pe alee. Willard ridică sticla şi îşi turnă un pahar plin. Scotoci în buzunarul cămăşii după o țigară.

— Da, îmi imaginez că e greu de îndurat, rosti el.

Nu se sinchisea nici cât negru sub unghie de problemele conjugale ale lui Dunlap, dar nu băuse nimic de soi de când o adusese pe Charlotte acasă, iar whisky-ul avocatului era prima-ntâi.

Avocatul îşi coborî privirea, uitându-se în pahar.

— Ar trebui să-mi văd de treabă şi să divorțez, dar, pe toții dracii, tipul care i-o trage e negru ca asul de pică, zise el, după care se uită la Willard. De dragul băiatului meu, aş prefera să nu afle asta cei din oraş.

— La naiba, omule, ce-ar fi să-i tăbăceşti fundul? sugeră Willard. Pocneşte-l cu o lopată în cap pe ticălos, o să priceapă mesajul.

„Iisuse”, se gândi Willard, „oamenii bogaţi sunt bine mersi şi plini de aere atâta vreme cât lucrurile merg după placul lor, dar, atunci când intră în rahat şi lucrurile o iau razna, se destramă ca nişte păpuşi de hârtie lăsate în ploaie”.

Dunlap clătină din cap.

— Asta nu va ajuta cu nimic. Pur şi simplu o să-şi găsească pe altul, spuse el. Soţia mea este o curvă, asta a fost toată viaţa.

Avocatul scoase o ţigară din caseta aflată pe birou şi o aprinse.

— Of, în fine, gata cu rahatul ăsta, zise el, suflând un nor de fum spre tavan. Acum să revenim la casa cu pricina. M-am tot gândit. Dacă ţi-aş spune că există o cale de a deveni proprietarul acelui loc gratis şi fără cale de întoarcere?

— Nimic nu e gratis, comentă Willard.

Avocatul zâmbi uşor.

— Cred că există ceva adevăr în asta. Dar nu te-ar interesa totuşi?

Îşi aşează paharul pe birou.

— Nu sunt sigur încotro baţi.

— Ei bine, nici eu, rosti Dunlap, dar ce-ai zice să mă suni săptămâna viitoare aici, la birou, şi poate o să putem vorbi despre asta? Ar trebui lămuresc lucrurile până atunci.

Willard se ridică şi îşi goli paharul.

— Asta depinde, spuse el. Va trebui să văd cum se simte soţia mea.

Dunlap arătă spre banii pe care Willard îi pusese pe birou.

— Du-te şi ia şi ăştia cu tine! îl îndemnă el. După câte spui, e posibil să ai nevoie de ei.

— Nu, spuse Willard, sunt ai tăi. Şi tot mai vreau chitanţa aia.

Continuau să se roage, să jertfească sânge pe buştean şi să atârne animale sfârtecate şi storcite pe şosea. În tot acest timp, Willard se gândise la conversaţia pe care o purtase cu grăsanul de proprietar. O pritocise în minte de o sută de ori, gândindu-se că Dunlap dorea probabil ca el să-l omoare pe negru sau pe soţie sau poate pe amândoi. Nu se putea gândi la nimic altceva care să fi putut acoperi valoarea terenului şi a casei al căror proprietar ar fi devenit în schimb. Dar, de asemenea, nu se putea abţine să nu se întrebe de ce Dunlap credea că el ar fi în stare de una ca asta; şi singurul răspuns la care ajungea Willard era acela că avocatul îl considera nătâng şi că îl juca pe degete. Avea să se asigure că chiriaşul său ajungea după gratii înainte ca leşurile să se răcească. Pentru scurt timp, după ce vorbise cu Dunlap, se gândise că poate exista o şansă ca el să îi poată îndeplini lui Charlotte visul. Dar nu aveau cum să devină proprietari ai casei. Acum îşi dădea seama de asta.

Într-o zi de pe la mijlocul lunii august, Charlotte păru să-şi revină, ba chiar mâncă o farfurie cu supă de roşii Campbell fără să o vomite. Vru să stea pe verandă în seara aceea, prima dată când ieşea afară, la aer curat, după săptămâni întregi. Willard făcu o baie, îşi tunse barba şi îşi pieptănă părul, în timp ce Arvin pregăti nişte floricele pe aragaz. O adiere sufla dinspre apus şi aducea puţină răcoare. Băură 7-Up rece şi urmăriră stelele perindându-se alene pe bolta cerului. Arvin se aşeză pe pardoseală, lângă balansoarul ei.

— Este o vară aspră, nu-i aşa, Arvin? spuse Charlotte, trecându-şi mâna osoasă prin părul lui brunet.

Era un băiat atât de dulce şi de blând! Spera că Willard avea să-şi dea seama de asta atunci când ea avea să se ducă. Acesta era alt subiect pe care trebuia să-l abordeze, îşi aminti ea din nou. Medicamentul o făcea atât de uitucă.

— Dar acum te simți mai bine, spuse el.

Îşi îndesă în gură încă un pumn de floricele. Nu mai avusese parte de o masă caldă de săptămâni întregi.

— Da, mă simt destul de bine acum, zise ea, zâmbindu-i.

În cele din urmă, adormi în balansoar pe la miezul nopții şi Willard o duse la culcare. În toiul nopții, se trezi zvârcolindu-se, în timp ce cancerul continua să o mistuie pe dinăuntru. El rămase aşezat lângă ea până dimineața, unghiile ei lungi săpând din ce în ce mai adânc în carnea mâinii lui, cu fiecare nou val de durere. Era cea mai cruntă criză pe care o avusese până atunci.

— Nu-ți face griji, îi spuse el. În curând totul o să fie mai bine.

A doua zi dimineață petrecu câteva ore conducând pe drumurile lăturalnice în căutare, prin şanțuri, de noi victime pentru sacrificii, dar se întoarse cu mâna goală. În după-amiaza aceea se duse la obor şi cumpără, cu inima îndoită, alt miel. După cum chiar şi el era nevoit să recunoască, nu părea să funcționeze. Pe drumul de ieşire din oraş, deja prost dispus, trecu pe lângă biroul lui Dunlap. Se tot gândea la acel ticălos nemernic, când frână brusc camioneta şi se opri pe marginea drumului, pe Western Avenue. Maşinile trecură claxonându-l furioase, dar el nu le auzi.

Era ceva ce nu încercase încă. Nu-i venea să creadă că nu se gândise la asta mai devreme.

— Aproape că îmi luasem gândul de la tine, spuse Dunlap.

— Am fost ocupat, zise Willard. Uite, dacă încă mai vrei să vorbim, ce zici să ne întâlnim la tine la birou diseară, la ora zece?

Se afla într-o cabină telefonică din Dusty's Bar de pe Water Street, la doar câteva clădiri spre nord de biroul avocatului. După cum arăta ceasul de pe perete, era aproape ora cinci. Îi spusese lui Arvin să rămână în camera bolnavei, zicându-i că era posibil ca el să ajungă târziu. Îi aranjase băiatului un aşternut de paie pe podea, la poalele patului ei.

— Ora zece? rosti avocatul.

— Nu am cum să ajung mai devreme, spuse Willard. Tu decizi.

— Bine, confirmă avocatul. Ne vedem atunci.

Willard cumpără o sticlă de whisky de jumătate de litru de la barman şi făcu ture cu maşina în următoarele câteva ore, ascultând radioul. Trecu pe lângă Wooden Spoon, în timp ce se închidea, şi văzu o adolescentă zveltă ieşind pe uşă împreună cu bucătarul bătrân şi crăcănat, acelaşi care făcea grătarul acolo pe când Charlotte servea la mese. Probabil că în continuare nu era în stare să gătească o fleică aşa cum se cade, socoti Willard. Se opri şi făcu plinul camionetei, apoi se duse la Tecumseh Lounge, în cealaltă parte a oraşului. Stând la bar, bău câteva beri şi îl urmări pe un tip, care purta ochelari cu ramă groasă şi o cască de protecţie galbenă şi murdară, cum golea masa de biliard de bile de patru ori la rând. Când ieşi din nou în parcarea aşternută cu pietriş, soarele era pe cale să apună dincolo de coşul de fum de la fabrica de hârtie.

La nouă şi jumătate stătea în camioneta lui pe Second Street, o clădire spre est faţă de biroul avocatului. Câteva minute mai târziu, îl văzu pe Dunlap parcând în faţa clădirii

vechi de cărămidă şi intrând. Willard ocoli aleea, dând cu spatele până în dreptul clădirii. Respiră adânc de câteva ori înainte de a ieşi din camionetă. Întinzându-se în spatele banchetei, înhăță un ciocan şi îi îndesă coada la betelia pantalonilor, trăgându-şi tricoul peste el. Se uită în sus şi în jos pe alee, apoi se duse la uşa din spate şi ciocăni. După vreun minut, avocatul deschise uşa. Purta o cămaşă albastră şifonată şi o pereche de pantaloni marinăreşti gri, susținuți de nişte bretele roşii.

— Deşteaptă mişcare să vii aşa, prin spate, spuse Dunlap.

Avea un pahar de whisky în mână, iar ochii săi injectați arătau că mai dăduse câteva pe gât. În timp ce se întorcea spre biroul său, se împletici un pic şi scăpă o băşină.

— Scuze pentru... rosti el, chiar înainte ca Willard să-l lovească în tâmplă cu ciocanul, zgomotul dezgustător al osului zdrobit umplând încăperea.

Dunlap se prăvăli înainte fără un sunet, izbindu-se de raftul cu cărți. Paharul pe care îl ținea în mână se făcu țăndări pe podea. Willard se aplecă deasupra trupului şi îl lovi din nou. Odată ce se asigură că bărbatul era mort, se rezemă de perete şi ascultă cu atenție o vreme. Nişte maşini trecură pe stradă, prin fața clădirii, iar apoi, nimic.

Willard îşi puse perechea de mănuşi de lucru pe care o avea în buzunarul din spate şi târî corpul greu al avocatului până la uşă. Îndreptă raftul cu cărți, culese cioburile de pe jos şi şterse whisky-ul vărsat cu jacheta sport atârnată pe spătarul scaunului avocatului. Verifică buzunarele pantalonilor avocatului, în care găsi un set de chei şi peste două sute de dolari. Puse banii într-un sertar al biroului şi cheile în propriul buzunar.

Deschizând uşa biroului, intră în camera micuță de primire şi verifică uşa din față pentru a se asigura că era încuiată. Se duse la baie, udă jacheta lui Dunlap şi se întoarse să şteargă sângele de pe podea. În mod

surprinzător, nu era atât de mult. După ce aruncă jacheta sport peste cadavru, se aşează la birou. Se uită în jur după ceva pe care ar fi putut fi scris numele lui, dar nu găsi nimic. Trase o duşcă din sticla de scotch de pe birou, apoi îi puse dopul şi o vârî în alt sertar. Pe birou era o fotografie într-un ramă aurită a unui adolescent dolofan, care semăna leit cu Dunlap şi care ținea o rachetă de tenis. Cea a soției dispăruse.

Stingând luminile din birou, Willard o apucă pe alee şi puse jacheta şi ciocanul pe bancheta din față a camionetei. Apoi coborî oblonul din spate şi porni camioneta, dând înapoi până la uşa deschisă. Avu nevoie doar de un minut pentru a-l trage pe avocat în bena camionetei şi a-l acoperi cu o prelată, punând apoi nişte blocuri de ciment pe colțurile acesteia. Călcă ambreiajul camionetei şi avansă vreun metru, apoi coborî şi închise uşa biroului. În timp ce mergea pe Route 50, trecu pe lângă o maşină a poliției locale oprită în parcarea pustie a magazinului Slate Mills. Privi în oglinda retrovizoare şi îşi ținu respirația până când semnul Texaco iluminat dispăru din vedere. La Schott's Bridge, opri şi aruncă de pe pod ciocanul în pârâul Paint Creek. Până la trei dimineața, terminase cu totul.

A doua zi de dimineață, când Willard şi Arvin ajunseră la buşteanul de rugăciune, sângele proaspăt încă mai picura de pe laturile acestuia în mizeria puturoasă.

— Nu era aşa ieri, remarcă Arvin.

— Am dat aseară cu maşina peste o marmotă, îi explică Willard. Am luat-o cu mine şi am lăsat-o să sângereze când am ajuns acasă.

— 0O marmotă? Uau, trebuie să fi fost una mare!

Willard rânji în timp ce îngenunchea.

— Da, a fost. Una a naibii de mare şi de grasă.

Chiar şi cu jertfirea avocatului, oasele lui Charlotte începuseră să se frângă câteva săptămâni mai târziu, micile pocnete dureroase făcând-o să ţipe şi să-şi înfigă adânc unghiile în braţe. Leşina de durere ori de câte ori Willard încerca să o mişte. O escară purulentă de pe spatele ei se întinsese până când ajunsese de dimensiunea unei farfurii. Camera ei mirosea la fel de pestilenţial şi de fetid ca buşteanul de rugăciune. Nu plouase de o lună şi arşiţa nu se domolea. Willard cumpărase mai mulţi miei din obor şi turnase găleţi de sânge în jurul buşteanului, până când încălţămintea lui şi a fiului său ajunsese să se scufunde cu totul în scursura noroioasă. Într-o dimineaţă, în timp ce el era plecat, un câine şchiop şi lihnit de foame, cu blană moale şi albă, se aventurase timid pe verandă, cu coada între picioare. Până când Willard se întorsese acasă, Arvin îl hrănise deja cu nişte resturi din frigider şi îl numise Jack. Fără un cuvânt, Willard intrase în casă şi se întorsese cu puşca. Îl îndepărtase pe Arvin de câine, apoi îl împuşcase între ochi, în timp ce băiatul îl implorase să nu o facă. Târâse cadavrul animalului în pădure şi îl bătuse în cuie pe una dintre cruci. Arvin nu mai vorbise cu el după aceea. Asculta gemetele mamei sale cât Willard făcea ture cu maşina căutând mai multe sacrificii. Şcoala era pe cale să înceapă din nou, iar el nu coborâse nici măcar o dată de pe deal, cât fusese vara de lungă. Se pomeni dorindu-şi ca mama lui să moară.

Câteva nopţi mai târziu, Willard dădu buzna în dormitorul lui Arvin şi îl scutură să se trezească.

— Du-te chiar acum la buştean! îi porunci el.

Băiatul se ridică şi se uită în jur cu o privire confuză. Lumina de pe hol era aprinsă. Îşi putea auzi mama gâfâind şi şuierând, încercând să respire în camera de dincolo de hol. Willard îl zgâlţâi din nou.

— Nu te opreşti din rugat până nu vin eu să-ți spun! Fă-L să te audă, înțelegi?

Arvin se îmbrăcă în grabă şi începu să alerge peste câmp. Se gândi că îi dorise moartea propriei mame. Alergă mai repede.

Pe la trei dimineața, gâtlejul îi era rănit şi umflat. Tatăl său venise la un moment dat şi îi turnase o găleată de apă în cap, implorându-l să continue să se roage. Dar, deşi Arvin continua să urle, cerşind mila Domnului, băiatul nu simțea nimic şi nici nu venea nimeni. Unii dintre oamenii din vale, din Knockemstiff, îşi închiseseră ferestrele, în ciuda arşiței. Alții lăsaseră o lumină aprinsă restul nopții, aducându-şi obolul cu propriile rugăciuni. Sora lui Snooks Haskins, Agnes, se aşezase pe scaunul ei, ascultând acea voce jalnică şi gândindu-se la soții fantomă pe care îi îngropase în închipuirea ei. Arvin aruncă o privire spre câinele mort, cu ochii goi ațintiți spre pădurea întunecată, cu burta umflată şi gata să plesnească.

— Mă poți auzi, Jack? rosti el.

Chiar înainte de venirea zorilor, Willard îşi acoperi soția moartă cu un cearşaf alb curat şi traversă câmpul, năucit de durere şi de disperare. Se strecură tăcut în spatele lui Arvin, ascultând, pentru un minut sau două, rugăciunile băiatului, care acum abia dacă mai erau o şoaptă gâtuită. Îşi plecă privirea şi îşi dădu seama, cu dezgust, că strângea în mână briceagul desfăcut. Clătină din cap şi îl dosi.

— Haide, Arvin, zise el cu o voce blândă, pe care fiul său nu o mai auzise de săptămâni bune. S-a terminat. Mama ta s-a dus.

Charlotte fu înmormântată două zile mai târziu în micul cimitir din afara oraşului Bourneville. Pe drum spre casă, venind de la înmormântare, Willard spuse:

— Mă bate gândul că am putea să facem o mică excursie. Să mergem şi să o vizităm pe bunica ta, în Coal Creek. Să

zăboveşti o vreme, poate. Îi poți cunoaşte pe unchiul Earskell şi pe fata aceea pe care au luat-o la ei, trebuie să fie doar cu puțin mai mică decât tine. O să-ți placă acolo.

Arvin nu spuse nimic. Încă nu se împăcase cu uciderea câinelui şi era încredințat că nu avea cum să treacă peste moartea mamei sale. În tot acest răstimp, Willard îi promisese că, dacă se rugau îndeajuns de intens, totul urma să fie în regulă. Când ajunseră acasă, găsiră pe verandă, lângă uşă, o plăcintă cu afine învelită în ziar. Willard o apucă hai-hui pe câmpul din spatele casei. Arvin intră, îşi scoase hainele bune şi se întinse pe pat.

Când se trezi câteva ore mai târziu, Willard era încă plecat, ceea ce îi pică bine băiatului. Arvin mâncă jumătate din plăcintă şi puse restul în lada cu gheață. Ieşi pe verandă, se aşează în balansoarul mamei sale şi privi soarele de seară apunând după şirul de conifere aflat în partea de vest a casei. Se gândi la prima ei noapte sub pământ. La cât de întuneric trebuia să fie acolo. Auzise un bătrân care stătea în picioare sub un copac, sprijinit de o lopată, spunându-i lui Willard că moartea era fie o călătorie lungă, fie un somn lung, şi, cu toate că tatăl lui se uitase urât la el şi îi întorsese spatele, Arvin credea că suna bine. El spera, de dragul mamei sale, că era puțin din amândouă. La înmormântare nu venise decât o mână de oameni: o femeie cu care mama lui fusese colegă la Wooden Spoon şi câteva doamne bătrâne de la biserica din Knockemstiff. Exista şi o soră pe undeva în vest, dar Willard nu ştiuse cum să ia legătura cu ea. Arvin nu mai fusese niciodată la o înmormântare, dar avusese senzația că, de fapt, nu prea fusese vorba despre aşa ceva nici de această dată.

În timp ce întunericul cuprindea fâneața necosită, Arvin se ridică, dădu colțul casei şi îşi strigă de mai multe ori tatăl. Aşteptă câteva minute, gândindu-se să se întoarcă în pat. Dar apoi se duse înăuntru şi luă lanterna din sertarul

din bucătărie. După ce se uită în hambar, porni spre buşteanul de rugăciune. Niciunul dintre ei nu mai fusese acolo în cele trei zile care trecuseră de la moartea mamei sale. Întunericul pogora repede acum. Liliecii vânau insecte pe câmp, iar o privighetoare îl privea din cuibul ei, aflat sub o tufă de caprifoi. Ezită, apoi intră în pădure şi urmă cărarea. Oprindu-se la marginea poienii, lumină în jur. Îl putu vedea pe Willard îngenuncheat la buştean. Duhoarea putredă îl lovi şi se gândi că ar putea să i se facă rău. Putea să simtă cum plăcinta începea să-i vină pe gât.

— Nu mai fac asta! îi spuse tatălui său cu glas tare.

Ştia că, zicând un asemenea lucru, urma să aibă de furcă, dar nu-i păsa.

— Nu mă mai rog.

Aşteptă cam un minut, după care rosti:

— Mă auzi?

Se apropie de buştean, luminând silueta îngenuncheată a lui Willard. Apoi atinse umărul tatălui său şi briceagul căzu la pământ. Capul lui Willard se lăsă într-o parte şi dezvălui gâtul însângerat pe care îl tăiase de la o ureche la alta, spintecându-şi beregata. Sângele cursese pe buştean şi de acolo i se scursese pe pantaloni. O uşoară briză adia peste deal, răcorind transpiraţia de pe ceafa lui Arvin. Ramurile foşneau deasupra capului. Un smoc de blană albă plutea prin aer. Unele dintre oasele atârnate de sârme şi cuie se ciocneau uşor unele de celelalte, sunând ca o muzică tristă, dătătoare de fiori.

Printre copaci, Arvin putu vedea câteva lumini licărind în Knockemstiff. Auzi o portieră trântită pe undeva pe acolo, în vale, apoi o singură potcoavă izbită de un ţăruş metalic. Aşteptă următoarea aruncare, dar aceasta nu mai avu loc. Parcă se scursese o mie de ani din dimineaţa în care cei doi vânători trecuseră prin spatele lui Willard şi al lui, chiar aici. Se simţi vinovat şi ruşinat că nu plângea, dar nu îi mai

rămăseseră lacrimi. Moartea îndelungată a mamei sale îl secătuise. Neştiind ce altceva să facă, ocoli trupul lui Willard şi îndreptă lumina lanternei înaintea lui. Începu să-şi croiască drum prin pădure.

8

În seara respectivă, fix la ora nouă, Hank Bell lipi semnul de „închis" în fereastra din faţă a magazinului lui Maude şi stinse luminile. Se duse în spatele tejghelei şi scoase un pachet de şase beri din partea de jos a frigiderului pentru carne, după care ieşi pe uşa din spate. În buzunarul de la piept al cămăşii avea un mic radio cu tranzistori. Se aşeză pe un scaun pliant, desfăcu o bere şi îşi aprinse o ţigară. De patru ani locuia într-o rulotă, în spatele clădirii de beton. Duse mâna la buzunar şi porni radioul exact în momentul în care crainicul anunţa că Reds era condusă cu trei ture în a şasea repriză. Meciul se juca pe coasta de vest. Hank estimă că acolo abia trecuse de ora cinci. Era amuzant cum se scurgea timpul, se gândi el.

Se uită la micul arbore de catalpa pe care îl plantase în primul an când se angajase la magazin. De atunci crescuse vreun metru şi jumătate. Folosise seminţe luate din copacul care creştea în curtea din faţă a casei în care locuise împreună cu mama lui, înainte ca aceasta să se prăpădească şi banca să-i ia casa. Nu era sigur de ce îl plantase. În cel mult câţiva ani avea de gând să plece din Knockemstiff. Spunea asta oricărui client care îşi pleca urechea la vorbele lui. Săptămână de săptămână, punea deoparte câţiva dolari din cei treizeci cu care îl plătea Maude. Uneori se gândea să se mute în nord, iar alteori decidea că i-ar fi mai bine în sud. Dar avea timp berechet pentru a se hotărî încotro s-o apuce. Încă era tânăr.

Se uită la ceața de un cenuşiu argintat care se ridica alene la vreo jumătate de metru din Black Run Creek şi acoperea câmpul plat şi stâncos din spatele magazinului, o parte a păşunii pentru vaci a lui Clarence Myers. Era momentul lui preferat al zilei, imediat după apusul soarelui şi chiar înainte de dispariția umbrelor prelungi. Auzi câțiva băieți care, de fiecare dată când trecea câte o maşină, răcneau şi țipau pe podul de beton aflat în fața magazinului. Câțiva dintre ei îşi făceau veacul pe acolo aproape în fiecare seară, indiferent de vreme. Săraci lipiți, cu toții. Tot ce îşi doreau de la viață era o maşină care să meargă şi un poponeț pe cinste de gagică. El credea că într-un fel era frumos să-ți petreci întreaga viață fără să speri la ceva mai mult decât atât. Uneori îşi dorea să nu fi fost atât de ambițios.

Rugăciunea din vârful dealului se oprise în sfârşit în urmă cu trei nopți. Hank încercă să nu se gândească la biata femeie care murise acolo, închisă în camera aceea, după cum vorbea lumea, în timp ce soțul ei, Russell, şi băiatul său aproape că o luaseră razna. La naiba, aproape că scoseseră din minți întreaga vale, rugându-se în fiecare dimineață şi în fiecare seară preț de ore în şir! Din câte auzise, se părea că practicau mai degrabă un fel de voodoo, decât o credință creştinească. Doi dintre băieții familiei Lynch văzuseră în urmă cu câteva săptămâni nişte animale moarte care atârnau în copaci acolo; şi apoi unul dintre câinii lor dispăruse. Doamne, lumea devenea un loc îngrozitor! Chiar ieri citise în ziar că soția lui Henry Dunlap şi iubitul ei negru fuseseră arestați, fiind bănuiți că îl uciseseră pe acesta. Oamenii legii încă nu găsiseră cadavrul, dar Hank considera că faptul că şi-o trăgea cu un negru constituia o dovadă greu de ignorat că o făcuseră. Toată lumea îl cunoştea pe avocat; deținea teren în tot comitatul Ross şi obişnuia să se oprească din când în când la magazin, pufnind şi trosnind pentru a-l impresiona pe

vreunul dintre amicii săi granguri. Din câte îl cunoscuse Hank pe om, probabil că merita să i se facă de petrecanie, dar de ce nu divorțase femeia pur şi simplu, pentru a se muta în White Heaven, cot la cot cu negrii? Oamenii nu-şi mai foloseau creierul. Era de mirare că avocatul nu o omorâse el mai întâi, în cazul în care ştia despre iubitul ei. Nimeni nu l-ar fi învinovățit pentru asta, dar acum era mort şi probabil că îi era mai bine aşa. Ar fi fost un iad să trăieşti în felul acesta, ştiind că toată lumea era la curent cu faptul că soția ta se zbenguia cu un negru.

Celor de la Reds le veni rândul la aruncare şi Hank începu să se gândească la Cincinnati. Cândva, în curând, avea să coboare până în River City şi să vadă un meci dublu. Planul lui era să-şi cumpere un loc bun, să bea bere şi să se îndoape cu hotdog. Auzise că crenvurştii afumați erau mai buni în tribunele stadionului şi avea de gând să se convingă singur. Cincinnati se afla la nici măcar o sută cincizeci de kilometri distanță, de cealaltă parte a Mitchell Flats, un traseu drept pe Route 50, dar el nu fusese niciodată acolo, nu ajunsese mai departe spre vest de Hillsboro, vreme de douăzeci şi doi de ani, câți avea. Hank avea senzația că viața lui urma să înceapă cu adevărat odată ce avea să facă această călătorie. Încă nu pusese la punct toate detaliile, dar intenționa, de asemenea, să apeleze la serviciile unei prostituate după meci, vreo fată drăguță care să se poarte frumos cu el. Avea să plătească în plus pentru ca ea să-l dezbrace, să-i scoată pantalonii şi pantofii. Urma să-şi cumpere o cămaşă nouă pentru ocazie, să se oprească la Bainbridge pe drum şi să se tundă ca lumea. El avea să o dezbrace lent şi să-i desfacă pe îndelete fiecare năsturel sau orice ar fi fost chestiile cu care curvele îşi țineau hainele pe ele. Avea să-i verse nişte whisky pe țâțe şi avea să-l lingă, aşa cum îi auzise vorbind pe nişte tipi care veniseră la magazin după ce ieşiseră în câştig de la Bull Pen. Atunci

când avea să o pătrundă, în cele din urmă, ea avea să-l roage să o ia uşor, căci nu era obişnuită să şi-o tragă cu un bărbat atât de bine dotat. Nu avea să semene câtuşi de puțin cu ceea ce se întâmplase cu scârba de Mildred McDonald, singura femeie cu care mai fusese până atunci.

— O mică fâsâială, şi apoi nimic altceva decât abureală, le spusese Mildred tuturor celor de la Bull Pen.

Asta se întâmplase cu mai bine de trei ani în urmă, iar oamenii încă îl luau peste picior din acest motiv. Târfa din Cincinnati avea să insiste ca el să-şi păstreze banii după ce avea să termine cu ea, să-i ceară numărul de telefon şi poate chiar să-l implore să o ia cu el. Îşi imagina că probabil avea să se întoarcă acasă alt om, precum Slim Gleason când venise înapoi din războiul din Coreea. Înainte de a pleca din Knockemstiff pentru totdeauna, Hank se gândise că ar putea chiar să se oprească la Bull Pen şi să le facă cinste unora dintre băieți cu o bere de rămas-bun, doar pentru a le arăta că nu le purta pică pentru glumele făcute pe seama lui. Într-un fel, presupusese el, Mildred îi făcuse o favoare; economisise o mulțime de bani de când renunțase să mai calce pe acolo.

Asculta într-o doară transmisia meciului şi se gândea la modul scârbos în care se purtase Mildred cu el, când deodată observă pe cineva cu o lanternă străbătând păşunea lui Clarence. Văzu o mică siluetă aplecându-se şi strecurându-se printre sârmele ghimpate ale gardului şi îndreptându-se spre el. Era aproape întuneric acum, dar, pe măsură ce persoana se apropia, Hank îşi dădu seama că era băiatul lui Russell. Până acum nu-l văzuse niciodată cu ochii lui pe băiatul de pe deal, însă auzise că tatăl lui nu îngăduia aşa ceva. Dar o înmormântaseră pe mama lui chiar în această după-amiază şi poate că asta schimbase lucrurile, înmuind puțin inima lui Russell. Băiatul purta o cămaşă albă şi o salopetă nouă.

— Salut! zise Hank, în timp ce Arvin se apropia.

Chipul băiatului era numai piele şi os, transpirat şi palid. Nu arăta bine, nu arăta deloc bine. Părea că avea faţa şi hainele mânjite cu sânge sau cu altceva.

Arvin se opri la câţiva paşi de prăvăliaş şi stinse lanterna.

— Magazinul este închis, spuse Hank, dar, dacă ai nevoie de ceva, pot să deschid la loc.

— Cum ar putea cineva să ia legătura cu poliţia?

— Ei bine, fie făcând scandal, fie dându-le un telefon, cred eu, zise Hank.

— Ai putea să-i suni pentru mine? Nu am mai folosit niciodată un telefon.

Hank se întinse spre buzunar şi opri radioul. Oricum, cei de la Reds erau zvântaţi în bătaie.

— Ce treabă ai cu şeriful, fiule?

— E mort, spuse băiatul.

— Cine?

— Tatăl meu, răspunse Arvin.

— Vrei să spui mama ta, nu-i aşa?

Un aer derutat cuprinse chipul băiatului pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu, mama mea a murit acum trei zile. Vorbesc despre tatăl meu.

Hank se ridică şi căută în buzunarele pantalonilor cheile de la uşa din spate a magazinului. Se întrebă dacă nu cumva băiatul o luase pur şi simplu razna din pricina durerii. Hank îşi aminti de perioada grea prin care trecuse când murise mama lui. Era ceva peste care nimeni nu putea să treacă cu adevărat, ştia asta. Încă se gândea la ea în fiecare zi.

— Hai înăuntru! Pari însetat.

— Nu am niciun ban, spuse Arvin.

— Este în regulă, zise Hank. Poţi să-mi rămâi dator.

Intrară în magazin şi vânzătorul glisă capacul de metal al frigiderului, deschizându-l.

— Care-ți place?

Băiatul ridică din umeri.

— Uite un suc cu aromă de vanilie şi de lemn dulce, rosti Hank. Eu asta beau de obicei.

Îi dădu băiatului o sticlă şi îşi scărpină barba nerasă de o zi.

— Arvin te cheamă, nu-i aşa?

— Da, domnule, încuviință băiatul, aşezându-şi lanterna pe tejghea şi luând o duşcă zdravănă şi apoi încă una.

— Bine, aşadar ce te face să crezi că este ceva în neregulă cu tatăl tău?

— Gâtul lui, spuse Arvin. Şi l-a tăiat singur.

— Nu eşti murdar de sânge, nu-i aşa?

Arvin se uită în jos la cămaşă şi la mâini.

— Nu, zise el. E plăcintă.

— Unde este tatăl tău?

— Nu departe de casă, răspunse băiatul. În pădure.

Hank se întinse sub tejghea după cartea de telefon.

— Acum uite, spuse el, nu mă deranjează să sun la poliție pentru tine, dar să nu mă duci cu preşul, bine? Nu le place să umble după cai verzi pe pereți.

Cu doar câteva zile în urmă, Marlene Williams sunase şi raportase că iarăşi cineva trăsese cu ochiul la ea pe fereastră. Era a cincea oară în doar câteva luni. Dispecerul îi închisese telefonul în nas.

— De ce aş face asta?

— Nu, zise Hank. Bănuiesc că nu ai face-o.

După ce telefonă, el şi Arvin ieşiră pe uşa din spate şi Hank îşi ridică berile. Ocoliră clădirea şi se aşezară pe banca din fața magazinului. Un nor de molii se învârtejea în jurul luminii de siguranță aprinse deasupra pompelor de benzină. Hank se gândi la chelfăneala pe care tatăl băiatului i-o

administrase lui Lucas Hayburn anul trecut. Nu că, probabil, nu o meritase, dar Lucas nu îşi mai revenise de atunci. Chiar ieri, se aşezase pe această bancă şi stătuse chircit toată dimineaţa, cu un fir de salivă atârnându-i din gură. Hank mai deschise o bere şi aprinse o ţigară. Ezită o secundă, apoi îi oferi băiatului una din pachetul său.

Arvin clătină din cap şi mai luă o duşcă de suc.

— Nu aruncă potcoave în seara asta, spuse el după câteva minute.

Hank se uită în vale, văzând luminile la Bull Pen. Patru sau cinci maşini erau parcate în curte.

— Înseamnă că fac o pauză, zise vânzătorul, rezemându-se de peretele magazinului şi întinzându-şi picioarele.

El şi Mildred merseseră cândva într-o cocină de dincolo de Platter's Pasture. Ea spusese că îi place mirosul bogat al balegii de porc, că îi place să-şi imagineze lucrurile puţin diferit de majoritatea fetelor.

— Ce-ţi place să-ţi imaginezi? o întrebase Hank, cu o notă de îngrijorare în glas.

De ani de zile, trăsese cu urechea la discuţiile băieţilor şi bărbaţilor despre cum se regulau, dar nimeni nu pomenise vreodată ceva despre rahatul de porc.

— Nu-i treaba ta ce-mi trece mie prin minte! i-o retezase ea.

Bărbia îi era ascuţită ca o secure, iar ochii parcă îi erau de marmură gri şi mată. Singura ei trăsătură care o mai salva era chestia pe care o avea între picioare, despre care unii spuneau că le amintea de o broască ţestoasă.

— Bine, zisese Hank.

— Să vedem cu ce te lauzi! spusese Mildred, trăgându-i fermoarul şi împingându-l în paiele murdare.

După prestaţia sa mizerabilă, îl dăduse la o parte şi rostise:

— Iisuse Hristoase, aş fi putut la fel de bine să mă rezolv singură!

— Îmi pare rău! zisese el. Pur şi simplu m-ai aţâţat prea tare. Va fi mai bine data viitoare.

— Ha! Mă îndoiesc foarte mult că va exista o dată viitoare, puştiulică, spusese ea.

— Ei bine, nu vrei cel puţin să te conduc acasă? o întrebase el, în timp ce ea deja pleca.

Era aproape miezul nopţii. Coşmelia cu două camere în care locuia cu părinţii ei, în Nipgen, era la câteva ore distanţă dacă mergea pe jos.

— Nu, am de gând să mă mai învârt pe aici o vreme, răspunsese ea. Poate se va arăta cineva care să fie bun de ceva.

Hank îşi aruncă ţigara în pietrişul din parcare şi mai luă un gât de bere. Îi plăcea să-şi spună că se dovedise că lucrurile o apucaseră pe cea mai bună cale până la urmă. Deşi nu era un tip răzbunător, era nevoit să recunoască faptul că simţea o oarecare satisfacţie ştiind că Mildred era acum încurcată cu un gagiu burtos, pe nume Jimmy Jack, care călărea un Harley vechi şi care o ţinea priponită pe veranda din spate, într-un coteţ din placaj, atunci când el nu-i punea fundul la bătaie în dosul vreunuia din barurile oraşului. Oamenii spuneau că era în stare să facă orice ţi-ar fi trecut prin cap pentru cincizeci de cenţi. Hank o văzuse în Meade de 4 Iulie, stând în faţa uşii de la Dusty's Bar cu un ochi învineţit, ţinând casca de piele a motociclistului. Cei mai buni ani din viaţa lui Mildred trecuseră deja, iar ai lui tocmai începeau. Femeia pe care urma să o agaţe la Cincinnati avea să fie de o sută de ori mai rafinată decât orice hodoroagă de Mildred McDonald. La un an sau doi după ce avea să-şi ia tălpăşiţa de aici, probabil că nici măcar nu va mai fi în stare să-şi amintească numele ei. Îşi

trecu o mână peste față şi, ridicând privirea, îl văzu pe băiatul lui Russell uitându-se la el.

— La naiba, vorbeam singur? îl întrebă pe băiat.

— Nu chiar, spuse Arvin.

— Greu de bănuit când se va arăta ajutorul de şerif, zise Hank. Nu prea se dau în vânt să vină pe aici.

— Cine e Mildred? întrebă Arvin.

9

Tura lui Lee Bodecker era pe sfârşite când primise apelul. Încă douăzeci de minute, şi s-ar fi dus să-şi ia iubita şi s-ar fi îndreptat împreună către Bridge Street, spre Johnny's Drive-in. Era lihnit de foame. În fiecare seară, după ce ieşea din tură, el şi Florence mergeau fie la Johnny's, fie la White Cow[9] ori la Sugar Shack[10]. Îi plăcea să nu mănânce nimic toată ziua, pentru ca seara să înfulece cheeseburger cu cartofi prăjiți şi *milkshake-uri;* să le pună apoi capac cu câteva beri îngheţate bocnă pe River Road, lăsat pe spate în scaun, în timp ce Florence îl masturba în paharul ei gol de Pepsi. Avea o strânsoare ca de fecioară *amish* mulgătoare. Întreaga vară fusese o succesiune de nopți aproape perfecte. Fata păstra ce era mai bun pentru luna de miere, ceea ce lui Bodecker îi convenea de minune. La douăzeci şi unu de ani, se eliberase doar de o jumătate de an din armată, după război, şi nu se grăbea să se aşeze la casa lui. Cu toate că era ajutor de şerif doar de patru luni, putea întrezări deja o

[9] „Vaca albă" (n. red.).

[10] „Cabana de zahăr", local semicomercial, unde se produce siropul de arţar. Conceptul provine din tradițiile popoarelor native americane şi din Europa, însă astăzi localurile sunt deschise publicului larg, iar gama produselor pe care le oferă a fost extinsă (n. red.).

mulțime de avantaje ale slujbei de om al legii într-un loc aşa fel de înapoiat precum comitatul Ross, din Ohio. Se puteau scoate bani frumoşi dacă aveai grijă şi nu erai îngâmfat ca şeful lui. Mutra rotofeie şi nătăfleață a şerifului Hen Matthews apărea pe prima pagină a *Meade Gazette* de trei sau patru ori pe săptămână, adesea fără vreun motiv cât de cât întemeiat. Cetățenii începuseră să glumească pe tema asta. Bodecker îşi planifica deja strategia de campanie. Tot ce trebuia era să-i facă niscaiva mizerii lui Matthews înainte de următoarele alegeri şi, astfel, avea să se mute cu Florence într-una dintre casele noi pe care le construiau pe Brewer Heights, atunci când, în cele din urmă, aveau să-şi pună pirostriile. Auzise că toate aveau câte două băi.

Întoarse maşina de patrulare pe Paint Street, lângă fabrica de hârtie, şi o apucă spre Huntington Pike şi către Knockemstiff. La vreo cinci kilometri în afara oraşului, trecu pe lângă casa mică din Brownsville în care locuia împreună cu sora şi mama sa. În sufragerie era aprinsă o lumină. Clătină din cap şi se scotoci în buzunarul cămăşii după o țigară. Acum achita el cea mai mare parte a facturilor, dar la întoarcerea de la serviciu avea să le spună limpede că nu aveau să se mai poată baza mult timp pe el. Tatăl său îi părăsise cu ani în urmă, pur şi simplu plecase la fabrica de încălțăminte într-o dimineață şi nu se mai întorsese niciodată. Recent, auziseră un zvon că locuia în Kansas City şi că lucra la o sală de biliard, ceea ce avea sens, dacă l-ai fi cunoscut vreodată pe Johnny Bodecker. Singurele dăți în care bărbatul zâmbea erau atunci când spărgea bilele la biliard sau când le băga pe toate, golind masa. Vestea fusese o mare dezamăgire pentru fiul său; nimic nu l-ar fi făcut mai fericit pe Bodecker decât să afle că ticălosul se afla la păstrare într-o clădire mohorâtă din cărămidă roşie, cu ferestre înalte şi murdare, pingelind mocasini. Uneori, când mergea cu maşina în patrulare şi lucrurile erau liniştite,

Bodecker şi-l imagina pe tatăl său întorcându-se în Meade pentru o vizită. În fantezia sa, îl urmărea pe bătrân în afara oraşului, departe de ochii lumii, şi îl aresta sub o acuzaţie inventată. Apoi îl snopea în bătaie cu bastonul de cauciuc sau cu patul revolverului, înainte de a-l duce pe Schott's Brige şi a-i face vânt peste balustradă. Era întotdeauna la vreo zi după o ploaie torenţială şi Paint Creek avea să fie umflat, cu apa adâncă şi învolburată în drumul ei către est, spre Scioto River. Uneori îl lăsa să se înece; alteori îi îngăduia să înoate până la malul noroios. Era o modalitate bună de a petrece timpul.

Trase un fum din ţigară, în timp ce gândurile i se îndepărtau de tatăl său şi se îndreptau spre sora lui, Sandy. Deşi abia împlinise şaisprezece ani, Bodecker îi găsise deja o slujbă – chelneriţă în tura de seară la Wooden Spoon. Îl oprise pe proprietarul localului în urmă cu câteva săptămâni pentru conducere în stare de ebrietate, omul fiind la a treia abatere într-un an, şi, din una în alta, înainte să-şi dea seama, era cu o sută de dolari mai bogat şi Sandy avea de lucru. Era la fel de neliniştită şi de agitată în preajma oamenilor ca un oposum surprins în lumina zilei, întotdeauna fusese aşa, iar Bodecker nu se îndoia că pentru ea primele două săptămâni, în care fusese nevoită să înveţe cum să se poarte cu clienţii, fuseseră un adevărat chin, dar proprietarul îi spusese ieri de dimineaţă că acum părea să se fi dat pe brazdă. În serile în care nu putea să o ia după muncă, bucătarul, un bărbat îndesat cu ochi albaştri apoşi, căruia îi plăcea să schiţeze imagini deocheate cu personaje de desene animate pe boneta lui albă de bucătar, o conducea acasă, şi asta îl îngrijora puţin, mai ales că Sandy avea tendinţa să fie de acord cu orice i s-ar fi cerut. Bodecker nu o auzise niciodată susţinându-şi punctul de vedere, iar pentru asta, ca şi în cazul multor alor lucruri, îl învinuia pe tatăl lor. Cu toate astea, cugetă el, era timpul ca

ea să învețe cum să-şi croiască propriul drum în viață. Nu putea să se ascundă în camera ei şi să viseze cu ochii deschişi tot restul vieții; şi, cu cât mai curând începea fata să câştige nişte bani, cu atât mai repede putea el să evadeze. Ba chiar, în urmă cu câteva zile, el mersese până într-acolo, încât să-i sugereze mamei sale să o lase pe Sandy să renunțe la şcoală şi să lucreze cu normă întreagă, dar bătrâna nici nu voise să audă.

— De ce nu? întrebase el. Cineva tot o să-şi dea seama cât de uşor de păcălit este şi o s-o lase cu burta la gură, ce mai contează dacă ştie sau nu algebră?

Femeia nu îi oferise niciun motiv, dar acum, după ce deschisese discuția, ştia că trebuia doar să aştepte o zi sau două înainte de a aduce din nou vorba despre subiect. Poate că avea să mai dureze puțin, dar Lee Bodecker obținea întotdeauna ceea ce îşi dorea.

Lee făcu la dreapta pe Black Run Road şi se îndreptă spre băcănia lui Maude. Vânzătorul stătea pe bancă în față, bând o bere şi vorbind cu un puşti. Bodecker ieşi din maşina de poliție cu lanterna. Vânzătorul era un nenorocit jalnic, cu un aer ponosit, chiar dacă, ajutorul de şerif şi-a dat seama, erau cam de aceeaşi vârstă. Unii oameni veneau pe lume doar pentru a putea fi înmormântați; mama lui era aşa şi el se gândise întotdeauna că de aceea plecase bătrânul, cu toate că nici de capul lui nu fusese mare lucru.

— Ei, ce avem de data asta? întrebă Bodecker. Sper că nu este iarăşi vorba despre vreunul dintre nenorociții ăia care trag cu ochiul pe fereastră, în legătură cu care ne tot suni.

Hank se aplecă şi scuipă pe pământ.

— Mi-aş fi dorit să fie, spuse el, dar nu, este vorba despre tatăl acestui băiat.

Bodecker îndreptă fasciculul lanternei spre băiatul slab, cu părul brunet.

— Ei bine, care-i treaba, fiule? rosti el.

— E mort, spuse Arvin, ridicând o mână pentru a se apăra de lumina care îi bătea în față.

— Şi tocmai au îngropat-o pe biata lui mamă azi, zise Hank. O nenorocire, o adevărată nenorocire.

— Deci tatăl tău e mort, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ai sânge pe față?

— Nu, răspunse Arvin. Cineva ne-a dat o plăcintă.

— Nu este o glumă, nu? Să ştii că o să te duc la închisoare dacă este.

— De ce credeți toți că mint? rosti Arvin.

Bodecker se uită la vânzător. Hank săltă din umeri, îşi ridică berea şi o goli.

— Locuiesc în vârf, pe Baum Hill, îi explică vânzătorul ajutorului de şerif. Arvin, băiatul ăsta, poate să-ți arate.

Apoi se ridică în picioare, râgâi şi se îndreptă spre partea laterală a magazinului.

— S-ar putea să am câteva întrebări pentru tine mai târziu! strigă Bodecker.

— Este o adevărată nenorocire, asta este tot ce-ți pot spune, îl auzi rostind pe Hank.

Bodecker îl sui pe Arvin pe scaunul din față al maşinii de poliție şi urcă Baum Hill. În vârf, întoarse pe o mică alee de pământ, străjuită de copaci, pe care i-o arătă băiatul. Încetini, maşina abia târându-se.

— Nu am mai fost niciodată în fundătura asta, spuse ajutorul de şerif.

Întinse mâna şi desfăcu în tăcere tocul pistolului.

— Nu a mai fost nimeni pe aici de multă vreme, zise Arvin.

Uitându-se pe geamul lateral spre pădurea întunecată, îşi dădu seama că îşi lăsase lanterna în magazin. Speră că prăvăliaşul nu avea să o vândă înainte de a se întoarce după ea. Aruncă o privire spre tabloul de bord luminos.

— O să porniți sirena?

— Nu are sens să sperii pe cineva.

— Nu a mai rămas nimeni care să se sperie, spuse Arvin.

— Deci aici locuieşti? întrebă Bodecker, în vreme ce se îndreptau spre casa mică şi pătrăţoasă.

Nu erau lumini aprinse, nici vreun semn că locuise cineva vreodată acolo, cu excepţia unui balansoar de pe verandă. În curte, iarba era înaltă de aproape jumătate de metru. În stânga era un hambar vechi. Bodecker parcă în spatele unei camionete năpădite de rugină. „Nişte ţopârlani", evaluă el. Greu de spus în ce fel de mizerie se băgase. Stomacul lui gol bolborosea ca un closet spart.

Arvin ieşi fără să îi răspundă şi rămase în faţa maşinii de poliţie, aşteptându-l pe ajutorul de şerif.

— Pe aici, rosti el.

Se întoarse şi porni spre colţul casei.

— Cât de departe este? întrebă Bodecker.

— Nu prea departe. Poate zece minute.

Bodecker îşi aprinse altă lanterna şi îl urmă pe băiat, pe lângă un câmp lăsat în paragină. Intrară în pădure şi merseră vreo sută de metri pe o potecă bătătorită. Băiatul se opri brusc şi arătă înainte, în beznă.

— E chiar acolo, indică Arvin.

Ajutorul de şerif îndreptă fasciculul lanternei spre un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă albă şi pantaloni de stofă, un pic încovoiat peste un buştean. Se apropie câţiva paşi şi putu să desluşească o tăietură pe gâtul bărbatului. Partea din faţă a cămăşii acestuia era îmbibată de sânge. Adulmecă aerul şi îi veni să vomite.

— Dumnezeule, de cât timp zace aşa aici?

Arvin ridică din umeri.

— Nu de mult. Am adormit puţin şi l-am găsit aici.

Bodecker îşi astupă nările, încercând să respire doar pe gură.

— Atunci ce naiba e cu duhoarea asta?

— De acolo, răspunse Arvin, arătând spre copaci.

Bodecker îşi ridică lanterna. Animalele, aflate în diferite stadii de descompunere, atârnau de jur-împrejur, unele în ramuri şi altele de cruci înalte de lemn. Un câine mort, cu o zgardă de piele în jurul gâtului, era ţintuit sus, pe una dintre cruci, ca o imitaţie hidoasă a lui Hristos. Capul unei căprioare se afla la poalele alteia. Bodecker bâjbâi după armă.

— La naiba, băiete, ce mama dracului mai e şi asta? rosti el, întorcând lumina asupra lui Arvin tocmai în clipa în care un vierme alb şi zvârcolitor cădea pe umărul băiatului.

El îl îndepărtă la fel de degajat ca şi cum ar fi fost o frunză sau o sămânţă. Bodecker îşi flutură revolverul, în timp ce începu să facă paşi în spate.

— Este un buştean de rugăciune, explică Arvin, cu un glas abia şoptit.

— Un ce? Un buştean de rugăciune?

Arvin încuviinţă din cap, privind fix trupul tatălui său.

— Dar nu funcţionează, spuse el.

Partea a doua
— La vânătoare —

10

În vara anului 1965, cuplul hoinărea prin Vestul Mijlociu al Statelor Unite de câteva săptămâni, tot timpul după pradă, doi neica-nimeni într-un Ford break cumpărat cu o sută de dolari dintr-un stoc de maşini uzate din Meade, Ohio, puse în vânzare de Brother Whitey's. Era al treilea vehicul de care se slujiseră în tot atâția ani. Bărbatul de pe locul pasagerului începea să se îngraşe, credea în semne şi avea obiceiul să se scobească în dinții stricați cu un briceag Buck. Femeia conducea întotdeauna şi purta pantaloni scurți şi bluze subțiri care îi dezvăluiau corpul palid şi osos, într-un mod pe care amândoi îl considerau seducător. Ea fuma una după alta orice marcă de țigări mentolate pe care punea mâna, în timp ce el molfăia trabucuri negre şi ieftine pe care le numea „puțe de câine". Fordul ardea ulei şi pierdea lichid de frână, amenințând să se facă bucăți pe toată autostrada de fiecare dată când atingeau o viteză mai mare de optzeci de kilometri pe oră. Bărbatului îi plăcea să creadă că arăta ca un dric, dar femeia prefera să o considere o limuzină. Numele lor erau Carl şi Sandy Henderson, dar uneori aveau şi alte nume.

Pe parcursul ultimilor patru ani, Carl ajunsese să creadă că autostopiştii sunt cei mai buni, iar în acele vremuri, se găseau din belşug. El o numea pe Sandy „momeala", iar ea îi spunea lui „țintaşul" şi amândoi le ziceau autostopiştilor „modele". În acea seară, chiar la nord de Hannibal, Missouri, păcăliseră, torturaseră şi uciseseră un tânăr militar într-o zonă împădurită în care abundau umiditatea şi țânțarii. Imediat ce îl luaseră în maşină, băiatul le oferise, amabil, lame de gumă de mestecat Juicy Fruit, spunând că putea să şofeze el o vreme dacă doamna avea nevoie de o pauză. „N-ai să vezi aşa ceva!", spusese Carl, iar Sandy îşi dăduse ochii peste cap auzind tonul fals pe care soțul ei îl

adopta uneori, ca şi cum ar fi crezut că era mai de soi decât gunoaiele pe care le culegeau de pe marginea drumurilor. De fiecare dată când el se comporta aşa, ea îşi dorea să oprească, pur şi simplu, maşina şi să-i spună bietului nătâng de pe bancheta din spate să coboare cât încă mai avea ocazia. Cândva, îşi promisese ea, exact asta avea să facă, să calce frâna şi să-l facă pe domnul înfumurat să se aleagă cu un cucui sau două.

Dar nu în seara aceea. Băiatul de pe bancheta din spate era binecuvântat cu o faţă netedă ca untul, cu pistrui mici şi cu un păr de culoare căpşunei, iar Sandy nu le putea rezista niciodată celor care arătau ca nişte îngeri.

— Cum te cheamă, scumpule? îl întrebase ea, după ce străbătuseră doi-trei kilometri pe autostradă.

Folosise un ton plăcut şi blând, iar când băiatul îşi ridicase privirea şi ochii li se întâlniseră în oglinda retrovizoare, ea îi făcuse cu ochiul şi îi oferise zâmbetul pe care îl învăţase de la Carl, cel pe care o obligase să-l exerseze noapte după noapte la masa din bucătărie, până când chipul ei era gata să cadă şi să se lipească de podea aidoma unei foi de plăcintă, un zâmbet care făcea aluzie la orice posibilitate obscenă care ar fi putut să-i treacă vreodată prin minte unui tânăr.

— Soldat Gary Matthew Bryson, răspunsese băiatul.

I se păruse ciudat să-l audă spunându-şi numele complet, ca şi cum ar fi fost la inspecţie sau la vreo porcărie de soiul ăla, dar trecuse peste asta şi se pornise să vorbească. Spera că nu avea să fie genul serios. Acest soi îi îngreuna întotdeauna rolul pe care trebuia să-l joace, contribuţia ei la lovitură.

— Ce nume frumos! spusese Sandy.

În oglindă, văzuse cum un zâmbet timid se întindea pe faţa lui, în timp ce îşi băga o nouă lamă de gumă de mestecat în gură.

— Pe care dintre ele îl foloseşti? se interesase ea.

— Gary, răspunsese tânărul, aruncând ambalajul argintiu al pachetului de gumă de mestecat pe fereastră. Acesta era numele tatălui meu.

— Celălalt, Matthew, e un nume din *Biblie,* nu-i aşa, Carl? întrebase Sandy.

— La naiba, totul este din *Biblie!* zisese soţul ei, privind fix prin parbriz. Bătrânu' Matt a fost unul dintre apostoli.

— Carl obişnuia să predea la şcoala de duminică, nu-i aşa, iubitule?

Cu un oftat, Carl îşi răsucise trupul masiv în scaun, mai mult pentru a arunca o nouă privire spre băiat, decât pentru orice altceva.

— Aşa este, confirmase el, cu un zâmbet strepezit. Obişnuiam să predau la şcoala de duminică.

Sandy îi făcuse un semn, atingându-l pe genunchi, iar el se răsucise fără să mai rostească vreun cuvânt şi scosese o hartă rutieră din torpedou.

— Probabil că ştiai deja asta, nu-i aşa, Gary? continuase Sandy. Că cel de-al doilea nume al tău provine chiar din *Biblie?*

Băiatul se oprise din mestecatul gumei pentru o clipă.

— Nu prea m-am omorât eu cu mersul la biserică pe când eram copil, explicase el.

O umbră de îngrijorare trecuse pe chipul lui Sandy.

— Dar ai fost botezat, nu-i aşa? întrebase ea, întinzându-se să-şi ia ţigările de pe bord.

— Sigur, nu suntem păgâni de tot, răspunsese băiatul. Doar că nu mă pricep la chestiile astea din *Biblie.*

— Asta e bine, spusese Sandy, cu o urmă de uşurare în voce. Nu are sens să rişti, nu cu aşa ceva. Dumnezeule, cine ştie unde sfârşesc oamenii nemântuiţi prin botez?

Soldatul se ducea acasă să-şi vadă mama, înainte ca armata să-l trimită peste mări şi ţări în Germania sau într-

un nou loc numit Vietnam, Carl nu-şi mai amintea acum care. I se rupea dacă tânărul fusese botezat după un nenorocit diliu din Noul Testament sau dacă prietena lui îl făcuse să promită că avea să poarte aninat la gât inelul ei până la întoarcerea de naiba ştie unde. Cunoaşterea unor asemenea detalii nu făcea decât să complice lucrurile mai târziu; drept urmare, lui Carl i se părea mai uşor să ignore bârfele mărunte, lăsând-o pe Sandy să se ocupe de toate întrebările idioate, de flecăreala fără rost. Se pricepea la asta, flirtând şi turuind ca o moară stricată, făcându-i astfel să se simtă în largul lor. Amândoi parcurseseră un drum lung de când se întâlniseră prima oară, ea, o fată singuratică şi sfrijită, în vârstă de optsprezece ani, care servea la mesele de la Wooden Spoon din Meade, îndurând tot soiul de mizerii din partea clienţilor în speranţa unui bacşiş de sfert de dolar. Şi el? Nu cu mult mai breaz, un băieţel al mamei, cu moacă de nătăfleţ, care tocmai îşi pierduse mama, fără viitor sau prieteni, cu excepţia a ceea ce îi putea aduce aparatul de fotografiat. Habar n-avusese, în timp ce intra la Wooden Spoon, în acea primă seară departe de casă, ce însemna asta ori ce avea să facă. Singurul lucru pe care îl ştia sigur, stând în separeu şi urmărind-o pe chelneriţa slăbănoagă cum termina de şters mesele înainte de a stinge luminile, era că avea nevoie, mai mult decât orice pe lume, să o pozeze. De atunci rămăseseră împreună.

Desigur, erau şi lucruri pe care Carl trebuia să le spună autostopiştilor, dar care de obicei puteau aştepta până după ce parcau maşina.

— Ia te uită, începea el, când scotea aparatul de fotografiat din torpedou, un Leica M3 de 35 de milimetri, ridicându-l pentru ca omul să-l poată vedea. Nou costă patru sute, dar eu l-am luat pe nimica toată.

Şi, deşi zâmbetul senzual nu se dezlipea niciodată de pe buzele lui Sandy, nu putea să nu simtă un strop de amar de fiecare dată când el se lăuda. Nu ştia de ce îl urmase pe Carl în viaţa asta, nici măcar nu încerca să exprime în cuvinte gândul acesta, dar ştia că acel blestemat de aparat de fotografiat nu fusese niciodată un chilipir şi că, în cele din urmă, aveau să plătească pentru el cu vârf şi îndesat. Apoi îl auzea întrebându-l pe următorul model, cu o voce care suna aproape ca şi cum ar fi glumit:

— Aşadar, nu ai vrea să apari într-o fotografie cu o femeie arătoasă?

Chiar şi după atâta timp, încă era uimită că bărbaţii aceia maturi se lăsau duşi atât de lesne.

După ce săltaseră şi târâseră trupul gol al soldatului câţiva metri în pădure şi îl rostogoliseră sub nişte tufişuri pline cu fructe de pădure, scotociseră prin hainele şi prin ranița lui şi găsiseră aproape trei sute de dolari îndesaţi într-o pereche de şosete albe curate. Erau mai mulţi bani decât câştiga Sandy într-o lună.

— Ce mincinos nenorocit! exclamase Carl. Îţi aduci aminte că l-am întrebat dacă nu poate să contribuie cu niscaiva bani la benzină?

Fluturase apoi din mâini pentru a alunga un nor de insecte adunate în jurul feţei sale transpirate şi roşii, vârând teancul de bancnote în buzunarul pantalonilor. Un pistol cu o ţeavă lungă şi ruginită zăcea lângă el, pe pământ, alături de aparatul de fotografiat.

— Cum spunea bătrâna mea mamă, continuase el, nu poţi avea încredere în niciunul dintre ei.

— În cine? întrebase Sandy.

— În roşcaţii ăştia nenorociţi, explicase el. La naiba, o să-ţi toarne o minciună chiar şi atunci când adevărul se potriveşte mai bine. Pur şi simplu nu se pot abţine. Au chestia asta tâmpită în sânge.

Pe drumul principal trecuse încet o maşină cu toba de eşapament spartă, iar Carl înclinase capul şi ascultase sunetul pocnetelor repetate, până ce automobilul se îndepărtase. Apoi se uitase spre Sandy, îngenuncheată lângă el, şi îi studiase chipul în amurgul gri.

— Uite, şterge-te! o îndemnase el, înmânându-i tricoul băiatului, încă umezit de transpiraţia acestuia, după care arătase spre bărbia ei. Ai nişte stropi chiar acolo. Nemernicul ăsta slăbănog a fost plin ca o căpuşă.

După ce se ştersese cu tricoul pe faţă, Sandy îl aruncase pe raniţa verde şi se ridicase. Îşi încheiase nasturii bluzei cu mâini tremurătoare şi îşi curăţase murdăria şi bucăţile de frunze veştede de pe picioare. Mergând spre maşină, se aplecase şi se examinase în oglinda laterală, apoi se întinsese prin fereastră şi îşi luase ţigările de pe bord. Se rezemase de bara din faţă şi îşi aprinsese una, scoţându-şi, cu unghia ei vopsită roz, o bucată minusculă de pietriş dintr-un genunchi julit.

— Iisuse, urăsc când ticăloşii ăştia plâng aşa! spusese ea. Asta e cea mai rea parte.

Carl clătinase din cap, cât se mai uita o dată prin portofelul băiatului.

— Măi, fată, trebuie să treci peste porcăria asta, rostise el. Lacrimile pe care le-a vărsat sunt un efect care dă valoare fotografiei. Aceste ultime câteva minute au fost singura ocazie din toată viaţă lui mizerabilă când a dat dovadă de sinceritate.

În timp ce Sandy îl urmărea îndesând tot ceea ce îi aparţinuse băiatului înapoi în raniţă, se simţise ispitită să întrebe dacă poate păstra inelul iubitei acestuia, dar decisese că nu merita să stârnească o ceartă. Carl ţinea seama de tot şi ar fi fost în stare să se transforme într-un maniac furios dacă încerca să fenteze chiar şi o mică regulă. Obiectele personale trebuiau aruncate în mod

corespunzător. Aceasta era regula cu numărul patru. Sau poate era numărul cinci. Sandy nu reuşise niciodată să ţină minte ordinea regulilor, indiferent de câte ori încerca să scotocească după ele în minte, dar avea să-şi amintească de-a pururi că Gary Matthew Bryson se dădea în vânt după Hank Williams şi ura praful de ouă din armată. Apoi stomacul ei chiorăi şi se întrebă, doar pentru o clipă, dacă fructele de pădure care atârnau deasupra capul lui, acolo, în pădure, erau comestibile sau nu.

O oră mai târziu, opriseră într-o carieră pustie de pietriş pe lângă care trecuseră mai devreme, pe când Sandy şi soldatul Bryson încă se ţineau de glume şi schimbau priviri languroase. Parcase în spatele unui şopron dărăpănat, încropit din scânduri vechi şi bucăţi ruginite de tablă, şi oprise motorul. Carl coborâse din maşină cu raniţa şi cu o canistră de benzină pe care o purtau mereu cu ei. După ce se îndepărtase la câţiva metri de şopron, lăsase raniţa jos şi turnase nişte benzină peste ea. După ce aceasta prinsese să ardă cu vâlvătăi, se întorsese în maşină şi examinase bancheta din spate cu o lanternă, găsind un cocoloş de gumă de mestecat lipit sub una dintre cotiere.

— Mai rău decât un copil! remarcase el. Ai crede că armata îi educă mai bine decât atât. Cu soldaţi de teapa ăstuia, o băgăm pe mânecă dacă ruşii ăia se vor hotărî vreodată să ne invadeze.

Dezlipise grijuliu guma de mestecat, cu unghia degetului mare, după care se întorsese la foc.

Sandy aşteptase în maşină şi îl privise scormonind prin flăcări cu un băţ. Scânteile portocalii şi albastre săreau, se zbenguiau şi dispăreau în beznă. Îşi scărpinase nişte

înțepături de insecte din jurul gleznelor şi se îngrijorase din pricina senzației de arsură dintre picioare. Deşi nu îi pomenise încă despre asta lui Carl, era destul de sigură că alt băiat, pe care îl luaseră în Iowa cu câteva zile în urmă, o molipsise cu vreo boală. Medicul o avertizase deja că încă o doză sau două i-ar compromite şansele de a avea vreodată un copil, dar lui Carl nu îi plăcea cum arătau prezervativele în fotografiile sale.

Când focul se stinsese, Carl împrăştiase cu piciorul cenuşa în jur, pe pietriş, apoi scosese o batistă murdară din buzunarul din spate şi ridicase catarama fierbinte a centironului şi rămăşițele fumegânde ale bocancilor militari. Le aruncase în mijlocul inundat al carierei de pietriş şi auzise un plescăit slab. În timp ce stătea la marginea gropii adânci, Carl se gândise la felul în care Sandy îşi înfăşurase brațele în jurul soldatului când îl observase pe el punând aparatul de fotografiat jos şi scoțând pistolul, ca şi cum ar fi vrut să-l salveze. Întotdeauna încerca rahatul ăsta cu cei drăguți şi, deşi nu putea să o învinovățească cu adevărat pentru că dorea să dureze mai mult timp, nu era vorba doar despre o nenorocită de distracție. După cum vedea Carl lucrurile, era singura religie adevărată, ceea ce căutase el toată viața. Numai în compania umbrei morții, putea simți prezența a ceva ce putea fi considerat Dumnezeu. Ridicase privirea şi văzuse nori întunecați care începeau să se adune pe cer. Îşi ştersese nişte transpirație ajunsă în ochi şi pornise înapoi spre maşină. Dacă erau norocoşi, poate că avea să plouă în această seară şi avea să se spele o parte din mizeria din aer, răcorind puțin lucrurile.

— Ce dracu' tot făceai acolo? întrebase Sandy.

Carl scosese un nou trabuc din buzunarul cămăşii şi începuse să-i desfacă învelitoarea.

— Atunci greşeşti, când te grăbeşti.

Ea întinsese mâna.

— Dă-mi blestemata aia de lanternă!

— Ce faci?

— Trebuie să fac pipi, Carl, spusese ea. Iisuse, sunt gata să plesnesc, iar tu stai acolo visând cu ochii deschişi!

Carl se apucase să molfăie trabucul şi o urmărise cum se ducea în spatele şopronului. Câteva săptămâni pe drum, şi ea se împuţinase iarăşi la trup, cu picioarele ca nişte scobitori, cu fundul ca o scândură de spălat rufe. Ar fi fost nevoie de trei sau patru luni pentru a pune nişte carne înapoi pe acele oase. Strecurase într-un mic recipient de metal rola filmului pe care îl folosise pentru a-i fotografia pe ea şi pe soldat, apoi o îndesase în torpedou alături de celelalte. Până când Sandy se întorsese, el pusese deja un film nou în aparatul de fotografiat. Ea îi întinsese lanterna, iar el o vârâse sub scaun.

— Putem să tragem la un motel în seara asta? întrebase ea, cu o voce obosită, în timp ce pornea maşina.

Carl scosese trabucul din gură şi culesese o fărâmă de tutun prinsă între dinţi.

— Trebuie să străbatem ceva drum mai întâi, anunţase el.

Îndreptându-se pe Route 79 spre sud, traversau Mississippi, pentru a ajunge în Illinois, pe Route 50, un drum cu care se familiarizaseră în ultimii doi ani. Sandy încercase să se grăbească, iar el fusese de mai multe ori nevoit să-i amintească să încetinească. Una din cele mai mari frici ale lui era ca nu cumva maşina să se răstoarne, iar el să fie prins înăuntru sau azvârlit afară. Uneori avea coşmaruri legate de asta, văzându-se întins, încătuşat într-un pat de spital, încercând să le explice poliţiştilor ce era cu acele role de film. Chiar în timp ce se gândea la asta, începuseră să urce dealul unde se descotorosiseră de soldat, iar el întinsese mâna şi răsucise butonul radioului până găsise un post din Covington care transmitea muzică country. Niciunul dintre ei nu vorbise, numai din când în

când Sandy mai fredonase vreuna dintre melodiile mai lente. Apoi ea căscase şi îşi aprinsese altă ţigară. Carl numărase gângăniile care se izbeau de parbriz, pregătit să înşface volanul în cazul în care ea ar fi aţipit.

După ce străbătuseră mai bine de o sută cincizeci de kilometri de orăşele liniştite şi vaste câmpuri de porumb întunecate, dăduseră de un motel prăpădit, construit din blocuri de ciment roz, numit Sundowner[11]. Era aproape ora unu dimineaţa. În parcarea plină de gropi se aflau trei maşini. Carl claxonase de câteva ori, înainte ca o lumină să se aprindă în sfârşit în birou şi o doamnă în vârstă, cu bigudiuri metalice în păr, să întredeschidă uşa şi să arunce o privire afară.

— În maşină e soţia ta? întrebase ea, uitându-se pe lângă Carl spre break.

Aruncase şi el o privire într-acolo, abia izbutind să desluşească licărul ţigării lui Sandy în umbră.

— Ai ochi buni, remarcase el, arborând un zâmbet scurt. Da, ea este.

— De unde veniţi? se interesase femeia.

Carl era pe cale să spună că din Maryland, una dintre puţinele state în care nu fuseseră încă, dar apoi îşi amintise de plăcuţa de înmatriculare a maşinii. Îşi dăduse seama că hoaşca băgăreaţă o văzuse deja.

— De pe lângă Cleveland, îi răspunsese.

Femeia clătinase din cap, strângându-şi mai bine capotul pe lângă corp.

— N-aş locui într-un asemenea loc nici să mă plăteşti, cu toate jafurile şi crimele de pe acolo.

---

[11] Substantiv cu mai multe conotaţii: băutură alcoolică ce se obişnuieşte a fi luată după apusul soarelui; persoană fără casă, vagabond (n. red.).

— Ai dreptate, spusese Carl. Îmi fac griji tot timpul. Prea multe întâmplări înspăimântătoare. La naiba, soția mea abia dacă se mai încumetă să iasă din casă!

Scosese din buzunar banii soldatului.

— Şi cât costă o cameră? întrebase el.

— Şase dolari, răspunsese femeia.

Apoi îşi umezise degetul mare şi numărase bancnotele de un dolar pe care le primise de la bărbat. Dispăruse o clipă şi se întorsese cu o cheie prinsă de un cartonaş uzat şi zbârcit.

— Numărul şapte, zisese ea. Chiar la capăt.

Camera era fierbinte şi înghesuită şi mirosea a insecticid. Sandy se îndreptase direct spre baie şi Carl pornise televizorul portabil, deşi nu erau decât purici şi electricitate statică la acea oră din noapte, cel puțin acolo, în văgăuna aceea. Scoțându-şi pantofii, se apucase să dea la o parte cuvertura de pe pat. Şase muşte moarte zăceau pe pernele bătătorite de la capul patului. Le privise un minut, apoi se aşezase pe marginea patului şi cotrobăise în poşeta lui Sandy după una dintre țigările ei. Numărase din nou muştele, dar numărul acestora nu se schimbase.

Uitându-se prin cameră, privirea i se oprise pe un tablou ieftin înrămat şi aninat pe perete, nişte flori şi fructe jalnice de care nimeni nu avea să-şi amintească vreodată, nimeni dintre cei care dormiseră în acea încăpere împuțită. Nu te ducea cu gândul la nimic, în afară de a-ți aminti că lumea era o fundătură de tot rahatul în care erai împotmolit pe viață. Se aplecase şi îşi sprijinise coatele de genunchi, încercând să-şi imagineze una dintre fotografiile sale în locul ei. Poate beatnicul din Wisconsin, cu mica lui punguță cu marijuana, sau acel mare ticălos blond de anul trecut, cel care se luptase din răsputeri. Desigur, unele erau mai bune decât altele, chiar şi Carl recunoştea acest lucru; dar era ceva ce ştia sigur: oricine s-ar fi uitat la vreuna dintre fotografiile sale, chiar şi la una dintre cele mai neizbutite, de

acum trei sau patru ani, nu ar fi uitat-o niciodată. Putea să parieze teancul de dolari ai soldatului pe asta.

Stinsese apoi țigara în scrumieră şi se uitase din nou la pernă. Şase era numărul de modele cu care avuseseră de-a face în această călătorie; şi şase dolari le ceruse hoaşca aia pentru cameră; iar acum, în patul lui, zăceau şase muşte otrăvite. Duhoarea persistentă a spray-ului insecticid începea să-i ardă ochii. Aşa că îi tamponă uşor cu capătul cuverturii.

— Şi ce înseamnă aceşti trei de şase, Carl? se întrebase retoric, cu voce tare.

Scoțându-şi briceagul, se apucase să scobească într-o carie pe care o avea într-unul dintre molari, în timp ce îşi storcea mintea pentru un răspuns adecvat, unul care să evite cea mai evidentă semnificație a celor trei numere, semnul biblic pe care bătrâna sa mamă zărghită i l-ar fi băgat bucuroasă pe gât dacă ar mai fi trăit.

— Înseamnă, Carl, spusese el, în cele din urmă, închizând briceagul, că este timpul să vă întoarceți acasă.

Şi, cu o fluturare a mâinii, măturase minusculele cadavre înaripate pe covorul murdar şi întorsese pernele pe partea cealaltă.

11

Mai devreme, în aceeaşi zi, în Meade, şeriful Lee Bodecker stătea la biroul său pe un scaun pivotant de stejar, mâncând un baton de ciocolată şi uitându-se prin nişte documente. Nu pusese în gură picătură de alcool, nici măcar o amărâtă de bere, de două luni, iar medicul soției sale îi spusese că îl putea ajuta în abstinența sa dacă ar mânca dulciuri în loc. Aşa că Florence umpluse toată casa cu bomboane, ajungând chiar să-i îndese caramele sub pernă. Uneori se pomenea crănțănind în toiul nopții, cu

gâtlejul lipicios ca hârtia de prins muşte. Dacă nu ar fi fost pilulele roşii pentru somn, nu ar fi apucat să se odihnească niciodată. Îngrijorarea din vocea ei şi felul în care îl cocoloşea acum îl dezgustau, făcându-l se gândească cum de se ajunsese la una ca asta. Cu toate că până la alegerile locale mai era încă un an, Hen Matthews se dovedea un ratat enervant. Fostul său şef juca deja murdar, răspândind zvonuri de tot rahatul despre oamenii legii care nu erau în stare să-i prindă pe răufăcători, dar care erau prieteni la cataramă cu băutura. Însă fiecare bomboană pe care o mânca Bodecker îl făcea să-şi dorească încă zece, iar burta începea să i se reverse peste centură, aidoma unui ditamai sac plin cu broaşte moarte. Dacă avea să o țină tot aşa, atunci când va trebui să înceapă iarăşi campania electorală avea să fie la fel de durduliu precum cumnatul său cu chip porcin, Carl.

Telefonul sună şi, înainte de a apuca să spună „bună ziua”, vocea ascuțită a unei bătrâne, aflată la celălalt capăt al firului, întrebă:

— Tu eşti, şerifule?

— Da, eu sunt, răspunse Bodecker.

— Ai o soră care lucrează în Tecumseh?

— Poate, spuse Bodecker. Nu am vorbit cu ea în ultima vreme.

Din tonul vocii femeii, putu să-şi dea seama că nu era un apel prietenos. Aşează restul batonului deasupra hârtiilor. În aceste zile, discuțiile despre sora lui îl enervau pe Lee. În 1958, când se întorsese acasă din armată, s-ar fi stricat de râs dacă cineva i-ar fi sugerat că sfioasa, micuța Sandy avea să se dovedească o zănatecă dezlănțuită, dar asta era înainte ca ea să-l întâlnească pe Carl. Acum cu greu o mai recunoştea. Cu câțiva ani în urmă, Carl o convinsese să renunțe la slujba ei de la Wooden Spoon, pentru a se muta în California. Deşi lipsiseră doar câteva săptămâni, la

întoarcere ceva se schimbase în ea. Se angajase ca barmaniță în Tecumseh, cea mai dură speluncă din oraş. Acum se fâțâia cu fuste scurte, care abia îi acopereau fundul, şi cu chipul sulemenit, ca una dintre curvele pe care le alungase de pe Water Street când fusese ales.

— Sunt prea ocupat cu vânarea infractorilor, glumi el, încercând să o binedispună puțin pe cea care sunase.

Aruncă o privire în jos şi observă o pată pe vârful uneia dintre noile sale cizme maro. Scuipă pe degetul mare şi se aplecă, încercând să o şteargă.

— O, pariez că eşti! rosti femeia.

— Aveți vreo problemă? spuse Bodecker.

— Bineînțeles că am, răspunse femeia, cu viclenie. Sora asta a ta îşi pune curul la bătaie prin dosul acelei spelunci jegoase de mai bine de un an, dar, din câte văd, şerifule, nu ai mişcat vreodată un deget pentru a o opri. Este greu de spus câte căsătorii bune s-au destrămat din cauza ei. Aşa cum i-am spus domnului Matthews chiar în această dimineață, treaba asta îi face pe oameni să se întrebe cum de ai ajuns să fii ales, făcând parte dintr-o asemenea familie.

— Cine dracu' e la telefon? rosti Bodecker, aplecându-se în scaun.

— Ha! exclamă femeia. Nu pun eu botul la una ca asta. Ştiu eu cum funcționează legea în comitatul Ross.

— Funcționează foarte bine! replică Bodecker.

— Domnul Matthews e de altă părere.

Şi cu asta, închise.

Trântind receptorul, Bodecker îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Se uită la ceas şi îşi luă cheile aflate pe dulap. Tocmai când ajunse la uşă, se opri şi se întoarse la birou. Cotrobăi prin sertarul de sus şi găsi o pungă cu caramele desfăcută. Înşfăcă un pumn şi le îndesă în buzunar.

Pe când Bodecker trecea pe lângă biroul de recepție, îndreptându-se spre ieşire, dispecerul, un tânăr cu ochii verzi bulbucați şi tuns periuță, îşi ridică privirea din revista deocheată pe care o citea.

— Totul în regulă, Lee? întrebă el.

Cu chipul lătăreț stacojiu de enervare, şeriful îşi văzu de drum fără alt cuvânt, apoi se opri la uşă şi se uită înapoi. Dispecerul ținea acum revista ridicată spre becul de deasupra, studiind o goliciune feminină strâns legată în curele de piele şi coardă de nailon, cu o pereche de chiloți zdrențuiți îndesați în gură.

— Willis, rosti Bodecker, să nu cumva să te prindă cine intră aici holbându-te la porcăria aia nenorocită, auzi? Am deja o grămadă de belele pe cap.

— Sigur, Lee, spuse dispecerul. O să fiu atent.

Apoi întoarse pagina.

— Iisuse Hristoase, omule, tu chiar nu pricepi aluzia? strigă Bodecker. Lasă dracului scârboşenia aia!

În timp ce conducea spre Tecumseh, molfăia o caramea şi se gândea la ce îi spusese femeia de la telefon despre curvăsăreala lui Sandy. Deşi bănuia că Matthews o pusese să-i telefoneze doar pentru a-l umple de draci, recunoscu că nu ar fi prea surprins să afle că era adevărat. În parcare erau două rable hodorogite, împreună cu o motocicletă Indian acoperită cu noroi uscat. Îşi scoase pălăria şi ecusonul şi le încuie în portbagaj. Ultima dată când fusese aici, la începutul verii, vomitase Jack Daniel's pe toată masa de biliard. Sandy îi dăduse pe toți afară şi închisese localul. El se întinsese pe duşumeaua tare, printre chiştoace de țigară, flegme şi bere vărsată, în timp ce ea înmuia cu prosoape umede mizeria pe care el o făcuse pe pâslă verde. Apoi pusese un mic ventilator pe capătul uscat al mesei şi îl pornise.

— Leroy o să facă spume când o să vadă asta, spusese ea, cu mâinile în şoldurile sale slăbănoage.

— La naiba cu nenorocitul ăla! bombănise Bodecker.

— Da, ţie ţi-e uşor s-o spui, zisese Sandy, în timp ce îl ajutase să se ridice de pe podea şi să se aşeze pe un scaun. Nu trebuie să lucrezi pentru nemernic.

— O să închid dracului bomba asta nenorocită! ameninţase Bodecker, fluturându-şi sălbatic braţele prin aer. Jur că o să o fac.

— Potoleşte-te, frăţioare! rostise ea.

Îi şterse faţa cu o cârpă moale şi umedă şi îi pregătise o ceaşcă de cafea. Tocmai când era pe cale să ia o înghiţitură, Bodecker scăpase din mână ceşcuţa, care se făcuse ţăndări pe podea.

— Iisuse, trebuia să mă aştept! exclamase Sandy. Haide, mai bine te duc acasă!

— Ce fel de hârb nenorocit conduci acum? bălmăjise el, în timp ce ea îl ajuta să se aşeze în scaunul din faţă al maşinii ei.

— Scumpule, acesta nu e un hârb, zisese ea.

El se chiorâse în jur, în interiorul maşinii, încercând să-şi limpezească privirea.

— Atunci ce dracului este? întrebase.

— Este o limuzină, răspunsese Sandy.

12

În baia motelului, Sandy umplu cada cu apă şi scoase din ambalaj unul dintre batoanele de ciocolată pe care le ţinea în trusa de machiaj pentru acele zile în care Carl refuza să oprească şi să mănânce. El putea să meargă zile în şir fără mâncare când călătoreau, fără să se gândească niciodată la nimic altceva decât la găsirea următorului model. Putea să nu aibă nevoie de altceva, decât să molfăie trabucurile alea

nenorocite şi să se scobească între dinţi cu briceagul acela scârbos, dar ea nu avea de gând să se culce flămândă.

Apa fierbinte îi alină mâncărimea dintre picioare, iar ea se lăsă pe spate şi închise ochii, în vreme ce ciugulea din batonul Milky Way. În ziua în care îl întâlniseră pe băiatul din Iowa, ea ieşise de pe autostrada principală în căutarea unui loc în care să poată opri pentru a trage un pui de somn, când el ţâşnise dintr-un câmp de soia, arătând ca o sperietoare. De îndată ce băiatul îşi ridicase degetul mare în sus, Carl îşi împreunase cu o plesnitură mâinile şi spusese: „Iată-ne!" Autostopistul era acoperit de noroi şi rahat şi bucăţi de paie, ca şi cum ar fi dormit într-un grajd. Chiar şi cu toate geamurile coborâte, duhoarea lui înţepătoare umplea maşina. Sandy ştia că este greu să te menţii curat pe drum, dar sperietoarea era cel mai rău model pe care îl culeseseră vreodată. Aşezând batonul de ciocolată pe marginea căzii, inspiră adânc şi îşi scufundă capul sub apă, ascultând sunetul îndepărtat al bătăilor inimii, încercând să-şi imagineze că se opreşte pentru totdeauna.

Nu apucaseră să meargă prea mult, când băiatul începuse să fredoneze cu o voce înaltă versurile din *California, Here I Come;* şi ştia că pe Carl chestia asta avea să-l înrăiască şi mai tare, pentru că ei voiau să-şi scoată pur şi simplu din minte tot ce avea vreo legătură cu locul acela nenorocit. La o benzinărie de lângă Ames, făcuse plinul maşinii şi cumpărase două sticle de votcă amestecată cu suc de portocale, gândindu-se că ar putea să-l mai domolească pe băiat; dar imediat ce acesta luase la bord câteva înghiţituri, se şi apucase să cânte la unison cu muzica transmisă la radio, iar asta înrăutăţise lucrurile. După ce sperietoarea îşi zbierase obida preţ de cinci sau şase cântece, Carl se aplecase spre Sandy şi îi spusese:

— Jur pe Dumnezeu, ticălosul ăsta o să plătească!

— S-ar putea să fie retardat sau ceva de genul ăsta, constatase ea, cu voce scăzută, sperând că poate Carl avea să-l lase să plece, pentru că era superstițios în legătură cu asemenea chestiuni.

Carl aruncase o privire spre băiat, apoi se întorsese şi clătinase din cap.

— E doar prost. Sau un nenorocit de nebun. Există o diferență, să ştii.

— Ei bine, măcar opreşte radioul, sugerase ea. Nu are niciun sens să-l stârneşti.

— La naiba, lasă-l să-şi facă damblaua! rostise Carl. O să-i scot eu cântatul pe nas, cu vârf şi îndesat.

Lăsă ambalajul batonului de ciocolată să cadă pe podea şi mai dădu drumul la nişte apă caldă. Nu se luase la harță cu Carl atunci, dar îşi dori din suflet ca ea să nu se fi atins de băiat. Săpuni prosopul şi îşi vârî un capăt între picioare, strângându-le. În cealaltă cameră, Carl vorbea singur, dar asta nu însemna nimic de obicei, mai ales imediat după ce îi făcuseră felul vreunui model. Apoi el ridică puțin tonul, iar ea se sculă şi se asigură că uşa era încuiată, pentru orice eventualitate.

Cu băiatul din Iowa, parcaseră la marginea unei gropi de gunoi, iar Carl scosese aparatul de fotografiat şi îşi începuse discursul, în timp ce ea şi băiatul dădeau gata cea de-a doua sticlă de votcă amestecată cu suc de portocale.

— Soției mele îi place la nebunie să se zbenguie, dar eu sunt prea bătrân, aşa că nu mă mai țin curelele, îi zisese băiatului în după-amiaza aceea. Pricepi ce vreau să zic?

Sandy îşi fumase țigara, uitându-se la sperietoare în oglinda retrovizoare. Tipul se legănase înainte şi înapoi, rânjind nebuneşte şi încuviințând din cap la tot ce spunea Carl, cu ochii goi ca nişte pietricele. O clipă, Sandy crezuse că avea să vomite. Avea emoții, atâta tot, iar senzația de rău avea să treacă repede, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

Chiar atunci Carl sugerase să iasă cu toţii din maşină. În timp ce el întindea o pătură pe pământ, ea începuse fără tragere de inimă să-şi scoată hainele. Băiatul se apucase iarăşi să-şi lălăie blestematele de cântece, dar ea îi pusese degetul pe buze şi îl rugase să tacă puţin.

— Hai să ne distrăm acum, propusese ea, forţând un zâmbet şi bătând cu palma locul de lângă ea de pe pătură.

Băiatul din Iowa avusese nevoie de mai mult timp decât majoritatea pentru a-şi da seama ce se întâmpla, dar nici măcar atunci nu se luptase prea mult. Carl profitase de ocazie şi reuşise cel puţin douăzeci de fotografii cu gunoiul împrăştiat în jur: becuri arse, umeraşe şi conserve goale de supă. Lumina începea să se estompeze când lăsase jos aparatul de fotografiat şi terminase treaba. Îşi şterse mâinile şi cuţitul pe tricoul băiatului, apoi se învârtise prin preajmă, până găsise un frigider Westinghouse aruncat, pe jumătate îngropat în mormanul de gunoi. Cu lopata din maşină, eliberase partea de sus şi deschisese uşa, în vreme ce Sandy se apropiase cu pantalonii băiatului.

— Asta-i tot? întrebase Carl când ea îi înmânase fluierul de plastic şi o monedă de un cent, cu un cap de indian.

— La ce te aşteptai? rostise ea. Nu avea nici măcar portofel.

Aruncase o privire în frigider. Pereţii erau acoperiţi cu un strat subţire de mucegai verde şi un borcan mare cu gem lipicios şi gri zăcea spart într-un colţ.

— Iisuse, ai de gând să-l vâri acolo?

— Aş zice că a dormit în locuri mai proaste decât ăsta, răspunsese Carl.

Îl îndoiseră pe băiat de două ori şi îl înghesuiseră în frigider, apoi Carl insistase să facă o ultimă fotografie, cu Sandy în chiloţii roşii şi sutien pregătindu-se să închidă uşa. Se ghemuise şi orientase aparatul de fotografiat.

— E una bună, decretase el. O dulceață de fotografie. Apoi se ridicase şi îi îndesase băiatului fluierul în gură.

— Poți să închizi uşa frigiderului de-acum. N-are decât să viseze cât are chef la California.

Cu lopata, începuse să împrăştie gunoi deasupra mormântului de metal.

Apa se răcise, iar ea ieşi din cadă. Se spălă pe dinți, îşi dădu cu nişte cremă nutritivă pe față şi îşi trecu pieptănul prin părul umed. Soldatul fusese cel mai bun de care avusese parte de mult timp şi plănuia să meargă la culcare în seara asta gândindu-se la el. Ar fi făcut orice ca să-şi scoată din minte sperietoarea aceea blestemată. Când ieşi din baie, în cămaşa ei de noapte galbenă, Carl stătea întins pe pat, holbându-se la tavan. Trecuse o săptămână, calculă ea, de când el nu mai făcuse baie. Îşi aprinse o țigară şi îi spuse că nu avea să doarmă cu ea decât dacă se spăla, pentru a scăpa de mirosul acelor băieți.

— Li se spune modele, nu băieți, zise el, ridicându-se şi dându-şi jos picioarele amorțite de pe pat. De câte ori trebuie să-ți explic asta?

— Nu-mi pasă cum li se spune, rosti Sandy. Ăsta e un pat curat.

Carl aruncă o privire spre muştele de pe covor.

— Da, s-o crezi tu! făcu el, îndreptându-se spre baie.

Îşi scoase hainele murdare şi se adulmecă. Întâmplător, îi plăcea felul în care mirosea, dar poate că trebuia să fie mai atent. În ultima vreme, începea să se îngrijoreze că se transforma într-un impotent şi bănuia că Sandy era de aceeaşi părere. Încercă cu mâna apa de la duş, apoi păşi în cadă, îşi frecă bine cu săpun corpul păros şi puhav. Masturbatul în timp ce se uita la acele fotografii nu era un semn bun, ştia asta, dar uneori nu se putea abține. Îi era greu când se întorceau acasă şi rămânea singur cuc în

apartamentul lor jalnic, noapte după noapte, în timp ce Sandy turna băuturi la bar.

În timp ce se ştergea, încercă să-şi aducă aminte când făcuseră dragoste ultima oară. Primăvara trecută, poate, deşi nu putea fi sigur. Încercă să şi-o imagineze pe Sandy tânără şi proaspătă din nou, înainte de a începe toate rahaturile lor. Desigur, el aflase curând despre bucătarul care o dezvirginase şi despre bobocii cu chipurile pline de coşuri care i-o trăgeau în câte o noapte, dar, cu toate astea, pe atunci încă mai dăinuia un aer de inocență în jurul ei. Poate, se gândea uneori, asta pentru că el unul nu avea cine ştie ce experiență când o întâlnise pentru prima dată. Sigur, se culcase cu câteva târfe – cartierul fusese plin de ele –, dar avea doar douăzeci şi cinci de ani atunci când mama sa suferise un accident vascular cerebral care o lăsase paralizată şi, practic, incapabilă să vorbească. Nu mai existau de câțiva ani iubiți care să bată la uşa ei, în consecință Carl fusese nevoit să o îngrijească singur. În primele câteva luni, se gândise să o sufoce apăsând o pernă pe chipul ei contorsionat şi, astfel, să fie amândoi liberi, dar, până la urmă, era mama lui. În schimb, se apucase să imortalizeze cu aparatul de fotografiat îndelungata ei decădere, făcând, pentru următorii treisprezece ani, de două ori pe săptămână câte o nouă fotografie trupului ei zbârcit. Într-un final, bătrâna se obişnuise cu asta. Apoi, într-o dimineață, o găsise moartă. Se aşezase pe marginea patului şi încercase să mănânce oul pe care îl fărâmițase pentru ea la micul dejun, dar nu fusese în stare să îmbuce vreo înghițitură. Trei zile mai târziu, arunca prima lopată de țărână pe sicriul ei.

În afară de aparatul lui de fotografiat, îi mai rămăseseră doar două sute şaptesprezece dolari după ce plătise înmormântarea ei şi îşi luase un Ford rablagit care mergea doar atunci când nu ploua. Şansele ca maşina să-l poarte

vreodată de-a lungul Statelor Unite erau slabe până la inexistente, dar el visase la o viaţă nouă aproape de când venise pe lume, iar acum ultima şi cea mai bună scuză pe care o găsise vreodată ca să-l împiedice să plece se odihnea în sfârşit în pace în Cimitirul St. Margaret. Aşa că, exact cu o zi înainte de expirarea chiriei, îngrămădise în cutii maldărele de fotografii cu patul bolnavei şi le cărase lângă bordură, pentru camionul de gunoi. Apoi condusese spre vest pe Parson Avenue, până pe High Street, şi pornise spre Columbus. Destinaţia lui era Hollywood, dar habar n-avea cum să se descurce în privinţa direcţiei de urmat în acele zile. În acea seară ajunsese cumva în Meade, Ohio, la Wooden Spoon. Privind înapoi, Carl era convins că soarta îl condusese acolo, dar uneori, când îşi amintea de Sandy cea blândă şi dulce de acum cinci ani, aproape că îşi dorea să nu se fi oprit niciodată în localul acela.

Scuturându-se din reveria lui, îşi vârî în gură nişte pastă de dinţi cu o mână, în timp ce se masturba cu cealaltă. Dură câteva minute, dar, în cele din urmă, termină. Ieşi din baie dezbrăcat şi un pic nelinişti, cu vârful vineţiu al penisului sculat lipit de pântecul lăsat şi plin de vergeturi.

Dar Sandy dormea deja, iar când întinse mâna şi o atinse pe umăr, ea deschise ochii şi gemu.

— Nu mă simt bine, spuse ea, întorcându-se şi încovrigându-se pe cealaltă parte a patului.

Carl rămase lângă ea câteva minute, respirând pe gură şi simţind că erecţia i se pleoştea. Apoi stinse lumina şi se întoarse în baie. Sandy nu se sinchisise câtuşi de puţin că el îi ceruse ceva important în acea seară. Se aşează pe closet, cu mâna atârnându-i între picioare. Vizualiză trupul alb şi neted al soldatului, ridică prosopul umed de pe podea şi îşi înfipse dinţii în el. Capătul ascuţit al ramurii înfrunzite fusese iniţial prea mare pentru a încăpea în gaura lăsată de glonţ, dar Carl o mişcase înainte şi înapoi până când

rămăsese dreaptă, arătând ca un copac tânăr încolțit din pieptul musculos al soldatului Bryson. După ce termină, se ridică şi scuipă prosopul în chiuvetă. În timp ce se uita la reflexia lui gâfâind în oglindă, Carl îşi dădu seama că, cel mai probabil, el şi Sandy nu aveau să mai facă dragoste vreodată şi că erau într-o situație mai disperată decât îşi imaginase.

Mai târziu, în noaptea aceea, se trezi cuprins de spaimă, cu inima grasă tremurându-i în spatele coastelor ca un animal prins în capcană şi speriat. Conform ceasului de pe noptieră, dormise mai puțin de o oră. Începu să se rostogolească, dar apoi se prăvăli din pat şi se împletici spre fereastră, dând draperia la o parte cu o smucitură. Slavă Domnului, breakul se afla încă în parcare! „Ticălos tâmpit ce eşti!" îşi spuse.

Trăgându-şi pantalonii, traversă desculț pietrişul spre maşină şi descuie uşa. Cerul era năpădit de un val de nori groşi. Luă cele şase role de film de pe bord şi le duse înapoi în cameră, îndesându-le în pantofi. Uitase complet de ele, o încălcare clară a regulii sale cu numărul şapte. Sandy mormăi ceva în somn cu privire la sperietori sau la altă asemenea porcărie. Întorcându-se la uşa deschisă, Carl îşi aprinse încă o țigară şi rămase cu privirea ațintită în beznă. În timp ce se blestema pentru că fusese atât de neglijent, norii se deplasară, dezvăluind un mic petic înstelat de cer, spre est. Se chiorî prin fumul țigării şi începu să le numere, dar apoi se opri şi închise uşa. Încă un număr – încă un semn – care nu avea să schimbe absolut nimic în acea noapte.

13

Trei bărbați stăteau la o masă, bând bere, atunci când Bodecker intră în Tecumseh Lounge. Camera întunecată se

lumină de la razele de soare pentru un scurt moment, aruncând umbra lungă a şerifului pe podea. Apoi uşa se închise în spatele lui şi totul recăzu în întuneric. La tonomat, o melodie interpretată de Patsy Cline tocmai ajunsese la finalul trist şi unduitor. Niciunul dintre bărbaţi nu spuse vreun cuvânt, în vreme ce şeriful trecu pe lângă ei spre bar. Unul era hoţ de maşini, iar altul îşi molesta soţia. Amândoi petrecuseră ceva timp în închisoarea lui, lustruindu-i de câteva ori maşina de patrulare. Deşi nu-l cunoştea pe al treilea bărbat, consideră că era doar o chestiune de timp.

Bodecker se aşează pe un scaun şi aşteptă ca Juanita să termine de prăjit un hamburger pe grătarul soios. Îşi aminti că ea îi servise primul său whisky în acest bar, nu cu mulţi ani în urmă. Vânase senzaţia pe care o avusese în acea seară în următorii şapte ani, dar nu o mai găsise niciodată. Scotoci în buzunar după o bomboană, apoi se hotărî să renunţe. Ea puse sendvişul pe o farfurie de carton, împreună cu câţiva cartofi prăjiţi, pe care îi scosese dintr-o găleată metalică plină cu untură, şi cu un castravete murat, lung şi palid, pe care îl extrăsese cu o furculiţă dintr-un borcan de sticlă murdar. Ducând farfuria la masă, o aşează dinaintea hoţului de maşini. Bodecker îl auzi pe unul dintre bărbaţi spunând ceva despre acoperirea mesei de biliard înainte să se simtă cineva rău. Altul râse, iar Bodecker simţi că faţa începe să-i ardă.

— Termină! îi ceru Juanita cu o voce joasă.

Se duse la casa de marcat, luă restul pentru hoţul de maşini şi se întoarse să i-l ducă.

— Cartofii ăştia sunt tari ca piatra! strigă el.

— Atunci nu-i mânca, răspunse ea.

— Hai, scumpete, aşa te porţi cu noi? rosti cel care îşi bătea soţia.

Ignorându-l, Juanita îşi aprinse o ţigară şi păşi spre capătul barului, unde stătea şeriful.

— Hei, străine! spuse ea. Cu ce pedeapsă m-aş alege...

— ...şi jur pe Dumnezeu dacă fundul ei nu s-a crăcănat ca un sufertaş! exclamă chiar atunci unul dintre bărbaţi, în gura mare, iar cei de la masă izbucniră în hohote de râs.

Juanita clătină din cap.

— Pot să împrumut arma ta? îi zise ea lui Bodecker. Nenorociţii ăştia îşi fac veacul aici de când am deschis, de dimineaţă.

Îi urmări, uitându-se la ei în oglinda lungă din spatele barului. Hoţul de maşini chicotea ca o şcolăriţă, în timp ce acela care îşi molesta soţia zdrobea cartofii cu pumnul pe tăblia mesei. Al treilea bărbat stătea rezemat de spătarul scaunului, cu o expresie plictisită pe faţă, curăţându-şi unghiile cu un băţ de chibrit.

— Aş putea să-i dau afară dacă vrei, spuse Bodecker.

— Nee, e-n regulă, zise ea. N-ar face decât să se întoarcă mai târziu, dându-mi bătăi de cap şi mai mari.

Ea suflă fumul prin colţul gurii şi îi acordă o jumătate de zâmbet. Spera că băiatul ei nu intrase în vreun bucluc. Ultima dată, fusese nevoită să împrumute salariul pe două săptămâni pentru a-l scoate din puşcărie, din pricina celor cinci albume pe care şi le îndesase în pantaloni la Woolworth. Merle Haggard sau Porter Wagoner mai mergeau, dar Gerry and the Pacemakers? Herman's Hermits? The Zombies? Slavă Domnului că tatăl lui murise, asta-i tot ce mai putea spune!

— Deci ce pot să fac pentru tine?

Bodecker privi o clipă sticlele aliniate în spatele barului.

— Ai o cafea?

— Doar nes, răspunse ea. Nu vin prea mulţi băutori de cafea aici.

El se strâmbă.

— Chestia asta îmi dă dureri stomac, spuse el. Ce zici de un 7-Up?

După ce Juanita aşează sticla de suc în faţa lui, Bodecker îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— Aşadar Sandy nu a venit încă, nu?

— Pfui! răspunse Juanita. Aş vrea eu. Lipseşte deja de două săptămâni.

— Ce? Şi-a dat demisia?

— Nu, nimic de genul acesta, zise barmaniţa. E în vacanţă.

— Din nou?

— Nu ştiu cum reuşesc, spuse Juanita, luminându-se la chip, uşurată că vizita lui nu părea să aibă vreo legătură cu fiul ei. Nu cred că stau în vreun loc fiţos, dar eu abia câştig îndeajuns, încât să plătesc chiria pentru rulota aia hârbuită în care locuiesc. Şi, după cum ştii al naibii de bine, Carl nu scoate un ban din buzunar.

Bodecker luă o înghiţitură de suc şi se gândi din nou la apelul telefonic. Însemna că era adevărat, dar, dacă Sandy îl păcălea de mai bine de un an, cum spusese jigodia aia, de ce naiba nu mai auzise despre asta până acum? Poate că era un lucru bun că hotărâse să se lase de băut. Whisky-ul începuse, evident, să-i transforme creierul în terci. Apoi aruncă o privire spre masa de biliard şi luă în considerare alte lucruri de care nu se sinchisise în ultimele câteva luni. Îl străbătu un frison rece. Trebui să înghită în sec de mai multe ori pentru a împiedica 7-Up-ul să-i vină pe gât.

— Când se întoarce? întrebă el.

— I-a spus lui Leroy că o să se întoarcă acasă până la sfârşitul acestei săptămâni. Sper din tot sufletul să o facă. Zgârcitul nu o să angajeze niciun ajutor în plus.

— Ai vreo idee unde mergeau?

— Greu de spus când vine vorba despre fata aia, răspunse Juanita, ridicând din umeri. Pomenise ceva despre Virginia

Beach, dar nu pot să mi-l imaginez pe Carl bronzându-se pe plajă timp de două săptămâni. Tu poți?

Bodecker clătină din cap.

— Drept să-ți spun, nu pot să mi-l imaginez pe nemernic făcând ceva.

Apoi se ridică şi puse un dolar pe bar.

— Uite, rosti el, spune-i că trebuie să vorbesc cu ea când o să se întoarcă, bine?

— Sigur, Lee, aşa o să fac, promise barmanița.

După ce ieşi pe uşă, unul dintre bărbați strigă:

— Hei, Juanita, ai auzit ce spunea Hen Matthews despre ticălosul ăla înfumurat?

14

O portieră trântită în parcare. Carl deschise ochii, privind florile şi fructele de pe peretele îndepărtat al camerei. Ceasul spunea că era încă dimineață, dar el înota deja în transpirație. Se ridică din pat şi se duse la baie, golindu-şi vezica. Nu îşi pieptănă părul şi nici nu se spălă pe dinți ori pe față. Se îmbrăcă în aceleaşi haine pe care le purtase săptămâna trecută, cămaşa lui purpurie şi o pereche de pantaloni gri, lăbărțați şi lucioşi. Îndesându-şi rolele de film în buzunare, se aşeză pe marginea unui scaun şi îşi puse pantofii. Se gândi să o trezească pe Sandy ca să poată merge mai departe, dar apoi decise să o lase să se odihnească. Dormiseră în maşină ultimele trei nopți. Îşi dădu seama că îi datora asta şi, în plus, plecau oricum acasă. Nu mai era niciun motiv să se grăbească acum.

În timp ce Carl aştepta ca ea să se trezească, molfăi un trabuc şi scoase din buzunar teancul de bani al soldatului. Numărându-i din nou, îşi aminti de o perioadă din urmă cu un an, când operau în partea de jos a statului Minnesota. Trăgeau de ultimii lor trei dolari, când radiatorul acelui

cupeu Chevy din 1949 în care călătoreau în acea vară se spărsese. Reuşise să sigileze temporar scurgerea cu o cutie de piper negru pe care o avea la el tocmai pentru vreo astfel de urgenţă, un truc pe care îl auzise de la nişte camionagii la un moment dat. Găsiseră o benzinărie de ţară la aproape doi kilometri depărtare de autostradă, înainte de a avea iarăşi probleme, şi îşi petrecuseră cea mai mare parte a zilei învârtindu-se prin preajmă, cât un mecanic, căruia îi atârna pachetul de tutun de mestecat Red Man din buzunarul de la spate, continua să promită că o va repara, de îndată ce avea să termine un reglaj pe care şeful său şi-l dorise rezolvat de ieri.

— De-acum nu o să mai dureze mult, domnule, îl amăgea el pe Carl din sfert în sfert de oră.

Sandy nu ajutase cu nimic. Îşi trântise fundul pe o bancă chiar în afara uşii garajului şi se apucase să-şi pilească unghiile şi să-l tachineze pe bietul ticălos, îngăduindu-i să tragă cu ochiul la chiloţii ei roz, până când acesta nici nu mai ştiuse de el, atât de tare îl întorsese pe dos.

În cele din urmă, Carl îşi ridicase mâinile dezgustat, scosese rolele de film din torpedou şi se închisese în toaleta din spatele benzinăriei. Petrecuse câteva ore în acea chichineaţă împuţită, răsfoind un teanc de reviste poliţiste hărtănite, trântite de-a valma pe podeaua umedă de lângă closetul murdar şi prăfuit. Din când în când, auzea clopoţelul care suna în faţă, anunţând un nou client la benzinărie. Un gândac maro se târa agale pe perete. Îşi aprinsese una dintre puţele de câine, gândindu-se că ar putea să-l ajute să-şi golească intestinele, dar rahatul se întărise în el precum cimentul. Numai câte un firicel de sânge se mai scurgea din el din când în când. Coapsele sale grase îi amorţiseră. La un moment dat, cineva bătuse în uşă, dar nu era dispus să renunţe la locul său, doar pentru

ca vreun neica-nimeni de doi bani să-şi spele mâinile delicate.

Era pe punctul de a-şi şterge curul însângerat, atunci când dăduse peste articolul dintr-un exemplar jilav al revistei *True Crime*[12]. Se aşezase din nou pe closet, scuturând scrumul trabucului. Detectivul intervievat în articol spunea că fuseseră găsite două cadavre de sex masculin, unul îndesat într-un canal de scurgere în apropiere de Red Cloud, Nebraska, iar celălalt ţintuit de podea într-un şopron de la o fermă abandonată de lângă Seneca, din Kansas. „E vorba de o distanţă de aproape două sute de kilometri între ele", subliniase detectivul. Carl se uitase la data de pe coperta revistei: noiembrie 1964. La naiba, povestea era deja veche de nouă luni. Citise cu atenţie, de cinci ori, cele trei pagini. Deşi refuzase să ofere detalii, detectivul sugerase că exista o mare probabilitate ca acele două omoruri să aibă legătură între ele, din cauza „naturii" lor. „Aşa că, judecând după starea rămăşiţelor, estimăm că s-au întâmplat cândva în vara anului 1963 crimele", mai declarase el.

— Ei bine, măcar ai nimerit anul! bombănise Carl pentru sine.

Mătrăşirea celor doi se întâmplase în a treia ieşire a lor la vânătoare. Unul era un soţ care îşi luase câmpii, sperând să o ia din nou de la început în Alaska, iar celălalt, un vagabond pe care îl întâlniseră la nimereală, în vreme ce omul căuta ceva de mâncare într-o pubelă din spatele unui cabinet veterinar. Piroanele alea dăduseră al dracului de bine în poză. Găsiseră o cutie de cafea plină cu aşa ceva chiar dincolo de uşa şopronului, ca şi cum diavolul le pusese acolo, ştiind că într-o zi avea să apară Carl.

---

12 „Crime adevărate" (n. red.).

Se curățase şi îşi ştersese mâinile transpirate de pantaloni. Rupsese din revistă paginile cu articolul şi le împăturise, îndesându-le apoi în portofel. Fluierând o melodioară, îşi udase pieptănul în chiuvetă şi îşi dăduse pe spate părul rar, pe cale să încărunțească, după care îşi storsese câteva coşuri de pe față. Îl găsise pe mecanic vorbind în şoaptă cu Sandy în garaj. Îşi ținea piciorul slăbănog lipit de al ei.

— Iisuse Hristoase, era şi timpul! exclamase ea când îşi ridicase privirea şi îl văzuse.

Ignorând-o, Carl îl întrebase pe mecanic:

— Ai rezolvat-o?

Bărbatul se îndepărtase de Sandy, îndesându-şi agitat mâinile unsuroase în buzunarele salopetei.

— Cred că da, rostise el. L-am umplut cu apă şi până acum nu a curs.

— Ce altceva ai mai umplut? întrebase Carl, privindu-l bănuitor.

— Nimic, absolut nimic, domnule.

— L-ai lăsat să meargă o vreme?

— L-am lăsat să meargă timp de zece minute, spusese Sandy. În timp ce tu erai acolo în spate, la budă, făcând tu ştii ce.

— În regulă, zisese Carl. Cât vă datorăm?

Mecanicul se scărpinase în cap, scoțându-şi pachetul cu tutun de mestecat.

— O, nu ştiu. Cinci dolari vi se pare în regulă?

— Cinci dolari? sărise Carl. La naiba, omule, după ce ți-ai făcut mendrele cu doamna mea? O săptămână n-o să fie bună de nimic. Mare noroc dacă n-ai lăsat-o gravidă.

— Patru? propusese mecanicul.

— Ascultă la ticălosul ăsta! exclamase Carl. Îți place să profiți, nu-i aşa?

Aruncase o privire spre Sandy, iar ea îi făcuse cu ochiul.

— Bine, fă-te încoace cu două sticle reci de suc şi o să-ţi dau doi dolari, dar asta e ultima mea ofertă. Soţia mea nu-i vreo curvă ieftină.

Era seara târziu când plecaseră de acolo. Dormiseră în maşină în noaptea aceea, pe un drum liniştit de ţară. Împărţiseră o conservă de carne, folosind briceagul lui Carl drept lingură; apoi Sandy se dusese pe bancheta din spate şi spusese „noapte bună”. Puţin mai târziu, exact când începea să moţăie pe locul din faţă, un spasm ascuţit îi scuturase măruntaiele lui Carl şi abia apucase să dibuie mânerul portierei. Ţâşnind din maşină, sărise peste un şanţ de scurgere care mergea paralel cu drumul. Îşi dăduse jos pantalonii la ţanc, golindu-şi în buruieni maţele de nervii şi de porcăriile pe care le mâncase în ultima săptămână, în timp ce se ţinea de trunchiul unui arbore cunoscut sub numele de „bananierul nordului”. După ce se şterse cu nişte frunze moarte, rămăsese afară, în lumina lunii, şi citise încă o dată articolul din revistă. Apoi îşi scosese bricheta şi îi dăduse foc. Se hotărâse să nu-i pomenească lui Sandy despre el. Uneori era cam slobodă la gură şi nu avea chef să-şi facă griji în legătură cu ce efecte ar fi putut să aibă asta pe drum.

15

A doua zi după ce avusese discuţia cu barmanița de la Tecumseh, Bodecker se duse la apartamentul în care locuiau sora sa şi soţul ei, în partea de est a oraşului. În cea mai mare parte a timpului, el nu catadicsea să-i pese de felul în care îşi ducea Sandy jalnica viaţă, dar nici nu avea de gând să o lase să-şi pună păsărica la treabă în comitatul Ross, nu atât timp cât era el şerif. Să-l înşele în stânga şi-n dreapta pe Carl era un lucru – la naiba, nu putea să o învinovăţească pentru asta –, dar să o facă pentru bani era

cu totul altă mâncare de peşte. Deşi Hen Matthews avea să încerce să-l facă de ocară cu rahaturi de soiul acesta atunci când avea să vină vremea campaniei electorale, Bodecker era îngrijorat din cu totul alte motive. Oamenii sunt ca nişte câini: după ce încep să sape, nu vor să se oprească. La început, ar fi fost doar amănuntul că sora şerifului era o târfă, dar, în cele din urmă, cineva avea să afle şi despre matrapazlâcurile sale cu Tater Brown; şi, după aceea, toată mita şi alte rahaturi care se adunaseră de când îşi pusese prima oară în piept insigna de şerif. Privind acum în urmă, s-ar fi cuvenit să-l facă praf pe pungaşul şi codoşul ăla nenorocit când avusese ocazia. O asemenea arestare de răsunet aproape că ar fi putut face ca toate păcatele să-i fie şterse cu buretele. Dar el îşi lăsase atunci lăcomia să țină hățurile, iar acum era încolțit.

Cu maşina parcată în fața duplexului ponosit, privi un camion plin cu vite întorcând în oborul de vizavi. Mirosul înțepător de bălegar persista în aerul fierbinte de august. Rabla cu care Sandy îl dusese acasă în seara de dinaintea legământului lui de a se lăsa de băut nu se vedea pe nicăieri, totuşi el coborî din maşina de poliție. Era destul de sigur că un break avea sora lui. Merse în partea laterală a casei şi urcă scările şubrede care duceau la uşa lor, la etajul întâi. În vârf era un mic palier pe care Sandy îl numea terasă. Un sac de gunoi zăcea răsturnat într-un colț, muşte verzi târându-se pe coji de ouă, zaț de cafea şi ambalaje cocoloşite de hamburger. Lângă balustrada de lemn se afla un scaun de bucătărie capitonat, iar sub el, o cutie de cafea pe jumătate plină cu chiştoace de trabuc. Ținând seama de felul în care trăiau, Carl şi Sandy erau mai necivilizați decât negrii din White Heaven şi decât scursorile din Knockemstiff, cugetă el. Doamne, cât îi ura pe neisprăviții leneşi şi îngălați! Deținuții din închisoarea districtuală îi spălau pe rând maşina de poliție, în fiecare dimineață, iar

dunga de la pantalonii lui era tăioasă ca un cuțit. Trase un şut cutiei goale de Dinty Moore aflată în drum şi bătu la uşă, dar nu răspunse nimeni.

Când se pregătea să plece, auzi un zvon de muzică venind de undeva din apropiere. Uitându-se peste balustradă, văzu o femeie dolofană într-un costum de baie cu flori întinsă pe o pătură galbenă în curtea de alături. Carcase ruginite şi bucăți din motociclete vechi erau împrăştiate în jurul ei în iarba înaltă. Părul ei castaniu era prins într-o coadă de cal în vârful capului şi ținea în mână un mic radio cu tranzistori. Era unsă din belşug cu ulei de bebeluş, sclipitoare ca un bănuț nou în soarele strălucitor. Privi cum răsucea butonul scalei, căutând alt post, până când auzi sunetul estompat al unui cântec lacrimogen interpretat de un mocofan. Apoi femeia puse radioul pe marginea păturii şi închise ochii. Pântecele ei lucios se ridica şi cobora. Se întoarse cu fața în jos, apoi săltă capul şi aruncă o privire în jur. Satisfăcută că nu se uita nimeni, îşi dădu jos partea de sus a costumului de baie. După o ezitare de o clipă, întinse mâna şi trase în sus de jumătatea inferioară a costumului, dezvăluind trei sau patru degete din fesele albe.

Bodecker îşi aprinse o țigară şi o porni înapoi pe scări. Şi-l imagină pe cumnatul său aşezat aici, în soare, transpirând ca un porc şi făcând ochii cât cepele. Era floare la ureche, după cum stătea întinsă femeia acolo, în văzul tuturor. Să facă poze era singurul lucru pe care îl avea în minte Carl, iar Bodecker se întrebă dacă îşi fotografiase vreodată vecina fără ca ea să ştie. Cu toate că nu era sigur, se gândi că exista o lege împotriva unei asemenea mizerii. Şi, dacă nu exista, ar fi trebuit să existe, pe toți dracii!

Până reuşiseră ei să plece de la Sundowner, se făcuse deja amiază. Sandy se trezise la unsprezece, apoi petrecuse o oră în baie pregătindu-se. Avea doar douăzeci şi cinci de ani, dar părul ei castaniu începea deja să fie înspicat cu gri. Carl îşi făcea griji din pricina dinţilor ei, care fuseseră întotdeauna punctul ei forte. Erau pătaţi acum cu un galben urât de la atâtea ţigări. Şi el mai observase şi că respiraţia îi duhnea, indiferent câte bomboane cu mentă consuma. Ceva începea să putrezească în gura ei, era sigur de asta. Odată ce aveau să se întoarcă acasă, trebuia să o ducă la dentist. Ura să se gândească la cheltuieli, dar un zâmbet drăguţ era o componentă importantă a fotografiilor sale, oferind un contrast necesar cu toată durerea şi suferinţa. Cu toate că încercase de nenumărate ori, Carl încă nu izbutise să obţină de la niciunul dintre modele nici măcar un zâmbet prefăcut, odată ce scotea arma şi o ţintea asupra lor.

— Măi, fată, ştiu că uneori este greu, dar, ca să iasă bune pozele astea, am nevoie să pari fericită, îi spunea lui Sandy, de fiecare dată când îi făcuse vreunuia dintre bărbaţi ceva care o supăra. Gândeşte-te la Mona Lisa aia! Prefă-te că eşti agăţată pe perete în muzeu!

Nu parcurseseră decât câţiva kilometri, când Sandy frână brusc şi parcă lângă un mic local numit Tiptop. Avea o formă care aducea oarecum ca un *wigwam*[13] şi era vopsit în diferite nuanţe de roşu şi verde. Parcarea era aproape plină.

— Ce naiba faci? spuse Carl.

Sandy opri motorul, ieşi din maşină şi se apropie de partea pasagerului.

— Nu mai conduc niciun kilometru până nu primesc nişte mâncare adevărată, rosti ea. De trei zile nu mănânc altceva

---

[13] Adăpost semipermanent, în formă de dom (spre deosebire de teepee, care avea formă de con), folosit, în trecut, de popoarele native din America de Nord (n. red.).

decât bomboane. O să rămân fără niciun dinte, pe toți dracii!

— Iisuse Hristoase, abia am pornit la drum! zise Carl, în timp ce ea se întoarse şi o apucă spre uşa localului. Stai aşa! strigă el. Vin şi eu.

După ce încuie maşina, el o urmă înăuntru şi găsiră un separeu lângă o fereastră. Chelneriţa le aduse două căni de cafea şi un meniu hârtănit stropit cu ketchup. Sandy comandă pâine prăjită şi Carl ceru o porţie de slănină prăjită. Ea îşi puse ochelarii de soare, urmărind un bărbat într-un şorţ pătat încercând să pună o rolă nouă de hârtie în casa de marcat. Locul îi amintea de Wooden Spoon. Carl îşi roti privirea prin încăperea aglomerată, în cea mai mare parte plină cu fermieri şi bătrâni, dar erau şi doi comis-voiajori potlogari care studiau o listă de produse. Apoi observă aşezat la tejghea un tânăr, poate abia trecut de douăzeci de ani, care mânca o bucată de plăcintă cu bezele şi lămâie. Bine făcut, cu păr des şi ondulat. Un rucsac cu un mic steag american cusut pe el stătea sprijinit de scaunul tânărului.

— Aşadar? spuse Carl, după ce chelneriţa aduse mâncarea. Te simţi mai bine azi?

În timp ce vorbea, stătea cu un ochi injectat pe omul de la tejghea şi cu celălalt pe maşina lor.

Sandy înghiţi şi clătină din cap. Îşi turnă ceva mai mult sirop pe pâinea prăjită.

— Trebuie să vorbim despre asta, zise ea.

— Despre ce-i vorba? întrebă el, desprinzând crusta de grăsime de pe o felie de slănină şi băgând-o în gură.

Apoi luă o ţigară din pachetul ei şi o învârti între degete, împinse spre ea ce îi mai rămăsese pe farfurie.

Ea luă o înghiţitură de cafea, trăgând cu ochiul la oamenii de la masa de alături.

— Poate aştepta, spuse ea.

Bărbatul de la tejghea se ridică şi îi dădu chelneriței nişte bani. Apoi îşi săltă rucsacul pe umăr cu un geamăt obosit şi ieşi pe uşă cu o scobitoare înfiptă în gură. Carl îl urmări ducându-se până la marginea drumului şi făcând semn cu degetul mare unei maşini aflate în trecere. Maşina îşi văzu de drum fără să se oprească, iar bărbatul începu să meargă agale spre vest. Carl se întoarse spre Sandy, dând din cap spre fereastră.

— Mda, l-am văzut, zise ea. Mare scofală. Sunt peste tot. Ca gândacii.

Carl urmări traficul de pe drum, în timp ce Sandy termina de mâncat. Se gândi la decizia sa de a se îndrepta spre casă astăzi. Semnele îi erau atât de clare aseară, dar acum nu mai era aşa de sigur. Un nou model ar fi putut alunga blestemul celor trei de şase, dar puteau şofa o săptămână fără să găsească unul care să arate ca băiatul acela. Ştia că era mai bine să nu se pună cu semnele, însă apoi îşi aminti că şapte era numărul camerei lor de aseară. Şi nu trecuse nici măcar o singură maşină de când plecase băiatul. Stătea chiar acum acolo, sub soarele fierbinte, în aşteptarea unei maşini de ocazie.

— Bine, rosti Sandy, ştergându-şi gura cu un şervețel de hârtie, acum sunt în stare să conduc.

Se ridică şi îşi înhăță poşeta.

— Mai bine să nu-l facem pe nenorocit să aştepte.

Partea a treia
— Orfani şi fantome —

Orphans and Ghosts

17

Arvin fusese trimis să locuiască cu bunica lui imediat după sinuciderea tatălui său şi, deşi Emma se asigurase că mergea la biserică împreună cu Lenora şi cu ea în fiecare duminică, nu îi ceruse niciodată să se roage, să cânte sau să îngenuncheze la altar. Oamenii de la asistența socială din Ohio îi spuseseră bătrânei despre vara groaznică pe care băiatul o îndurase în timp ce mama lui era pe moarte, iar ea decisese să nu forțeze nota, mulțumindu-se cu faptul că el mergea, pur şi simplu, la biserică. Ştiind că reverendul Sykes era predispus să fie puțin prea zelos, uneori, în încercările sale de a-i aduce pe cei nou-veniți în turmă pe calea cea bună, Emma se dusese la el la câteva zile după sosirea lui Arvin şi îi explicase că nepotul ei avea să o apuce pe calea cea dreaptă în ritmul lui, atunci când avea să fie pregătit. Țintuirea cadavrelor de animale de pe marginea drumului pe cruci şi turnarea de sânge pe buştean îl impresionaseră în taină pe bătrânul predicator – până la urmă, nu toți creştinii faimoşi fuseseră fanatici în credința lor? –, dar îşi dăduse consimțământul şi fusese de acord cu Emma că poate aceasta nu era cea mai bună modalitate de a conduce un tânăr pe calea către Domnul.

— Înțeleg unde bați, admisese Sykes. Nu are sens să-l transformi într-unul dintre zărghiții din Topperville.

Stătea în ziua aceea pe treptele bisericii, cojind un măr galben şi stâlcit cu un briceag. Era o dimineaţă însorită de septembrie. Purta haina bună de costum peste o salopetă decolorată şi o cămaşă albă care începea să se destrame în jurul gulerului. În ultimul timp, îl duruse pieptul şi aştepta să fie dus de Clifford Odell la un doctor nou din Lewisburg, dar acesta încă nu se arătase. Sykes auzise pe cineva din magazinul lui Banner spunând că medicul făcuse şase ani de facultate, aşa că aştepta cu nerăbdare să-l întâlnească. Se gândea că un om cu atâta amar de şcoală putea vindeca orice.

— Ce înseamnă asta, Albert? întrebase Emma.

Sykes îşi ridicase privirea de la măr şi văzuse cât de aspru îl privea femeia.

Îi luase un moment să-şi dea seama ce spusese, iar chipul zbârcit i se îmbujorase de stânjeneală.

— Îmi pare rău, Emma, zisese el. Nu vorbeam despre Willard, în niciun caz. Era un om bun. Unul dintre cei mai buni. Măi să fie, îmi amintesc încă ziua în care a fost botezat!

— E în regulă, rostise ea. Nu are niciun rost să linguşeşti morţii, Albert. Ştiu cum a fost fiul meu. Doar să nu te apuci să-l baţi la cap pe băiatul lui, asta e tot ce-ţi cer.

Lenora, pe de altă parte, nu se mai sătura de atâta fervoare religioasă. Căra *Biblia* cu ea peste tot unde mergea, chiar şi prin curte, exact aşa cum făcuse şi Helen; şi în fiecare dimineaţă se trezea înaintea tuturor şi se ruga o oră în genunchi, pe podeaua din lemn crăpată dintre patul ei şi cel al Emmei. Deşi nu-şi amintea de niciunul dintre părinţi, fata îşi îndrepta majoritatea rugăciunilor pe care îi îngăduia

Emmei să le audă către sufletul mamei sale ucise şi pe majoritatea celor rostite în gând către aflarea de veşti despre tatăl dispărut. Bătrâna îi tot spusese că cel mai bine era să-l dea uitării pe Roy Laferty, dar Lenora nu se putea abține să nu se întrebe ce se petrecuse cu el. Aproape în fiecare noapte, adormea cu imaginea lui urcând pe verandă într-un costum nou negru şi făcând ca totul să meargă ca pe roate. Aceasta îi oferea o mică alinare şi îi permitea să spere că, numai cu ajutorul Domnului, tatăl ei avea să se întoarcă într-adevăr într-o zi, dacă era încă în viață. De câteva ori pe săptămână, indiferent de vreme, vizita cimitirul şi citea *Biblia* cu voce tare, în special *Psalmii,* în timp ce stătea aşezată pe pământ, lângă mormântul mamei sale. Emma îi spusese cândva că partea preferată a lui Helen din *Sfintele Scripturi* fusese *Cântarea Cântărilor,* iar până când terminase clasa a şasea, Lenora ştia toată *Biblia* pe de rost.

Şeriful renunțase de mult la orice tentativă de căutare a lui Roy şi a lui Theodore. Parcă s-ar fi transformat în fantome. Nimeni nu era în stare să găsească o fotografie sau vreo dovadă de orice fel a existenței vreunuia dintre ei.

— La dracu', chiar şi idioții din Hungry Holler au certificate de naştere, oferea el drept scuză, de fiecare dată când unul dintre alegătorii săi aducea vorba despre dispariția celor doi.

Nu îi pomenise Emmei zvonul pe care îl auzise imediat după dispariția lor, cum că ologul era îndrăgostit de Roy şi că era posibil ca între ei să fi existat niscaiva legături poponăreşti înainte ca predicatorul să se căsătorească cu Helen, în timpul anchetei inițiale, mai multe persoane

depuseseră mărturie că Theodore se plânsese îndurerat că femeia făcuse să-i dispară harul spiritual lui Roy.

— A stricat de tot un om atât de bun, fofoloanca aia scârboasă! fusese auzit rostind ologul după ce dădea pe gât câteva băuturi. Predicator, rahat, continuase el, tot ce-i umblă acum prin minte e să aibă mătărânga unsă cu zeamă de păsărică.

Pe şerif îl enerva tare mult faptul că acei doi zevzeci poponari nebuni fuseseră în stare să comită o crimă în districtul lui şi să-şi ia tălpăşiţa; aşa că tot repeta povestea veche conform căreia, după toate probabilităţile, acelaşi maniac care măcelărise familia din Millersburg o omorâse şi pe Helen şi îi făcuise pe Roy şi Theodore sau le azvârlise trupurile în râul Greenbrier. O repeta atât de des, încât uneori o credea chiar şi el pe jumătate.

Cu toate că Arvin nu îi făcuse niciodată vreo problemă serioasă, Emma îl putea recunoaşte cu uşurinţă pe Willard în el, mai ales când era vorba de o încăierare. Când avea paisprezece ani, fusese dat afară de la şcoală de mai multe ori pentru că-şi folosise pumnii. „Alegeţi-ţi momentul”, îşi amintise că îi spusese tatăl său, iar Arvin învăţase bine acea lecţie, prinzând, pe oricine s-ar fi întâmplat să fie inamicul său, pe când era singur şi neatent – la closet, pe treptele scării sau sub tribunele din sala de sport. În orice caz, era cunoscut de cei mai mulţi din Coal Creek pentru metodele sale şi, spre meritul său, majoritatea încăierărilor în care fusese prins implicându-se erau din cauza Lenorei, apărând-o de cei care nu-i dădeau pace, amuzându-se pe seama felului său pios de a fi, ciupind-o de faţă şi trăgând-o de boneta aia blestemată pe care se încăpăţâna să o poarte. Deşi cu doar câteva luni mai mică decât Arvin, părea deja ofilită, o cultură de toamnă pălită, rămasă prea mult pe câmp. El o iubea ca pe propria soră, dar se cam stânjenea

să meargă dimineața spre şcoală cu ea păşind supusă, imediat în urma lui.

— Nu o să ajungă niciodată majoretă, asta este sigur, spusese unchiul Earskell.

Îşi dorea din tot sufletul ca bunica lui să nu-i fi dat niciodată fotografia alb-negru a lui Helen stând sub mărul din spatele bisericii, într-o informă rochie lungă, cu o pălărie ponosită pe cap. Din punctul lui de vedere, nu ar fi trebuit să-i ofere Lenorei idei noi cu privire la modul în care să semene şi mai mult cu umbra jalnicei sale mame.

De fiecare dată când Emma îl întreba despre încăierări, Arvin se gândea la tatăl său şi la acea zi mohorâtă de toamnă de odinioară, când apărase onoarea lui Charlotte în parcarea de la Bull Pen. Cu toate că era cea mai bună zi dintre cele pe care şi le amintea petrecute cu Willard, nu povestise niciodată nimănui despre ea ori, nici măcar, despre zilele proaste care urmaseră curând. Ceea ce-i spunea, în schimb, bunicii sale, iar vocea tatălui său îi răsuna de fiecare dată în cap, era:

— Bunico, sunt o mulțime de nemernici buni de nimic pe lume!

— Dumnezeule mare, Arvin, de ce tot repeți chestia asta?

— Pentru că este adevărat.

— Ei bine, poate ar trebui să încerci să te rogi pentru ei, sugeră ea. Asta nu ar răni pe nimeni, nu-i aşa?

Existau astfel de momente în care ea regreta că îi ceruse reverendului Sykes să-l lase pe băiat să-şi găsească drumul către Dumnezeu aşa cum avea să considere singur de cuviință. Din câte îşi putea da seama, Arvin era mereu pe punctul de a se îndrepta în cealaltă direcție.

Îşi dădea însă ochii peste cap; acesta era sfatul ei bun la toate.

— Poate că nu, dar Lenora face deja destul în privinţa asta pentru amândoi şi nu am impresia că o ajută cine ştie cât, replica el.

18

Împărţeau un cort, la capătul aleii din mijloc, cu Flamingo Lady, o femeie slabă ca un ţâr şi cu cel mai lung nas pe care Roy îl văzuse vreodată la o fiinţă umană.

— Nu este de fapt o pasăre, nu? îl întrebase Theodore după ce o întâlniseră prima dată, obişnuita lui voce obraznică devenind sfioasă şi nesigură.

Înfăţişarea ei stranie îl înspăimântase. Mai lucraseră ei cu ciudaţi şi înainte, dar cu nimeni care să semne cu ea.

— Nu, îl asigurase Roy. Doar se dă în spectacol.

— Mă gândeam eu, zisese ologul, uşurat să afle că nu era reală.

Îl observase pe Roy urmărindu-i fundul în timp ce se îndrepta spre rulota ei.

— Cine ştie ce boli are, adăugase el, redevenind iute ţanţoş, mulţumit că nu se mai găsea în raza ei auditivă. Femeile de genul acesta şi-o pun cu un câine sau un măgar sau orice altceva pentru un dolar sau doi.

Părul vâlvoi al lui Flamingo Lady era vopsit în roz şi purta un bikini care avea pene zdrenţuite de porumbel lipite de materialul de culoarea pielii. Numărul ei consta în principal în a sta într-un picior într-o piscină de cauciuc plină cu apă murdară, în timp ce se prefăcea că se ciuguleşte cu ciocul ascuţit. De la un pick-up aşezat pe o masă din spatele ei se auzea o muzică lentă şi tristă, interpretată la vioară, care uneori o făcea să plângă, dacă se întâmplase să ia prea multe pastile pentru cap în acea zi. După cum se temuse,

Theodore îşi dăduse seama după câteva luni că Roy i-o trăgea, cu toate că, indiferent cât de mult se străduise, niciodată nu reuşise să-i surprindă, de fapt, în toiul scârbosului act.

— Curva aia urâtă o să facă un ou zile astea, se răţoise el la Roy, şi pariez un dolar contra unei gogoşi că blestematul de pui o să-ţi semne leit!

Uneori îi păsa; alteori nu. Depindea de modul în care el şi Flapjack, clovnul, se înţelegeau în acel moment. Flapjack venise la Theodore dorind să înveţe câteva acorduri la chitară, dar apoi, în schimb, îi arătase el ologului cum să cânte la flaut. Roy făcuse odată greşeala de a-i atrage atenţia vărului său că ceea ce se întâmpla între el şi clovn era o mârşăvie în ochii lui Dumnezeu. Theodore îşi aşezase chitara pe podeaua cu rumeguş şi scuipase nişte flegmă maronie într-un pahar de carton. De curând se apucase să mestece tutun. Nu-i pica prea bine la stomac, dar lui Flapjack îi plăcea cum îi făcea să-i miroasă respiraţia.

— La naiba, Roy, uite cine vorbeşte, ticălosul zevzec! sărise el.

— Ce dracu' înseamnă asta? Eu nu i-o sug nimănui.

— Poate că nu, dar, pe toţi dracii, tu, nimeni altcineva, i-ai făcut de petrecanie nevestei tale cu şurubelniţa! Nu ai uitat de asta, nu-i aşa?

— Nu am uitat, zisese Roy.

— Păi atunci socoteşti că Dumnezeu mă judecă mai aspru pe mine, decât pe tine?

Roy şovăise un minut înainte să răspundă. Conform celor citite într-o broşură pe care o găsise la un moment dat sub o pernă într-un adăpost al Armatei Salvării, un bărbat care şi-o trăgea cu alt bărbat comitea probabil un păcat la fel de mare ca acela care-şi ucidea soţia, dar Roy nu era sigur dacă era ceva mai rău sau nu. Felul în care se calcula gravitatea anumitor păcate îl deruta uneori.

— Nu, nu socotesc, admisese el, în cele din urmă.

— Atunci îți sugerez să-ți vezi de cioara sau pelicanul sau orice ar fi cu păr roz şi să ne laşi dracului în pace pe mine şi pe Flapjack, rostise Theodore, scoțându-şi cocoloşul umed de tutun mestecat din gură şi aruncându-l spre piscina cu apă băltită a lui Flamingo Lady.

Amândoi auziseră o mic plescăit.

— Noi nu facem niciun rău nimănui, continuase el.

Afişul publicitar din afara cortului îi înfățişa pe profet şi pe cântăreț. Roy livra versiunea sa sumbră a sfârşitului lumii, în timp ce Theodore asigura muzica de fundal. Costa un sfert de dolar să intri în cort, şi era greu să-i convingi pe oameni că religia putea fi amuzantă, când la doar câțiva metri distanță erau alte distracții mai interesante şi mai puțin serioase, aşa că Roy venise cu ideea de a mânca insecte în timp ce predica, o abordare uşor diferită a vechii sale reprezentații cu păianjeni. Din două în două minute, el îşi întrerupea predica şi scotea un vierme care se zvârcolea sau un gândac de bucătărie crocant sau un limax subțire dintr-o veche găleată pentru momeală şi le mesteca de parcă erau nişte de bomboane. Afacerea luase avânt după aceea. În funcție de mulțime, aveau câte patru, uneori cinci reprezentații în fiecare seară, alternând cu Flamingo Lady la fiecare patruzeci şi cinci de minute. La sfârşitul fiecărui spectacol, Roy ieşea repede în spatele cortului pentru a vomita creaturile, iar Theodore îl urma în scaunul său cu rotile. În timp ce aşteptau să-şi reia reprezentația, fumau şi sorbeau dintr-o sticlă, ascultând într-o doară cum bețivii dinăuntru zbierau şi răcneau, încercând să convingă falsa pasăre să-şi lepede penele.

În 1963 erau cu această trupă ciudată, Billy Bradford Family Amusements, de aproape patru ani, străbătând sudul torid şi umed de la un capăt la celălalt, de la începutul primăverii, până toamna târziu, într-un autobuz

şcolar casat, plin cu foi de cort jerpelite, scaune pliante şi stâlpi metalici, instalându-se mereu în oraşe prăfuite, pline cu rahat de porci, unde localnicii credeau că învârtitul într-un carusel şubred şi nişte feline din junglă pline de purici şi fără dinţi, împreună cu un spectacol susţinut de nişte ciudaţi zdrenţăroşi, reprezentau o distracţie de prima clasă. Într-o seară bună, Roy şi Theodore puteau câştiga douăzeci sau treizeci de dolari. Flamingo Lady şi clovnul Flapjack căpătau cea mai mare parte din ceea ce nu cheltuiau pe băutură sau pe gângănii sau la standul cu hotdog. Virginia de Vest părea să fie la un milion de kilometri distanţă şi cei doi fugari nu-şi imaginau că braţul legii din Coal Creek avea să se întindă vreodată atât de departe. Trecuseră aproape paisprezece ani de când o îngropaseră pe Helen şi îşi luaseră tălpăşiţa spre sud. Nici măcar nu se sinchisiseră să-şi schimbe numele.

19

La a cincisprezecea aniversare a zilei de naştere a lui Arvin, unchiul Earskell îi înmânã un pistol învelit într-o cârpă moale, împreună cu o cutie prăfuită de cartuşe.

— A fost al tatăl tău, îi spuse bătrânul. Este un Luger german. L-a adus când s-a întors din război. Îmi închipui că şi-ar fi dorit să-l ai.

Bătrânul nu folosise niciodată arme manevrate cu o singură mână, aşa că îl ascunsese sub o scândură a podelei din afumătoare imediat după ce Willard plecase în Ohio. De atunci nu se mai atinsese de el decât pentru a-l curăţa din când în când. Văzând încântarea de pe chipul băiatului, se bucură că nu cedase vreodată ispitei de a-l vinde. Tocmai terminaseră cina şi rămăsese o bucată de iepure fript pe platoul din mijlocul mesei. Earskell se gândi dacă să o lase

sau nu pentru micul dejun, apoi o înşfăcă şi se apucă să ronțăie la ea.

Arvin desfăcu cârpa cu grijă. Singura armă pe care tatăl său o ținuse acasă era de calibrul .22, iar de ea Willard nu îi permisese niciodată să se atingă, ce să mai vorbim despre folosirea ei. Earskell, pe de altă parte, îi dăduse băiatului un Remington cu alice şi îl dusese în pădure la doar trei sau patru săptămâni după ce venise să stea cu ei.

— În această casă, este mai bine să ştii să te descurci cu o armă, dacă nu vrei să mori de foame, îi spusese bătrânul.

— Dar nu vreau să împuşc nimic, zisese Arvin în acea zi, când Earskell se oprise în loc şi îi indicase două veverițe cenuşii care țopăiau undeva sus, pe ramurile unui hicori.

— Nu te-am văzut mâncând un cotlet de porc în dimineața asta?

— Ba da.

— Cineva a trebuit să ucidă porcul acela şi să-l măcelărească, nu-i aşa? spusese bătrânul, strângând din umeri.

— Presupun.

Earskell îşi ridicase apoi propria puşcă şi trăsese. Una dintre veverițe căzuse la pământ şi bătrânul pornise spre ea.

— Încearcă doar să nu le faci harcea-parcea, îi aruncase el peste umăr. Vrei să rămână ceva de pus în tigaie.

Stratul de ulei făcea Lugerul să strălucească de parcă era nou în lumina pâlpâitoare aruncată de la lămpile cu kerosen atârnate la ambele capete ale camerei.

— Nu l-am auzit niciodată vorbind despre asta, recunoscu Arvin, apucând arma de mâner şi îndreptând-o spre fereastră. Despre război, vreau să spun.

Existaseră destul de multe lucruri despre care mama sa îl avertizase în legătură cu tatăl său, iar întrebările despre ceea ce văzuse în război se aflau în fruntea listei.

— Da, ştiu, zise Earskell. Îmi amintesc că, atunci când s-a întors, aş fi vrut să-mi povestească despre japonezi, dar, de fiecare dată când abordam subiectul, se apuca să vorbească iarăşi despre mama ta.

Dădu gata iepurele şi puse osul pe farfurie.

— La naiba, pe atunci cred că nu ştia nici măcar cum o cheamă! Tocmai o văzuse servind la masă într-un local pe când se întorcea acasă.

— Wooden Spoon, completă Arvin. M-a dus acolo o dată, după ce se îmbolnăvise ea.

— Cred că a văzut nişte lucruri dure pe insulele alea, rosti bătrânul.

Se uită în jur după o cârpă, apoi îşi şterse mâinile pe partea din faţă a salopetei.

— Nu am aflat niciodată dacă îşi mâncau morţii sau nu.

Arvin îşi muşcă buza şi înghiţi în sec.

— Acesta este cel mai tare cadou pe care l-am primit vreodată.

Chiar atunci, Emma intră în bucătărie aducând o prăjitură simplă cu vanilie într-o tavă mică. O singură lumânare era înfiptă în mijlocul ei. Lenora o urma îmbrăcată în rochia albastră lungă şi cu boneta pe care le purta de obicei doar la biserică. Ducea o cutie de chibrituri într-o mână şi *Biblia* ei hărtănită în cealaltă.

— Ce ai tu acolo? se interesă Emma, văzându-l pe Arvin ţinând Lugerul.

— E arma pe care mi-a dat-o Willard, răspunse Earskell. M-am gândit că era timpul să i-o dau mai departe băiatului.

— Măi să fie! exclamă Emma.

Puse prăjitura pe masă şi apucă tivul şorţului ei cadrilat pentru a-şi şterge o lacrimă. Vederea pistolul îi amintise încă o dată de fiul ei şi de promisiunea pe care nu izbutise să şi-o respecte cu atâţia ani în urmă. Uneori, nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva ar mai fi fost toţi în

viață astăzi dacă l-ar fi convins pe Willard să rămână aici şi să se căsătorească cu Helen.

Toată lumea tăcu o clipă, aproape ca şi cum ar ştiut ce gândea bătrâna. Apoi Lenora scăpără un chibrit şi spuse cu o voce cântată:

— La mulți ani, Arvin!

Aprinse lumânarea, aceeaşi pe care o folosiseră pentru a sărbători cea de-a paisprezecea aniversare a ei, în urmă cu câteva luni.

— Nu-ți e de mare folos, continuă Earskell, ignorând prăjitura şi dând din cap spre armă. Ar trebui să stai chiar lângă țintă ca să o nimereşti cu ăsta.

— Haide, Arvin! zise Lenora.

— La fel de bine ai putea să azvârli şi cu o piatră, glumi bătrânul.

— Arvin?

— Puşca o să-ți fie mai de folos.

— Pune-ți dorința înainte să se stingă lumânarea! îl îndemnă Emma.

— Sunt cartuşe de 9 milimetri, îi atrase atenția Earskell. Banner nu are la magazin, dar le poate comanda special.

— Mai bine te-ai grăbi! strigă Lenora.

— Bine, bine, spuse băiatul, aşezând arma pe pânză.

Se aplecă şi stinse flacăra minusculă.

— Aşadar, ce dorință ți-ai pus? întrebă Lenora.

Spera să aibă ceva de-a face cu Domnul, dar, ținând seama de felul de a fi al lui Arvin, nu avea de gând să-şi țină respirația de emoție. În fiecare seară, se ruga ca el să se trezească cu dragostea pentru Iisus Hristos strălucindu-i în inimă. Ura să creadă că el avea să ajungă în iad, ca Elvis Presley şi ca toți ceilalți păcătoşi pe care el îi asculta la radio.

— Ştii că nu e frumos să întrebi aşa ceva, rosti Emma.

— E-n regulă, bunico, spuse Arvin. Mi-am dorit să te pot duce înapoi în Ohio şi să-ţi arăt unde locuiam noi. Era frumos acolo sus, pe deal. Cel puţin, până ca mama să se îmbolnăvească.

— V-am povestit vreodată despre perioada în care am trăit la Cincinnati? zise Earskell.

Arvin se uită la cele două femei şi le făcu cu ochiul.

— Nu, spuse el, eu nu-mi amintesc.

— Doamne, nu din nou! mormăi Emma, cât Lenora, zâmbind ca pentru sine, ridică ciotul lumânării de pe prăjitură şi îl puse în cutia de chibrituri.

— Da, m-a urmat o fată acolo sus, spuse bătrânul. Ea era de pe lângă Fox Knob, crescuse chiar lângă localul lui Riley. Casa ei nu mai este acolo. Voia să meargă la şcoala de secretare. Nu eram mult mai în vârstă decât eşti tu acum.

— Cine voia să meargă la şcoala de secretare, întrebă Arvin, tu sau fata?

— Ha! Ea voia, răspunse Earskell, după care inspiră adânc şi expiră încet. O chema Alice Louise Berry. Îţi aminteşti de ea, nu-i aşa, Emma?

— Da, îmi amintesc, Earskell.

— Şi de ce nu ai rămas? întrebă Arvin, fără să se gândească.

Deşi auzise părţi din poveste de o sută de ori, niciodată nu-l întrebase pe bătrân de ce ajunsese să se întoarcă în Coal Creek. Din convieţuirea cu tatăl său, Arvin aflase că nu se făcea să îţi bagi nasul în treburile altor oameni. Toată lumea avea lucruri despre care nu voia să vorbească, inclusiv el însuşi. În cei cinci ani de când muriseră părinţii lui, nu pomenise nici măcar o dată sentimentele de reproş pe care le nutrea faţă de Willard pentru că îl lăsase de izbelişte. Acum se simţea ca un dobitoc pentru că deschisese gura şi îl plasase pe bătrân în centrul atenţiei. Începu să înfăşoare pistolul înapoi în pânză.

Earskell aruncă o privire prin încăpere, cu ochii zăpăciți şi tulburi, ca şi cum ar fi căutat răspunsul în tapetul cu flori, deşi ştia suficient de bine motivul. Alice Louise Berry murise în epidemia de gripă din 1918, laolaltă cu alte aproximativ trei milioane de suflete sărmane, la doar câteva săptămâni după ce începuse cursurile la Şcoala de Secretare „Gilmore Sanderson". Dacă ar fi rămas, pur şi simplu, amândoi pe dealuri, se gândea adesea Earskell, poate că ea ar fi încă în viață. Dar Alice avusese întotdeauna visuri mărețe, ceea ce fusese unul dintre lucrurile pe care le iubise la ea, şi era bucuros că nu încercase să o facă să renunțe. Era sigur că zilele pe care le petrecuseră la Cincinnati printre clădirile înalte şi străzile aglomerate, înainte ca ea să se fi îmbolnăvit de gripă, fuseseră cele mai fericite din viața ei. Şi din a lui, la drept vorbind. După vreun minut clipi, alungându-şi amintirile, şi spuse:

— Cu siguranță, pare o prăjitură pe cinste.

Emma luă cuțitul şi o tăie în patru bucăți, câte una pentru fiecare dintre ei.

20

Într-o zi Arvin plecase în căutarea Lenorei după terminarea orelor şi o găsise înghesuită la incineratorul de gunoi de lângă garajul autobuzului, înconjurată de trei băieți. În timp ce se apropia de ei, venind din spate, îl auzise pe Gene Dinwoodie spunându-i:

— La naiba, eşti atât de al dracului de hidoasă, încât ar trebui să-ți pun un sac pe cap ca să ți-o trag!

Ceilalți doi, Orville Buckman şi Tommy Matson, izbucniseră în râs şi se apropiaseră şi mai mult de ea. Erau mai mari, căci rămăseseră repetenți un an sau doi, şi toți erau mai solizi decât Arvin. La şcoală, îşi petreceau cea mai mare parte a timpului stând în clădirea atelierului,

schimbând bancuri porcoase cu mizerabilul profesor de lucru manual şi fumând Bugler. Lenora închisese ochii strâns şi începuse să se roage. Lacrimile i se rostogoleau pe chipul rozaliu. Arvin apucase doar să-i tragă câțiva pumni lui Dinwoodie, înainte să-l doboare ceilalți la pământ şi să se apuce să-l snopească. În timp ce zăcea pe pietriş, se gândise, aşa cum făcea adesea când se afla în toiul încăierării, la vânătorul căruia tatăl său îi trăsese o bătaie soră cu moartea în ziua aceea, în noroiul din curte. Dar, spre deosebire de acel bărbat, Arvin nu se dădea bătut niciodată. Ar fi putut să-l omoare cei trei dacă nu s-ar fi ivit îngrijitorul cu un căruț plin de cutii de carton pentru a le arde. Îl duruse capul timp de o săptămână şi îi fusese greu să citească ce scria pe tablă preț de mai multe zile.

Deşi îi luase aproape două luni, Arvin reuşise să-l prindă pe fiecare dintre ei singur. Într-o seară, chiar înainte de lăsarea întunericului, îl urmărise pe Orville Buckman până la magazinul lui Banner. Aşteptase în spatele unui copac la o sută de metri în josul drumului şi îl văzuse pe băiat întorcându-se, legănând o sticlă de suc şi luând ultima înghițitură dintr-o prăjitură Little Debbie. Tocmai când Orville era pe cale să treacă pe lângă el, cu sticla ridicată pentru a mai lua o duşcă, Arvin îi ieşise în drum. Lovise fundul sticlei de Pepsi cu palma şi aproape că i-o îndesase pe gât băiatului, rupându-i doi dintre dinții stricați din față. Când Orville conştientizase ce îl lovise, lupta se terminase de mult, cu excepția loviturii care îl făcuse knock-out. O oră mai târziu, se trezise zăcând în şanțul de lângă drum, înecându-se cu sânge şi cu un sac de hârtie peste cap.

După câteva săptămâni, Arvin condusese vechiul Ford al lui Earskell la meciul de baschet al liceului Coal Creek. Jucau cu echipa din Millersburg, ceea ce atrăgea întotdeauna multă lume. Rămăsese în maşină fumând țigări Camel şi urmărind uşa din față, aşteptând să apară Tommy

Matson. Ploua mocăneşte în acea seară rece şi întunecată de vineri de la începutul lui noiembrie. Lui Matson îi plăcea să se considere pulărăul şcolii, lăudându-se tot timpul cu gagicile pe care le agăța la meciuri, în timp ce prietenii lui bătuți în cap țopăiau pe podeaua sălii de sport, urmărind o minge de cauciuc. Chiar înainte de pauză, tocmai când Arvin arunca un nou chiştoc pe fereastră, îşi văzuse următoarea țintă ieşind cu brațul în jurul unei prospături pe nume Susie Cox şi îndreptându-se spre şirul de autobuze şcolare adunate în partea din spate a parcării. Arvin ieşise din Ford, cu un levier de fier în mână, şi îi urmase. Îl văzuse pe Matson deschizând uşa din spate a unuia dintre autobuzele galbene şi ajutând-o pe Susie să urce. După ce aşteptase câteva minute, Arvin răsucise mânerul uşii şi o deschisese cu un scârțâit.

— Ce-a fost asta? o auzise pe fată spunând.

— Nimic, o liniştise Matson. Cred că nu am închis bine uşa. Haide, fată, să ne dăm jos chiloții.

— Nu până nu închizi uşa aia! zisese ea.

— La naiba! bombănise Matson, ridicându-se de pe ea. Ai face bine să meriți efortul!

Păşise pe culoarul îngust, ținându-şi pantalonii cu o mână.

Când se aplecase să apuce mânerul şi să închidă uşa, Arvin îl lovise pe Matson cu levierul peste rotule, azvârlindu-l din autobuz.

— Iisuse! strigase acesta, prăbuşindu-se pe pietriş şi lovindu-se zdravăn la umărul drept.

Rotind iarăşi levierul, Arvin îi fracturase două coaste, apoi îl lovise cu piciorul, până când renunțase să mai încerce să se ridice. Scosese o pungă de hârtie din jachetă şi îngenunchease lângă băiatul care gemea. Înşfăcându-l pe Matson de părul ondulat, îi ridicase capul. Fata din autobuz nu scosese niciun sunet.

Lunea următoare, la şcoală, Gene Dinwoodie se dusese la Arvin în cantină şi îi spusese:

— Aş vrea să te văd încercând să-mi pui şi mie o pungă pe cap, nenorocitule!

Arvin stătea la o masă cu Mary Jane Turner, o fată nouvenită în şcoală. Tatăl ei crescuse în Coal Creek, apoi petrecuse cincisprezece ani în marina comerciantă, înainte de a se întoarce acasă pentru a-şi revendica moştenirea, o fermă dărăpănată de pe un deal, pe care i-o lăsase bunicul său. Fata roşcată putea să înjure ca un marinar oricând se ivea ocazia, iar lui Arvin, deşi nu îşi putea explica motivul, îi plăcea mult să o audă suduind, mai ales atunci când se giugiuleau.

— Cară-te, hăndrălău idiot ce eşti! spusese ea, uitându-se disprețuitoare la băiatul înalt aplecat deasupra lor.

Arvin zâmbise.

Ignorând-o, Gene continuase:

— Russell, după ce o să termin cu tine, s-ar putea să-ți iau mica prietenă la o lungă plimbare. Nu este cine ştie ce frumusețe, dar trebuie să recunosc că nu este nici pe departe la fel de pocită ca sora aia a ta cu mutră de şobolan.

Se aplecase mai mult peste masă, cu pumnii încleştați, aşteptând ca Arvin să sară în sus şi să caute să-l lovească, apoi se uitase prostit cum băiatul închidea ochii şi îşi lipea palmele.

— Îți bați joc de mine!

Gene aruncase o privire prin sala de mese aglomerată. Profesorul de sport, un tip solid, cu barbă roşcată, care participa la competiții de lupte greco-romane în Huntington şi Charleston la sfârşit de săptămână, pentru a câştiga nişte bani în plus, era cu ochii pe el. Prin şcoală umbla vorba că nu fusese niciodată țintuit la podea şi că fusese victorios în toate aceste confruntări pentru că ura pe toată lumea şi tot

ce ținea de Virginia de Vest. Chiar şi lui Gene îi era teamă de el. Venind mai în față, îi şoptise lui Arvin:

— Să nu crezi că rugăciunea o să te scape din asta, nenorocitule!

După ce Gene se îndepărtase, Arvin deschisese ochii şi luase o duşcă dintr-o cutie de ciocolată cu lapte.

— Eşti în regulă? spusese Mary.

— Sigur, răspunsese el. De ce întrebi asta?

— Te-ai rugat cu adevărat?

— M-am rugat, răspunsese el, dând din cap. M-am rugat pentru momentul potrivit.

În cele din urmă, îl prinsese pe Dinwoodie la înghesuială o săptămână mai târziu, în garajul tatălui său, schimbând o bujie la Chevy-ul lui din 1956. Până atunci, Arvin adunase o duzină de pungi de hârtie. Capul lui Gene era adânc vârât în ele când îl găsise fratele său mai mic, peste câteva ore. Doctorul spusese că avusese noroc că nu se sufocase.

— Arvin Russell, îi zisese Gene şerifului după ce-şi revenise în simțiri.

Petrecuse ultimele douăsprezece ore în spital crezând că participa la ultima cursă Indy 500. Fusese cea mai lungă noapte din viața lui; de fiecare dată când apăsa accelerația, maşina încetinea, ajungând să se târască. Urletele motoarelor care îl depăşeau încă îi răsunau în urechi.

— Arvin Russell? rostise şeriful, cu o notă de îndoială în glas. Ştiu că băiatului îi place să se bată, dar, la naiba, fiule, eşti de două ori mai mare decât el!

— M-a prins cu garda jos.

— Deci l-ai văzut înainte de a-ți băga capul la cutie? întrebase şeriful.

— Nu, răspunse Gene, dar el e, sigur e el.

— Şi cum se face de ştii asta?

Tatăl lui Gene se sprijinea de perete, urmărindu-şi, cu ochii injectați şi plini de enervare, fiul. Băiatul putea simți

limpede mirosul vinului Wild Irish Rose plutind spre el prin cameră dinspre tatăl său. Carl Dinwoodie nu era prea rău dacă rămânea pe bere, dar, atunci când trecea pe vin, putea fi de-a dreptul periculos. „O să mă pedepsească după ce se drege, dacă nu sunt atent”, se gândise Gene. Mama lui mergea la aceeaşi biserică precum familia Russell. Tatăl său l-ar fi snopit iarăşi în bătaie dacă ar fi aflat că o hărţuise pe căţeaua aia mică de Lenora.

— Aş putea să mă înşel, zisese Gene.

— Atunci de ce ai spus că Russell a făcut-o? se interesase şeriful.

— Nu ştiu. Poate că am visat.

În colţ, tatăl lui Gene scosese un sunet care aducea cu cel făcut de un câine care vomită, apoi spusese:

— Nouăsprezece ani şi e încă în şcoală. Ce crezi despre asta, şerifule? La fel de util ca ţâţele unui mistreţ, nu-i aşa?

— Despre cine vorbim? rostise şeriful, cu un aer nedumerit pe chip.

— Despre nimicul care stă chiar acolo, în patul acela, iată despre cine! zisese Carl, apoi ieşise, clătinându-se.

Şeriful îşi întorsese privirea spre băiat.

— Ei bine, ai vreo idee despre cine ar fi putut să-ţi pună pungile alea pe cap în halul ăsta?

— Nu, răspunsese Gene. Nicio idee.

21

— Ce ai acolo? întrebă Earskell, în timp ce Arvin urca pe verandă. Te-am auzit trăgând cu pistolul ăla de jucărie.

Cataracta lui se înrăutăţea cu fiecare săptămână, de parcă nişte draperii murdare ar fi fost trase încet într-o cameră aflată deja în penumbră. Încă alte câteva luni, şi se temea că nu va mai putea conduce. Îmbătrânirea era a doua cea mai rea nenorocire care i se întâmplase vreodată. În

ultima vreme, se gândea tot mai mult la Alice Louise Berry. Amândoi îşi rataseră şansa din cauza faptului că ea murise atât de tânără.

Arvin ţinea în mână trei veverițe roşii. Avea pistolul tatălui său vârât la betelia pantalonilor.

— Vom mânca bine diseară, spuse el.

Emma nu îi servise cu nimic altceva decât fasole şi cartofi prăjiți de patru zile încoace. Lucrurile se înrăutățeau întotdeauna spre sfârşitul lunii, înainte de venirea ceculuide pensie. Atât lui, cât şi bătrânului le crăpa buza după nişte carne.

Earskell se trase mai în față în scaun.

— Cu siguranță nu le-ai doborât cu rahatul ăla nemțesc, nu-i aşa?

În secret, era mândru de modul în care băiatul era în stare să mânuiască Lugerul, dar încă nu prea avea mare încredere în armele care se puteau folosi cu o singură mână. El ar fi preferat oricând o puşcă sau o carabină.

— Nu este o armă rea, zise Arvin. Trebuie doar să ştii cum să ţinteşti.

Era pentru prima dată, de ceva vreme, când bătrânul lua pistolul în tărbacă.

Earskell lăsă jos catalogul de articole pe care îl răsfoise toată dimineața şi îşi scoase briceagul din buzunar.

— Ei bine, adu ceva în care să le punem şi o să te ajut să le curățăm.

Arvin jupui veverițele în timp ce bătrânul le ținea de picioarele din față. Eviscerară trupurile pe o foaie de ziar, tăiară capetele şi picioarele şi aşezară carnea sângerândă într-o cratiță cu apă sărată. După ce terminară, Arvin împături resturile în hârtie şi le duse la marginea curții. Earskell aşteptă să se întoarcă pe verandă, după care scoase o butelcă din buzunar şi trase o duşcă. Emma îi ceruse să vorbească cu băiatul. Aproape că nu mai ştia ce

să facă, după ce auzise despre cel mai recent incident. Îşi şterse gura şi spuse:

— Am jucat cărți în garajul lui Elder Stubb aseară.

— Şi ai câştigat?

— Nu, nu chiar, spuse Earskell.

Îşi întinse picioarele, uitându-se în jos la pantofii scâlciați. Trebuia să încerce să-i repare din nou.

— L-am văzut acolo pe Carl Dinwoodie.

— Da?

— Nici pe el nu-l prea dădea fericirea afară din casă.

Arvin se aşează lângă fratele bunicii sale, pe un scaun de bucătărie hârbuit, ținut laolaltă cu sârmă de legat baloturile.

Studie pădurea cenuşie care mărginea drumul şi molfăi în gol vreun minut.

— E supărat din cauza lui Gene? întrebă el.

Trecuse peste o săptămână de când îl cotonogise pe ticălos.

— Poate un pic, dar cred că era mai enervat de factura de la spital pe care va trebui să o plătească.

Earskell privi în jos, la veverițele care pluteau în cratiță.

— Ce s-a întâmplat, aşadar?

Deşi Arvin nu vedea ce rost ar fi avut să-i ofere bunicii sale amănunte despre cum snopise pe cineva, mai ales pentru că nu voia să o supere, ştia că pe bătrân nu avea să-l mulțumească nimic altceva decât detaliile.

— Îşi bătea joc de Lenora, el şi doi amici laşi de-ai lui, spuse el. Înjurând-o şi spunându-i tot soiul de porcării. Aşa că i-am tras o mamă de bătaie.

— Şi ceilalți?

— Şi lor.

Earskell oftă lung, scărpinându-şi barba de pe gât.

— Nu crezi că poate ar fi trebuit să te abții puțin? Băiete, am înțeles ce spui, totuşi, nu poți să bagi oamenii în spital

pentru nişte înjurături. Să-i pui pungi pe cap e una, dar, din câte am auzit, l-ai rănit destul de rău.

— Nu-mi plac scandalagiii.

— Iisuse Hristoase, Arvin, vei întâlni o mulțime de oameni de care nu o să-ți placă!

— Poate că da, dar pariez că nu o să se mai lege vreodată de Lenora.

— Uite, vreau să-mi faci o favoare.

— Ce anume?

— Pune Lugerul ăla într-un sertar şi uită de el de acum înainte.

— De ce?

— Pistoalele nu sunt făcute pentru vânătoare. Sunt pentru ucis oameni.

— Dar nu l-am împuşcat pe ticălos, spuse Arvin. L-am bătut.

— Da, ştiu. De data asta, cel puțin.

— Păi şi veveriţele? Le-am ochit pe toate în cap. Nu poți face asta fără armă.

— Doar pune-l deoparte o vreme, bine? Foloseşte puşca dacă vrei să mergi după vânat.

Băiatul studie o clipă podeaua verandei, apoi ridică privirea spre bătrân, uitându-se la el cu ochii mijiți şi bănuitori.

— A sărit cu gura pe tine?

— Te referi la Carl? întrebă Earskell. Nu, a avut destulă minte, încât să nu o facă.

Nu vedea ce rost ar fi avut să-i spună lui Arvin că trăsese o chintă regală la ultimul şi cel mai mare pot al serii sau că jucase în aşa fel, încât Carl să poată lua banii acasă cu două perechi amărâte. Deşi ştia că făcuse ceea ce se cuvenea, tot nu-i venea să se gândească la asta. Trebuie să fi fost vreo două sute de dolari în miza aceea. Spera doar ca doctorul băiatului să aibă şi el parte de câțiva dintre ei.

22

Arvin se sprijinea de balustrada zgrunțuroasă a verandei într-o senină şi târzie noapte de martie, uitându-se la stelele vizibile peste dealuri, în tot misterul lor îndepărtat şi în toată strălucirea lor solemnă. El, Hobart Finley şi Daryl Kuhn, cei doi prieteni apropiați ai săi, cumpăraseră o sticlă de băutură mai devreme în seara aceea de la Slot Machine, un contrabandist cu un singur braț care se ocupa de Hungry Holler. Încă sorbea din băutură. Îl cam bătea vântul, dar whisky-ul îi menținea temperatura corpului ridicată. Îl auzi pe Earskell în casă, gemând şi mormăind ceva în somn. Pe vreme frumoasă, bătrânul dormea sub un acoperiş în pantă, unde trăgea curentul, pe care îl bătuse în cuie în spatele casei surorii sale când se mutase acolo, în urmă cu câțiva ani, dar, odată ce se lăsa frigul, stătea lângă soba cu lemne, pe podea, într-un culcuş încropit din pături aspre țesute în casă, care miroseau a petrol lampant şi a naftalină. În josul dealului, parcat în alveola din spatele Fordului lui Earskell, era cea mai prețioasă avuție a lui Arvin, un Chevy Bel Air albastru din 1954 cu transmisia stricată. Patru ani făcuse orice fel de muncă putea găsi – tăiase lemne de foc, ridicase garduri, culesese mere, dăduse lături la porci – pentru a economisi suficienți bani, cât să şi-l poată cumpăra.

Mai devreme în acea zi, Arvin o condusese pe Lenora la cimitir pentru a vizita mormântul mamei ei. Deşi n-ar fi recunoscut niciodată, singurul motiv pentru care mersese la cimitir cu ea fusese pentru că spera că ar putea să reînvie vreo amintire uitată despre tatăl ei sau despre schilodul împreună cu care fugise acesta. Era fascinat de misterul dispariției lor. Cu toate că Emma şi mulți alții din ținutul Greenbrier păreau convinşi că cei doi erau în viață şi bine mersi, lui Arvin îi venea greu să creadă că doi ticăloşi atât

de duşi cu pluta precum Roy şi Theodore putuseră să se evapore, pur şi simplu, fără să se mai audă de ei vreodată. Dacă ar fi fost atât de uşor, considera că ar fi făcut-o mult mai multă lume. Îşi dorise de nenumărate ori ca propriul tată să o fi apucat pe această cale.

— Nu crezi că este amuzant cum am ajuns amândoi orfani şi să trăim în aceeaşi casă? remarcase Lenora după ce intraseră în cimitir.

Îşi aşezase *Biblia* pe o piatră de mormânt din apropiere şi îşi desfăcuse un pic boneta, lăsând-o pe spate.

— E aproape ca şi cum totul s-a întâmplat pentru ca noi să ne întâlnim.

Stătea lângă locul mamei sale, privind la lespedea pătrată aşezată pe pământ: HELEN HATTON LAFERTY 1926-1948. Un înger cu aripi mici, dar fără chip, era sculptat în fiecare colţ de sus. Arvin scuipase printre dinţi, apoi aruncase o privire spre rămăşiţele ofilite ale florilor de anul trecut de pe celelalte morminte, spre peticele de iarbă şi spre gardul de sârmă ruginit care înconjura cimitirul. Îl deranja când Lenora vorbea aşa, şi o făcea mult mai des de când împlinise şaisprezece ani. Poate că nu erau rude de sânge, dar îl speria să se gândească la ea altfel decât ca la sora lui. Deşi conştientiza că fata nu avea cine ştie ce şanse, continua să spere că ea ar putea să-şi găsească un iubit înainte să spună ceva cu adevărat prostesc.

Se împletici puţin în timp ce se îndrepta de la marginea verandei spre balansoarul lui Earskell. Se aşeză şi începu să se gândească la părinţii lui, iar gâtul i se strânse şi i se uscă dintr-odată. Iubea whisky-ul, dar uneori îi aducea o tristeţe profundă, pe care doar somnul avea să o şteargă. Îi venea să plângă, dar, în schimb, ridică sticla şi mai trase o duşcă. Un câine lătra undeva dincolo de următorul dâmb; gândurile i se îndreptară către Jack, sărmana potaie neajutorată pe care tatăl său o omorâse doar pentru mai mult sânge.

Fusese una dintre cele mai proaste zile din acea vară, aşa cum şi-o amintea, aproape la fel de rea ca noaptea în care murise mama sa. Curând, îşi făgădui sieşi Arvin, avea să se întoarcă la buşteanul de rugăciune, să vadă dacă oasele câinelui erau încă acolo. Voia să le îngroape aşa cum se cuvine, să facă ceea ce putea pentru a compensa cât de cât fapta tatălui său nebun. Dacă i-ar fi dat să trăiască o sută de ani, jură, nu avea să-l uite niciodată pe jack.

Uneori se întreba dacă poate era doar invidios că tatăl Lenorei ar putea fi încă în viaţă, pe când al lui murise. Citise toate articolele decolorate din ziar, ba chiar se dusese şi străbătuse la pas pădurea în care fusese găsit cadavrul lui Helen, în speranţa de a descoperi o dovadă care ar fi demonstrat că toată lumea se înşela: o groapă făcută de mântuială cu două schelete care se ridicau încet prin pământ, unul lângă altul, sau un scaun cu rotile ruginit, plin cu găuri de gloanţe, ascuns adânc într-o râpă trecută cu vederea. Dar singurele lucruri pe care le găsise vreodată fuseseră două cartuşe de puşcă goale şi un ambalaj de gumă de mestecat Spearmint. În timp ce Lenora ignorase întrebările lui despre tatăl ei, în acea dimineaţă, continuând să bată câmpii despre soartă, despre iubiri înscrise în stele şi despre toate celelalte rahaturi romantice pe care le citea în cărţile împrumutate de la biblioteca şcolii, îşi dăduse seama că ar fi trebuit să rămână acasă şi să meşterească la Bel Air. Nu mergea bine încă din ziua în care o cumpărase.

— La naiba, Lenora, încetează să vorbeşti fără noimă! îi strigase Arvin. În plus, s-ar putea ca nici măcar să nu fii orfană. După cum crede toată lumea de pe aici, tatăl tău este încă în viaţă, teafăr şi nevătămat. La naiba, ar putea să se ivească oricând de peste deal, dansând o gigă!

— Aşa sper, zisese ea. Mă rog în fiecare zi să o facă.

— Chiar dacă ar însemna că ţi-a ucis mama?

— Nu-mi pasă, răspunsese ea. L-am iertat deja. Am putea lua totul de la zero.

— Asta e o nebunie.

— Nu, nu este. De tatăl tău ce zici?

— Ce-i cu el?

— Ei, dacă ar putea să se întoarcă...

— Măi, fată, termină cu chestia asta, spusese Arvin, pornind spre poarta cimitirului. Ştim amândoi că nu se va întâmpla.

— Îmi pare rău, rostise ea, cu o voce frântă, izbucnind în plâns.

Respirând adânc, Arvin se oprise şi se întorsese. Uneori părea că ea îşi petrecea jumătate din viaţă plângând.

— Uite, dacă ai chef de o plimbare, haide! zisese el, ţinând cheile maşinii în mână.

Când ajunsese acasă, curăţase carburatorul maşinii cu o perie de sârmă înmuiată în benzină, apoi plecase din nou, imediat după cină, pentru a se întâlni cu Hobart şi Daryl. Fusese abătut toată săptămâna, gândindu-se la Mary Jane Turner, şi simţea nevoia să se distreze şi să se pitească. Tatăl ei nu avusese nevoie de mult timp pentru a decide că viaţa în marina comerciantă era mult mai uşoară decât să are şi să se îngrijoreze dacă a plouat suficient sau nu, aşa că îşi luase familia pe sus şi se îndreptase spre Baltimore şi spre o nouă navă în dimineaţa duminicii trecute. Cu toate că Arvin o bătuse la cap încă de la prima lor întâlnire, acum era bucuros că Mary nu îl lăsase în chiloţii ei. Despărţirea fusese destul de grea şi aşa.

— Te rog, îi ceruse el, în timp ce stăteau la uşa din faţa casei ei, cu o seară înainte de plecare; iar ea zâmbise, se ridicase pe vârfuri şi îi şoptise pentru ultima oară vorbe porcoase la ureche.

El, Hobart şi Daryl puseseră mână de la mână şi adunaseră cât să le ajungă pentru o sticlă de whisky, o

duzină de beri, două pachete de ţigări Pall Mall şi un plin de benzină. Apoi conduseseră încolo şi-ncoace pe străzile plictisitoare din Lewisburg până la miezul nopţii, ascultând radioul, al cărui semnal slăbea din când în când, şi umflându-se în pene cu ceea ce aveau să facă după liceu, până când vocile lor deveniseră la fel de aspre ca pietrişul de la toate ţigările şi whisky-ul şi grandioasele planuri de viitor.

Lăsându-se pe spate în balansoar, Arvin se întrebă cine locuia acum în vechea lui casă, se întrebă dacă vânzătorul de la magazin stătea în continuare singur în rulota aceea mică şi dacă Janey Wagner rămăsese gravidă până acum.

— Degetul în scorbura ei... bombăni el pentru sine.

Se gândi din nou la felul în care ajutorul de şerif numit Bodecker îl încuiase în spatele maşinii de patrulare după ce el îl condusese la buşteanul de rugăciune, de parcă poliţistul s-ar fi temut de el, un puşti de zece ani, mânjit cu plăcintă de afine pe faţă. Îl băgaseră într-o celulă goală în noaptea aceea, fără să ştie ce altceva să facă cu el, iar doamna de la asistenţa socială se arătase în după-amiaza următoare cu o parte din hainele lui şi cu adresa bunicii sale. Ridicând sticla în sus, văzu că mai rămăseseră poate vreo două degete pe fund. O îndesă sub scaun, aşa încât Earskell să o găsească dimineaţă.

23

Reverendul Sykes tuşi puţin, iar congregaţia din Coal Creek a Bisericii Sfântului Duh Sanctificat văzu o dâră de sânge strălucitor curgându-i pe bărbie şi scurgându-i-se pe cămaşă. El continuă să îşi facă treaba, oferindu-le oamenilor o predică decentă despre ajutorarea aproapelui; la sfârşit, anunţă că demisionează.

— Temporar, spuse el. Doar până când o să mă simt mai bine.

Le povesti că soția sa avea un nepot în Tennessee, care tocmai absolvise unul dintre acele colegii de studiu biblic.

— Susține că vrea să lucreze cu oameni săraci, continuă Sykes. Îmi închipui că trebuie să fie democrat.

Zâmbi, sperând ca un hohot de râs să mai înseninеze puțin starea de spirit, dar singurul sunet pe care îl auzi fu cel provenit de la două femei din spate, de lângă uşă, care plângeau cot la cot cu soția sa. Îşi dădu seama acum că ar fi trebuit să o convingă să rămână acasă astăzi.

Respirând cu grijă, îşi drese glasul.

— Nu l-am văzut de când era băiat, dar mama lui spune că este în regulă. El şi soția lui ar trebui să ajungă aici în două săptămâni şi, aşa cum am precizat, el doar va ajuta pentru un timp. Ştiu că nu este de pe aici, dar încercați totuşi să-l faceți să se simtă bine-venit.

Sykes începu să se clatine un pic şi se agăță de amvon pentru a se echilibra. Scoase pachetul gol de Five Brothers din buzunar şi îl ridică.

— În cazul în care vreunul dintre voi are nevoie de el, o să i-l dau.

Fu cuprins apoi de altă criză, care îl făcu să se îndoaie, dar de data aceasta reuşi să-şi acopere gura cu batista şi să ascundă sângele. Când îşi recăpătă suflul, se ridică şi se uită în jur, cu fața roşie şi transpirată de toată încordarea. Era prea stânjenit ca să le spună că era pe moarte. Plămânul negru cu care se luptase de ani buni îi venise de hac în cele din urmă. În următoarele câteva săptămâni sau luni, potrivit medicului, avea să-şi întâlnească Creatorul. Sykes nu putea spune sincer că de fapt abia aştepta să se întâmple asta, dar ştia că avusese o viață mai bună decât majoritatea bărbaților. Până la urmă, nu trăise cu vreo patruzeci şi doi de ani mai mult decât acei sărmani nenorociți care muriseră în mina surpată şi care îl îndreptaseră spre chemarea lui? Da, fusese un om norocos.

Îşi şterse o lacrimă şi vârî zdreanţă însângerată în buzunarul pantalonilor.

— Ei bine, rosti el, nu are rost să vă mai ţin, oameni buni. Asta-i tot ce voiam să vă spun.

24

Roy îl ridică pe Theodore din scaunul cu rotile şi îl duse pe nisipul murdar. Se aflau la capătul nordic al unei plaje publice din Sankt Petersburg, un pic la sud de Tampa. Picioarele inutile ale ologului se legănau înainte şi înapoi ca ale unei păpuşi de cârpă. Emana un miros puternic de urină; Roy observase că nu-şi mai folosea sticla de lapte, ci doar îşi uda salopeta prăpădită de stambă de câte ori îi venea. Trebui să-l pună pe Theodore jos de mai multe ori şi să se odihnească, dar îl duse în cele din urmă la marginea apei. Două femei solide care purtau pălării cu boruri largi se ridicară şi se uitară spre ei, apoi îşi strânseră în grabă prosoapele şi loţiunile şi se îndreptară spre parcare. Roy aduse apoi cina lor, aproape o jumătate de litru de vin alb şi un pachet de şuncă fiartă. Le şutiseră de la o băcănie de la câteva străzi distanţă, imediat după ce un şofer de camion care transporta portocale le dăduse câteva.

— Nu am petrecut ceva timp închişi aici odată? întrebă Theodore.

Roy înghiţi ultima felie de carne şi încuviinţă din cap.

— Trei zile, am impresia.

Poliţiştii îi săltaseră pentru vagabondaj chiar înainte de lăsarea întunericului. Predicau la un colţ de stradă. „America devine un loc mai rău decât Rusia!”, strigase la ei un bărbat slab şi chel, în timp ce erau escortaţi, pe lângă celula lui, în cea care li se repartizase pentru respectiva noapte. De ce putea poliţia să arunce un om în închisoare doar pentru că nu avea bani sau adresă? Şi ce dacă omul

nu avea nişte bani nenorociți ori o blestemată de adresă? Unde era toată acea libertate cu care se lăudau? Polițiştii îl scoteau pe protestatar din celulă în fiecare dimineață şi îl puneau să care maldăre de cărți de telefon în sus şi în jos pe scări cât era ziua de lungă. După spusele unora dintre ceilalți deținuți, bărbatul fusese arestat pentru vagabondaj de douăzeci şi două de ori doar anul trecut şi se săturaseră să-l hrănească pe nenorocitul de comunist. În lipsă de altceva, aveau de gând ca măcar să-l facă să transpire pentru porția lui de tocană şi crupe.

— Nu reuşesc să-mi aduc amintesc, spuse Theodore. Cum era la închisoare?

— Nu era rău, răspunse Roy. Cred că ne-au dat cafea la desert.

În a doua noapte în care se aflau acolo, polițiştii aduseseră o brută mătăhăloasă şi lălâie, cu un chip ciupit, numit Mâncătorul-de-coşuri. Chiar înainte de stingere, îl vârâseră în celula de jos, de la capătul holului, împreună cu comunistul. Toți cei aflați în închisoare auziseră despre Mâncătorul-de-coşuri, cu excepția lui Roy şi a lui Theodore. Era faimos în susul şi în josul Coastei Golfului.

— De ce îl numesc aşa? îl întrebase Roy pe plasatorul de bani falşi, cel cu mustață tip ghidon, din celula alăturată.

— Pentru că blestematul te pune jos şi îți stoarce coşurile, dacă ai vreunul, răspunsese bărbatul, răsucindu-şi vârfurile date cu ceară ale mustății negre. Norocul meu e că am avut întotdeauna un ten frumos.

— De ce naiba face asta?

— Îi place să le mănânce, rostise alt bărbat, dintr-o celulă de vizavi. Unii susțin că e canibal, că a îngropat rămăşițe prin toată Florida, dar nu pun botul la aşa ceva. Cred că, pur şi simplu, vrea doar să atragă atenția.

— Iisuse, cineva ar trebui să-l ucidă pe ticălosul ăsta! exclamase Theodore, aruncând o privire la cicatricile de acnee de pe chipul lui Roy.

Mustăciosul clătinase din cap.

— Ar fi greu de omorât, zisese el. Ați văzut vreodată pe vreunul dintre acei imbecili care sunt în stare să care o maşină în spinare? Era unul la o fermă de aligatori de pe lângă Naples, unde am lucrat într-o vară. Nu ai fi putut să-l opreşti pe ticălosul ăla nici cu o mitralieră, odată ce se stârnea. Mâncătorul-de-coşuri e din tagma asta.

Apoi auziseră ceva zarvă în capătul holului. Evident, comunistul nu avea de gând să se dea bătut cu una, cu două, iar asta îi înveselise puțin pe Roy şi Theodore, dar, după câteva minute, nu mai auziseră decât sughițurile lui de plâns.

A doua zi dimineață, trei bărbați lați în piept, în haine albe, cu bastoane de cauciuc în mâini, veniseră şi îl duseseră pe Mâncătorul-de-coşuri, într-o cămaşă de forță, la o casă de nebuni din cealaltă parte a oraşului. După întâmplarea asta, comunistul nu mai făcuse niciodată scandal şi nici nu se plânsese vreodată din cauza semnelor proaspete de stoarcere de pe față sau de băşicile de pe picioare, mulțumindu-se să-şi care cărțile de telefon în sus şi în jos pe scări, de parcă ar fi fost recunoscător că îi oferiseră o muncă semnificativă de făcut.

Theodore oftă, privi peste golful albastru, cu apa netedă ca o placă de sticlă în acea zi.

— Asta sună frumos, cafea la desert. Poate i-am putea lăsa să ne salte, să luăm o mică pauză.

— La dracu', Theodore, nu vreau să petrec noaptea în închisoare!

Roy stătea cu un ochi pe noul scaun cu rotile. Se furişase în casa unor bătrâni şi îl şterpelise de acolo în urmă cu vreo două zile, după ce roțile ultimului se făcuseră praf. Se

întrebă câți kilometri îl împinsese pe Theodore de când părăsiseră Virginia de Vest. Deşi nu stătea el prea bine cu socotelile, estimă că trebuie să fi adunat deja în jur de un milion.

— Sunt obosit, Roy.

Theodore nu se simțea prea bine de când, din cauza lui, rămăseseră fără slujba de la trupa de circari, cu o vară în urmă. Un puşti, în vârstă de cinci sau şase ani, care mânca vată de zahăr, se rătăcise în spatele cortului, în timp ce Roy se afla prin preajmă, încercând să atragă niscaiva clienți. Theodore jurase că băiatul îl rugase să-l ajute să-şi încheie fermoarul de la pantaloni, dar nici măcar Roy nu putea crede una ca asta. În câteva minute, Billy Bradford îi urcase în Cadillacul lui şi îi aruncase la câțiva kilometri, undeva în ținut. Nici măcar nu avuseseră ocazia să-şi ia rămas bun de la Flapjack sau de la Flamingo Lady; şi, deşi de atunci încercaseră să continue spectacolele costumați, zvonurile despre ologul pedofil şi amicul său mâncător de gângănii se răspândiseră rapid printre proprietarii de caravane de circari.

— Vrei să-ți aduc chitara? întrebă Roy.

— Nee, răspunse Theodore. Azi nu am muzică în mine.

— Eşti bolnav?

— Nu ştiu, răspunse schilodul. Parcă ceva în mine nu s-ar domoli niciodată.

— Vrei una dintre portocalele pe care ni le-a dat camionagiul?

— Nu, la naiba! Am halit atât de multe chestii din astea blestemate, încât să-mi ajungă până la Ziua Judecății de Apoi. Încă îmi dau crampe.

— Aş putea să te las la spital, zise Roy. M-aş întoarce după tine peste o zi sau două.

— Spitalele sunt mai rele decât închisorile.

— Vrei să mă rog peste tine?

Theodore râse.

— Ha! Bună asta, Roy.

— Poate că asta este în neregulă cu tine. Nu mai ai credință.

— Nu începe iar cu tot rahatul ăsta! sări Theodore. L-am slujit pe Dumnezeu din toate puterile. Şi picioarele mele stau mărturie.

— Ai doar nevoie de odihnă, rosti Roy. O să ne găsim un copac bun sub care să dormim înainte să se lase întunericul.

— Încă sună foarte bine. Auzi, să-ți dea cafea la desert.

— Iisuse, dacă vrei o ceaşcă de cafea, o să-ți iau una! Mai avem ceva mărunțiş.

— Mi-aş dori să fi fost cu trupa de circari încă, oftă Theodore. A fost cea mai bună chestie de care am avut parte vreodată.

— Mda, mă rog, ar fi trebuit să-ți ții mâinile departe de puştiul ăla, dacă aşa simțeai.

Theodore ridică o pietricică şi o aruncă în apă.

— Te face să te întrebi, nu-i aşa?

— Ce anume? zise Roy.

— Nu ştiu, rosti ologul, ridicând din umeri. Pur şi simplu te face să te întrebi, asta-i tot.

Partea a patra
— Iarnă —

25

Era o dimineață rece de februarie de la începutul anului 1966, al cincilea de când Carl şi Sandy erau împreună. Apartamentul era rece ca gheața, dar Carl se temea că, dacă mai bătea mult la uşa proprietăresei, la parter, pentru a-i cere să dea drumul la căldură, era posibil să o pocnească şi să o stranguleze cu propriul ei fileu murdar pentru păr. Nu omorâse pe nimeni niciodată în Ohio, nu credea că e bine să-ți faci nevoile la tine-n vizuină. Aceasta era regula numărul doi. Aşa că doamna Burchwell, deşi o merita mai mult decât orice, era de neatins.

Sandy se trezi puțin înainte de prânz şi se îndreptă spre camera de zi, cu o pătură drapată peste umerii ei înguşti, târând capetele acesteia prin praful şi mizeria de pe podea. Se încovrigă pe canapea, tremurând, şi îl aşteptă pe Carl să-i aducă o ceaşcă de cafea şi să pornească televizorul. În următoarele câteva ore fumă, îşi urmări telenovelele şi tuşi. La ora trei, Carl îi strigă din bucătărie că era timpul să se pregătească de muncă. Sandy servea la bar şase nopți pe săptămână şi, deşi trebuia să o înlocuiască pe Juanita la ora patru, ea întârzia întotdeauna.

Cu un geamăt, se ridică, îşi strivi ţigara în scrumieră şi îşi aruncă pătura de pe umeri. Opri televizorul, apoi se îndreptă clătinându-se spre baie. Aplecându-se deasupra chiuvetei, stropi cu apă în jur. Îşi şterse faţa, se studie în oglindă şi încercă zadarnic să-şi spele petele galbene de pe dinţi. Îşi rujă buzele cu roşu, îşi fardă ochii şi îşi prinse părul şaten într-o coadă de cal tuflită. Trupul învineţit o durea. Noaptea trecută, după ce închisese barul, îl lăsase pe un muncitor de la fabrica de hârtie, care îşi pierduse recent o mână într-un utilaj, să i-o tragă pe masa de biliard pentru douăzeci de dolari. Fratele ei stătea cu ochii pe ea zilele astea, încă de la acel nenorocit de apel telefonic, dar douăzeci de dolari erau douăzeci de dolari, oricum ai fi luat-o. Cu atât de mulţi bani, ea şi Carl puteau străbate jumătate de stat sau puteau să plătească factura de curent pentru luna respectivă. Încă o enerva mocirla mişmaşurilor în care se bălăcea Lee, care apoi se plângea de ea, reproşându-i că avea să-l facă să piardă voturi. Bărbatul din seara anterioară îi spusese că avea să pluseze cu alţi zece dolari dacă îl lăsa să-şi vâre cârligul de metal în ea, dar Sandy îi zisese că suna a ceva care merita păstrat pentru nevastă-sa.

— Nevasta mea nu e o târfă, spusese bărbatul.

— Da, corect, replicase Sandy, în timp ce îşi scotea chiloţii. S-a măritat cu tine, nu-i aşa?

Ţinuse strâns cei douăzeci de dolari tot timpul cât i-o trăsese. Fusese cel mai dur regulat de care avusese parte de multă vreme; bătrânul ticălos ţinea cu siguranţă morţiş să nu irosească nici măcar un cent. Părea să fie pe cale să facă un atac de cord, după cum gemea şi gâfâia, cârligul său rece de metal apăsând-o pe şoldul drept. Până când terminase, banii erau mototoliţi în mâna ei într-un cocoloş jilav de transpiraţie. După ce se îndepărtase de ea, îi netezise pe pâslă verde şi îi vârâse sub pulover.

— În plus, rostise ea, în timp ce se ducea să descuie uşa, pentru ca el să iasă, chestia aia nu are mai mult sentiment decât o halbă de bere.

Uneori, după o noapte de genul acesta, îşi dorea să fi lucrat din nou în schimbul de dimineaţă la Wooden Spoon. Cel puţin Henry, bătrânul bucătar de la grătar, fusese blând. El i-o trăsese cel dintâi, imediat după ce împlinise şaisprezece ani. Rămăseseră întinşi împreună pe podeaua magaziei mult timp în acea noapte, acoperiţi cu făină dintr-un sac de douăzeci şi cinci de kilograme pe care îl răsturnaseră. El mai trecea încă pe la bar din când în când pentru a trage câte o duşcă şi a o tachina cu o tăvăleală care să frăgezească aluatul de plăcintă.

Când intră în bucătărie, Carl stătea în faţa aragazului citind ziarul pentru a doua oară în acea zi. Avea degetele gri de la cerneală. Toate arzătoarele aragazului erau aprinse şi uşa cuptorului era deschisă. Flăcările albastre dansau în spatele lui ca nişte focuri de tabără în miniatură. Pistolul lui stătea pe masa din bucătărie, cu ţeava îndreptată spre uşă. Albul ochilor săi era brăzdat de vinişoare roşii, iar faţa lui grasă, palidă şi nebărbierită arăta ca o stea rece şi îndepărtată sub lumina tubului de neon atârnat deasupra mesei. Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii aplecat în mica debara de pe hol pe care o folosea drept cameră obscură, dând viaţă ultimei role de film pe care o folosise în vara precedentă. Crăpa de ciudă văzând că se terminau. Aproape că plânsese când developase ultima fotografie. Până în luna august a anului următor era cale lungă.

— Oamenii ăia sunt atât de derutaţi, spuse Sandy scotocind prin poşetă după cheile maşinii.

— Care oameni? întrebă Carl, întorcând pagina ziarului.

— Cei de la televizor. Habar n-au ce vor.

— La naiba, Sandy, le dai prea multă atenție nenorocirilor ălora! zise el, aruncând nerăbdător o privire la ceas. Crezi că lor le pasă câtuşi de puțin de tine?

Ar fi trebuit să se apuce de treabă cu cinci minute în urmă. Toată ziua abia aşteptase ca ea să-şi ia tălpăşița.

— Ei bine, dacă nu ar fi fost medicul, nu m-aş mai fi uitat la serial, rosti ea.

Ea o tot ținea langa cu medicul dintr-un film, un bărbat înalt şi chipeş, despre care Carl era convins că trebuie să fie cel mai norocos ticălos de pe planetă. Bărbatul era în stare să cadă într-o gaură de şobolan şi să iasă de acolo cu o valiză doldora de bani şi cu cheile unui El Dorado nou-nouț. De-a lungul anilor în care Sandy urmărise serialul, probabil că individul făcuse mai multe minuni decât Iisus. Carl nu putea să-l sufere pe prefăcutul ăla cu nasul pe sus din filme de doi bani, cu costumele lui de şaizeci de dolari cu tot.

— Aşadar cui i-a mai supt-o azi? spuse Carl.

— Ha! Uite cine vorbeşte! zise Sandy, în timp ce îşi îmbrăca haina.

Se săturase să fie nevoită să-şi apere tot timpul telenovelele.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Înseamnă orice crezi că înseamnă, rosti Sandy. Iar ai stat toată noaptea în debara.

— Ştii ceva, mi-ar plăcea să mă întâlnesc la un moment dat cu pramatia asta.

— Te cred şi eu că ți-ar plăcea, spuse Sandy.

— L-aş face să guițe ca un porc nenorocit, jur pe Dumnezeu! strigă Carl, în timp ce ea trântea uşa după ea.

La câteva minute după ce plecase Sandy, Carl renunță să-l mai blesteme pe actor şi opri aragazul. Îşi sprijini capul în mâinile aşezate pe masă şi moțăi un timp. Camera era întunecată când se trezi. Îi era foame, dar în frigider găsi două colțuce de pâine mucegăită şi un strat subțire de

brânză cu condimente întărită într-un recipient de plastic. Deschizând geamul bucătăriei, aruncă pâinea în curtea din față. Câțiva fulgi de zăpadă plutiră prin raza de lumină care venea de pe veranda proprietăresei. De undeva din oborul de peste drum auzi pe cineva râzând şi scrâşnetul metalic al unei porți trântite. Îşi dădu seama că nu mai ieşise afară de peste o săptămână.

Închise geamul, intră în camera de zi şi se apucă să facă paşi încoace şi-ncolo, cântând melodii religioase vechi şi fluturând brațele în aer, ca şi cum ar fi dirijat un cor. *Bringing in the Sheaves*[14] era una dintre favoritele sale şi o cântă de mai multe ori la rând. Când era băiețel, mama lui i-o cânta în timp ce îl îmbăia. Avea un anumit cântec pentru fiecare corvoadă, fiecare necaz, fiecare afurisit de lucru care i se întâmplase după moartea bătrânului. Spăla rufe pentru oamenii bogați, fiind trasă pe sfoară în jumătate din dăți de nenorociți de doi bani. Uneori el chiulea de la şcoală şi se ascundea sub veranda putrezită, cu limacşii, păianjenii şi ce mai rămăsese din pisica vecinului, şi o asculta toată ziua. Vocea ei nu părea să obosească niciodată. Era nevoit să tragă de sendvişul cu unt pe care ea i-l împachetase pentru prânz şi să bea apă murdară dintr-o conservă ruginită de supă pe care o păstra între coastele pisicii. Se prefăcea că are acolo carne de vită cu legume sau tăiței cu carne de pui, dar, oricât de mult ar fi încercat, avea mereu gust de noroi. Îşi dori al naibii de mult să fi cumpărat nişte supă ultima dată când mersese la magazin. Amintirea acelei conserve îl făcea să-i fie foame din nou.

Cântă câteva ore, vocea lui puternică răsunând prin camere, cu fața roşie şi transpirată de efort. Apoi, chiar

---

[14] „Strângeți snopii”, cântec de gospel american, cu versuri scrise în 1874 de Knowles Shaw, compozitor de muzică gospel, membru al cultului Biserica lui Hristos (n. red.).

înainte de ora nouă, proprietăreasa începu să bată furioasă în tavanul de sub el cu coada măturii. El tocmai cânta cu însufleţire *Onward, Christian Soldiers*[15]. Cu orice altă ocazie, ar fi ignorat-o, dar în seara aceea catadicsi să se oprească; avea chef să treacă la alte lucruri. Însă, dacă femeia nu intenţiona să pornească în curând blestemata aia de căldură, avea să o ia de la capăt şi să o ţină aşa până la miezul nopţii. Putea să suporte frigul destul de uşor, dar tremurul constant a lui Sandy şi tânguielile ei îl călcau pe nervi.

Întorcându-se la bucătărie, luă o lanternă din sertarul cu linguriţe şi se încredinţă că uşa era încuiată. Apoi făcu o tură şi trase toate draperiile, încheind cu cele din dormitor. Se aşeză în genunchi şi scoase de sub pat o cutie de pantofi. Duse cutia în sufragerie, stinse toate luminile şi se aşeză pe canapea, în întuneric. Pe lângă tocurile învechite ale ferestrelor sufla un aer rece, iar el îşi trase pătura lui Sandy pe umeri.

Ţinând cutia în poală, închise ochii şi băgă o mână sub capacul de carton. Înăuntru erau peste două sute de fotografii, dar scoase afară doar una. Îşi frecă încet degetul mare de hârtia lucioasă, încercând să ghicească ce fotografie putea să fie, un tertip la care apela pentru a face ca totul să dureze mai mult. După ce se decise, deschise ochii şi aprinse lanterna doar pentru o secundă. *Ţac, ţac.* Nu o nimerise. Puse fotografia cu pricina deoparte, închise din nou ochii şi scoase alta. *Ţac, ţac.* Funduri goale, găuri însângerate şi Sandy crăcănată. Uneori parcurgea întreaga cutie fără să ghicească corect o singură fotografie.

---

[15] „Înainte, soldaţi creştini”, imn religios englezesc, compus in secolul al XIX-lea de Sir Arthur Seymour Sullivan, cu versuri de reverendul Sabine Baring-Gould (n. red.).

La un moment dat avu impresia că auzise un zgomot, o portieră trântită, paşi pe scările din spate. Se ridică şi merse tiptil din cameră în cameră cu pistolul, aruncând o privire pe ferestre. Apoi verifică uşa şi se întoarse pe canapea. Timpul părea să se schimbe, să accelereze, să încetinească, să se deplaseze înainte şi înapoi, ca într-un vis nebunesc pe care-l tot avea. Acum se afla într-un câmp noroios cu soia, pe lângă Jasper, Indiana; iar următorul țăcănit al lanternei îl purta în fundul unei râpe stâncoase la nord de Sugar City, Colorado. Voci de altădată i se târau prin cap ca nişte viermi, unele proferând blesteme crunte, altele încă implorând milă. Până la miezul nopții, călătorise prin mare parte din Vestul Mijlociu, retrăind ultimele clipe a douăzeci şi patru de străini. Îşi amintea totul. Era ca şi cum i-ar fi readus la viață de fiecare dată când scotea cutia, înghiontindu-i să se trezească şi îngăduindu-le să dea glas propriilor cântece. Un ultim *țac* şi decise că era îndeajuns.

După ce puse cutia la loc în ascunzătoarea ei de sub pat, aprinse luminile şi şterse cât putu de bine pătura, cu cârpa de vase. În următoarele două ore rămase aşezat la masa din bucătărie, curățând pistolul, studiind hărțile rutiere şi aşteptând-o pe Sandy să se întoarcă de la serviciu. Simțea întotdeauna nevoia companiei ei după o tură de dezmăț prin cutie. Ea îi povestise despre bărbatul de la fabrica de hârtie şi se gândise la asta o vreme, la ce ar fi făcut el cu cârligul dacă ar fi culeș vreodată un autostopist ca acela.

Uitase cât de foame îi era, până când intră ea cu doi hamburgeri reci plini de muştar, trei sticle de bere şi ziarul de seară. În timp ce el mânca, ea se aşeză în fața lui şi se apucă să socotească atentă bacşişurile, stivuind monedele de cinci, zece şi douăzeci şi cinci de cenți în mici grămezi frumos aliniate, iar el îşi aminti felul în care reacționase mai devreme în legătură cu telenovela ei idioată.

— Te-ai descurcat destul de bine în seara asta, constată el, când ea termină de numărat, în cele din urmă.

— Nu e rău pentru o zi de miercuri, aş zice, rosti ea, cu un zâmbet obosit. Tu ce-ai făcut azi?

El ridică din umeri.

— O, am curăţat frigiderul, am cântat un pic.

— Nu ai enervat-o iarăşi pe bătrână, nu-i aşa?

— Glumesc doar, spuse el. Am câteva poze noi să-ţi arăt.

— Care dintre ei? întrebă ea.

— Cel care avea baticul acela legat în jurul capului. Au ieşit nişte poze bunicele.

— Nu în noaptea asta, zise ea. Pic de somn.

Apoi împinse jumătate din mărunţiş spre el. Carl îl luă şi îl vărsă într-o cutie de cafea pe care o ţinea sub chiuvetă. Economiseau tot timpul. Erau mereu prevăzători pentru următoarea rablă, următoarea rolă de film, următoarea călătorie. Deschizând ultima bere, el îi turnă un pahar. Apoi îngenunche în faţa ei, îi scoase pantofii şi începu să-i maseze tălpile.

— Nu ar fi trebuit să spun nimic despre nenorocitul tău de doctor azi, spuse el. N-ai decât să te uiţi la orice ai chef.

— E doar ca să treacă timpul, scumpule, zise Sandy. Îmi îndepărtează gândurile de la alte lucruri, înţelegi?

El încuviinţă din cap, mângâind cu degetele tălpile moi ale picioarelor ei.

— Da, chiar acolo, rosti ea, întinzând picioarele.

Apoi, după ce ea termină berea şi o ultimă ţigară, el săltă în braţe trupul ei firav şi o duse pe hol până în dormitor, în timp ce ea chicotea. Nu o auzise râzând de săptămâni întregi. Avea să-i ţină de cald în această noapte, măcar atât putea să facă pentru ea. Era aproape patru dimineaţa şi, într-un fel, cu mult noroc şi puţin regret, îşi croiseră drum prin altă zi lungă de iarnă.

26

Câteva zile mai târziu, Carl o conduse pe Sandy cu maşina la muncă, spunându-i că şi el avea nevoie să iasă din apartament o vreme. Ninsese câteva degete în seara dinainte, iar în acea dimineaţă soarele izbutise, în cele din urmă, să străpungă norii compacţi şi cenuşii care pluteau peste Ohio de câteva săptămâni, aidoma unui blestem mohorât şi neînduplecat. Totul în Meade, chiar şi coşul de fum de la fabrica de hârtie, era sclipitor şi alb.

— Vrei să intri un minut? întrebă ea când el opri în faţă la Tecumseh. Dau o bere.

Carl aruncă o privire la maşinile din parcarea mocirloasă. Fu surprins că era atât de aglomerat în miezul zilei. Stătuse atâta vreme închis în apartament, încât nu credea că ar putea tolera aşa de mulţi oameni la cea dintâi revenire a sa, de la Crăciun, în lumea reală.

— Ah, cred că o să refuz, spuse el. Mă gândesc să mă mai dezmorţesc un pic şi să încerc să ajung acasă înainte să se întunece.

— Cum vrei, zise ea, deschizând uşa maşinii. Doar să nu uiţi să mă iei diseară.

De îndată ce ea intră în local, Carl se îndreptă direct către apartamentul de pe Watt Street. Se aşeză uitându-se pe fereastra bucătăriei, până când soarele coborî, apoi ieşi la maşină. Băgă aparatul de fotografiat în torpedou şi pistolul sub scaun. Rezervorul breakului era pe jumătate plin şi avea cinci dolari în portofel, pe care îi luase din borcanul cu banii lor de călătorie. Îşi promise că nu avea să facă nimic, doar să şofeze puţin prin oraş şi să se prefacă. Uneori, însă, îşi dorea să nu fi întocmit vreodată acele reguli nenorocite. La dracu' pe aici probabil că ar putea ucide câte un mocofan în fiecare seară dacă ar vrea.

— Dar tocmai de aceea ai stabilit acele reguli blestemate, Carl! îşi spuse singur, în timp ce o apuca pe stradă. Aşa că nu strica totul!

În timp ce trecea pe lângă localul White Cow de pe High Street, îl văzu pe cumnatul său în picioare lângă maşina lui de patrulare, la marginea parcării, vorbind cu cineva care stătea la volanul unui Lincoln negru strălucitor. Păreau să se certe, după modul în care Bodecker îşi agita braţele. Carl încetini şi îi privi în oglinda retrovizoare cât îi avu în vedere. Se gândi la ce îi spusese Sandy într-o seară, în urmă cu câteva săptămâni, că fratele ei avea să ajungă la închisoare dacă nu înceta să se învârtă în jurul unor tipi precum Tater Brown şi Bobo McDaniels.

— Cine dracului sunt ăştia? întrebase el.

Stătea la masa din bucătărie, despachetând unul dintre hamburgerii pe care ea îi adusese de la serviciu. Cineva muşcase dintr-un colţ al unuia. Răzuise feliile de ceapă cu briceagul.

— Ei conduc totul, de la Circleville, până la Portsmouth, răspunsese ea. Tot ce e ilegal, în orice caz.

— Bine, zisese Carl. Şi cum de ştii chestia asta?

Ea venea întotdeauna acasă cu o nouă parascovenie pe care i-o turnase vreun beţiv. Săptămâna trecută vorbise cu cineva care fusese implicat în asasinarea lui Kennedy. Uneori pe Carl îl enerva la culme faptul că ea putea să fie atât de uşor de dus de nas, dar, pe de altă parte, ştia că acesta era probabil unul dintre motivele principale pentru care rămăsese cu el în tot acest timp.

— Ei bine, pentru că un tip a trecut pe la bar astăzi, imediat după ce a plecat Juanita, şi mi-a dat un plic pentru Lee, îi explicase ea, aprinzând o ţigară şi suflând fumul spre tavanul pătat. Era doldora de bani şi nu era vorba de bancnote de un dolar. Trebuie să fi fost patru sau cinci sute de dolari acolo, poate chiar mai mult.

— Iisuse Hristoase, ai ciugulit ceva?

— Îți arde de glumă, nu-i aşa? Ăştia nu sunt genul de oameni pe care să îi furi.

Sandy luase un cartof pai din recipientul unsuros de carton din faţa lui Carl şi ştersese cu el o picătură de ketchup. Se gândise toată seara să sară în maşină şi să-şi ia zborul cu plicul.

— Dar este fratele tău, la naiba! Nu ți-ar face nimic.

— Ei, pe dracu', la cum este Lee acum, mă îndoiesc că ar sta pe gânduri dacă ar fi să se descotorosească de noi. Cel puțin de tine, în orice caz.

— Bun, şi ce ai făcut cu el până la urmă? Încă îl ai la tine?

— Nici vorbă. Când a venit, i l-am dat şi m-am făcut că plouă, zisese ea, uitându-se la cartoful pai din mâna ei şi dându-i drumul în scrumieră. Cu toate astea, nu părea nici el prea fericit, încheiase ea.

Cu gândul la cumnatul său, Carl întoarse pe Vine Street. De fiecare dată când se întâlnea întâmplător cu Lee, ceea ce, slavă Domnului, nu se petrecea prea des, nemernicul îl întreba: „Aşadar, unde lucrezi, Carl?" El ar fi dat orice ca să-l vadă prins cu mâța-n sac, astfel încât să nu mai poată ieşi la liman fluturându-şi nenorocita aia de ditamai insigna de şerif. În față zări doi băieți, de vreo cincisprezece sau şaisprezece ani, care mergeau alene pe trotuar. Trase pe dreapta, opri motorul şi coborî geamul, luând câteva înghițituri de aer rece. Îi văzu despărțindu-se la capătul străzii, unul apucând-o spre est, iar celălalt spre vest. Coborî geamul din dreptul locului pasagerului şi porni maşina, apoi merse până la semnul de oprire şi făcu la dreapta.

— Hei! rosti Carl când opri lângă băiatul slab, purtând o jachetă bleumarin, care avea scris pe spate, cu alb, „Liceul Meade". Vrei să te duc undeva?

Băiatul se opri şi se uită la şoferul din spatele volanului breakului prăpădit. Faţa transpirată a bărbatului strălucea în lumina felinarelor stradale. O barbă ţepoasă îi acoperea fălcile durdulii şi gâtul. Ochii lui erau ameninţători şi cruzi, ca ai rozătoarelor.

— Ce spui? întrebă băiatul.

— Eu doar mă plimb, spuse Carl. Poate am putea să mergem să bem o bere.

Înghiţi în sec şi se abţinu, înainte să înceapă să-l implore. Băiatul îi zâmbi de sus.

— Ţi-ai greşit omul, domnule! rosti el. Nu-i genul meu. Apoi îşi văzu de drum, grăbind pasul.

— Du-te dracului atunci! zise Carl în barbă.

Se aşeză în maşină şi îl văzu pe băiat dispărând într-o casă la câteva porţi mai departe. Deşi puţin dezamăgit, era mai ales uşurat. Ştia că nu ar fi fost capabil să se înfrâneze dacă l-ar fi avut pe puşti în maşină. Aproape că şi-l putea imagina pe micul ticălos zăcând întins în zăpadă. Într-o zi, se gând el, va trebui să ticluiască o scenă de iarnă.

Conduse înapoi la localul White Cow şi văzu că Bodecker plecase între timp. Parcă maşina şi intră, se aşeză la tejghea şi comandă o ceaşcă de cafea. Mâinile încă îi tremurau.

— La naiba, e frig afară! îi spuse chelneriţei, o fată înaltă şi slabă, cu nasul roşu.

— Aşa-i în Ohio, explică ea.

— Nu sunt obişnuit, zise Carl.

— O, deci nu eşti de pe aici?

— Nu, răspunse Carl, luând o înghiţitură de cafea şi scoţându-şi una dintre puţele de câine. Sunt doar în trecere, dinspre California.

Apoi se încruntă şi îşi coborî privirea spre trabuc. Nu era sigur de ce spusese asta, decât poate pentru a o impresiona pe fată. Simpla menţionare a statului îl scârbea de obicei. El şi Sandy se mutaseră acolo la doar câteva săptămâni după

ce se căsătoriseră. Carl se gândise că se va bucura de succes acolo, făcând fotografii cu vedete de film şi oameni frumoşi, obţinându-i lui Sandy ceva de lucru ca model, dar, în schimb, ajunseseră lefteri şi lihniţi, iar el o vânduse în cele din urmă unor bărbaţi care voiau să facă un film pornografic, pe care îi întâlnise în faţa unei agenţii efemere de talente. La început, ea refuzase, dar în noaptea aceea, după ce o convinsese cu votcă şi cu promisiuni, îşi conduseseră bătrânul hârb pe înceţoşatele coline de la Hollywood, apoi ajunseseră la o cabană mică şi întunecată, cu ferestrele acoperite cu ziare.

— Aceasta poate fi marea noastră şansă, îi explicase Carl, în timp ce o îndemna spre uşă. Fă-ţi nişte relaţii!

În afară de cei doi bărbaţi cu care făcuse tranzacţia, erau alţi şapte sau opt care stăteau de-a lungul pereţilor de un galben-lămâios ai camerei de zi, goală cu excepţia unei camere de filmat pe un trepied şi a unui pat dublu acoperit cu cearşafuri şifonate. Un bărbat îi dăduse lui Carl ceva de băut, iar altul îi ceruse lui Sandy, cu o voce blândă, să se dezbrace. Câţiva dintre ei o fotografiaseră cât îşi scotea hainele. Nimeni nu rostise un cuvânt. Apoi cineva bătuse din palme, iar uşa băii se deschisese. Un pitic, ras în capul care era prea mare pentru corpul său, condusese în cameră un bărbat înalt, care părea ameţit. Piticul purta nişte pantaloni largi, suflecaţi la câteva degete deasupra pantofilor lui italieneşti ascuţiţi, şi o cămaşă havaiană, dar bărbatul cel mare era gol puşcă, cu un penis lung şi gros ca un termos, cu vine albastre, bălăbănindu-se între picioarele sale bronzate şi musculoase. Când văzuse că piticul desfăcuse rânjind lesa prinsă de zgarda de la gâtul tipului, Sandy se rostogolise de pe pat şi începuse să-şi caute înnebunită hainele. Carl se ridicase şi spusese:

— Îmi pare rău, băieţi, doamna s-a răzgândit.

— Scoateți-l pe bulangiul ăsta de aici! mârâise cel din spatele camerei de filmat.

Înainte de a se dumiri ce se întâmpla, Carl fusese târât afară pe uşă de trei bărbați şi băgat la el în maşină.

— Ori aştepți aici, ori ea o să o pățească rău de tot, îl avertizase unul dintre ei.

Îşi molfăise trabucul şi se uitase la umbrele care se mişcau înainte şi înapoi în spatele ferestrelor acoperite, încercând să se convingă că totul avea să fie în regulă. La urma urmei, era vorba despre industria cinematografică, nu putea să se întâmple nimic prea grav. Două ore mai târziu, uşa din față se deschisese şi aceiaşi trei bărbați o căraseră pe Sandy la maşină şi o trântiseră pe bancheta din spate. Unul dintre ei venise până în dreptul locului şoferului şi îi înmânase lui Carl douăzeci de dolari.

— Nu-i corect, zisese Carl. Înțelegerea a fost pentru două sute.

— Două sute? Rahat, nu merită nici măcar zece. Când nemernicul ăla mare i-a tras-o în cur, a leşinat şi a zăcut acolo ca un peşte mort.

Carl se întorsese şi o privise pe Sandy zăcând pe banchetă. Începuse să-şi revină puțin. Îi puseseră bluza de-a-ndoaselea.

— Aiurea! făcuse el. Vreau să vorbesc cu tipii cu care am făcut înțelegerea.

— Vrei să spui Jerry şi Ted? La dracu', au plecat cu o oră în urmă, îl informase bărbatul.

— O să chem poliția, asta o să fac, amenințase Carl.

— Nu, nu o să o faci, îl contrazisese bărbatul, clătinând din cap.

Apoi se întinsese prin fereastră, îl înşfăcase pe Carl de gât şi îl strânsese bine.

— De fapt, dacă nu termini cu datul din gură şi nu te cari dracului de aici, o să te duc înapoi înăuntru şi o să-l asmut

pe Frankie pe fundul tău dolofan. Să mai facă el şi Tojo încă o sută.

În timp ce bărbatul se îndrepta spre casă, Carl îl auzise spunând peste umăr:

— Şi nu încerca să o aduci înapoi. Nu are ce trebuie pentru afacerea asta.

A doua zi dimineaţă, cu cei douăzeci de dolari pe care i-i dăduse bărbatul cu filmul porno, Carl se dusese şi cumpărase de la o casă de amanet un Smith & Wesson de calibrul .48, care arăta ca o vechitură.

— De unde ştiu că chestia asta chiar funcţionează? îl întrebase pe cel de la casa de amanet.

— Urmează-mă! îi ceruse bărbatul.

Îl dusese pe Carl într-o cameră din spate şi trăsese două gloanţe într-un butoi plin cu rumeguş şi reviste vechi.

— Au renunţat la fabricarea acestui model în 1940 sau pe acolo, dar este încă o armă a naibii de bună!

Se întorsese la Blue Star Motel, unde Sandy se îmbăia într-o cadă cu apă caldă şi săruri Epsom. Arătându-i arma, el jurase că avea de gând să-i împuşte pe cei doi ticăloşi care le trăseseră clapa; dar apoi coborâse în stradă şi se aşezase pe o bancă într-un parc pentru restul zilei, gândindu-se, în schimb, să se omoare. Ceva se frânsese în el în acea zi. Pentru prima dată, putuse vedea că întreaga sa viaţă, de la cap la coadă, nu avea absolut nicio noimă. Singurul lucru pe care ştia să-l facă era să lucreze cu un aparat de fotografiat, dar cine avea nevoie de încă un tip gras, cu părul rar, făcând poze plictisitoare bebeluşilor plângăcioşi şi roşii la faţă sau femeilor şleampete în rochiile lor de bal şi cuplurilor căsătorite, cu chipuri posomorâte, sărbătorind douăzeci şi cinci de ani de nenorocire? Când se întorsese în camera lor în noaptea aceea, ea dormea deja.

Plecaseră înapoi în Ohio în după-amiaza următoare. El condusese şi ea se aşezase pe pernele pe care le şterpeliseră

din camera motelului. Îşi dăduse seama că îi era greu să o privească în ochi şi abia dacă schimbaseră două cuvinte cât străbătuseră deşertul şi în Colorado. În timp ce se îndreptau spre Munții Stâncoşi, sângerarea i se oprise în cele din urmă, iar ea îi spusese că mai degrabă ar fi condus, decât să stea acolo, gândindu-se cum fusese violată de sclavul drogat al piticului, în vreme ce toți ceilalți bărbați făceau glume pe socoteala ei. Când se urcase la volan, aprinsese o țigară şi pornise radioul. Mai aveau doar patru dolari. Câteva ore mai târziu, luaseră un bărbat care mirosea a gin şi care făcea autostopul spre Omaha, unde locuia mama lui. El le mărturisise că pierduse totul, inclusiv maşina, la un bordel – doar o rulotă, la drept vorbind, cu trei târfe în meniu, o mătuşă şi cele două nepoate ale ei –, undeva în deşert, la nord de Reno.

— Păsărica, spusese bărbatul. Întotdeauna m-a băgat în belele.

— E ca şi cum te cuprinde o boală şi nu i te poți opune? zisese Carl.

— Amice, parcă eşti medicul-şef cu care a trebuit să vorbesc o dată.

Călătoriseră în linişte timp de câteva minute, apoi bărbatul se aplecase şi îşi aşezase într-o doară brațele pe partea superioară a scaunului din față.

Le oferise o băutură dintr-o butelcă, dar niciunul dintre ei nu avea chef de petrecere. Carl deschisese torpedoul pentru a scoate aparatul de fotografiat. Se gândea că ar putea măcar să fotografieze câteva peisaje. Cel mai probabil, nu avea să mai vadă vreodată acei munți.

— E soția ta? se interesase bărbatul, după ce se lăsase iarăşi pe spate, la locul lui.

— Da, răspunsese Carl.

— O să-ți zic o chestie, prietene. Nu ştiu care este situația ta, dar îți voi oferi douăzeci de dolari pentru un număr rapid

cu ea. Drept să-ți spun, nu cred că mai rezist până în Omaha.

— Până aici! exclamase Sandy, frânând şi semnalizând. M-am săturat de ticăloşi de teapa ta!

Carl aruncase o privire spre pistolul din torpedou, ascuns pe jumătate sub o hartă.

— Stai un pic, îi şoptise lui Sandy.

Se întorsese şi se uitase la bărbat – haine de calitate, păr negru, ten măsliniu, pometi înalți. O urmă de colonie amestecată cu mirosul de gin.

— Credeam că ți-ai pierdut toți banii.

— Aşa a fost, cel puțin pe toți pe care îi aveam la mine, dar am sunat-o pe mama când am ajuns în Vegas. De data asta nu mi-a mai cumpărat o maşină, dar măcar mi-a trimis câțiva dolari ca să ajung acasă. Se pricepe la chestii de genul ăsta.

— Ce zici de cincizeci? întrebase Carl. Ai atâția?

— Carl! țipase Sandy.

Ea era pe punctul de a-i spune că poate să se dea dracului jos din maşină şi el, când îl văzuse luând pe furiş arma din torpedou. Întorsese ochii înapoi spre drum şi pornise iarăşi maşina.

— Nu ştiu ce să zic, spusese bărbatul, scărpinându-şi bărbia. Sigur, îi am, dar cincizeci de dolari ar trebui să cumpere niscaiva artificii, pricepi unde bat? Te încumeți să pui la bătaie şi ceva suplimente?

— Sigur, orice vrei, răspunsese Carl, cu gura uscată, în timp ce inima începea să-i bată mai repede. Va trebui doar să găsim undeva un loc ferit în care să oprim.

Îşi trăsese burta şi strecurase arma în pantaloni.

O săptămână mai târziu, când avusese în sfârşit tăria de a developa fotografiile pe care le făcuse în acea zi, Carl ştiuse de la prima ochire, cu o certitudine pe care nu o simțise niciodată, că începutul operei sale capitale se holba la el din

cuva puțin adâncă umplută cu soluție revelatoare. Cu toate că îl rănise să o vadă din nou pe Sandy cu brațele înfăşurate în jurul gâtului vânătorului de curve, pradă spasmelor primului ei orgasm adevărat, ştiuse că nu va putea să se oprească niciodată. Şi umilința pe care o simțise în California? Jurase că nu avea să se mai întâmple niciodată. Vara următoare ieşiseră la prima lor vânătoare.

Chelnerița aşteptă până ce Carl îşi aprinse trabucul, apoi întrebă:

— Aşadar, ce faci acolo?

— Sunt fotograf. De vedete de film, în cea mai mare parte.

— Serios? Ai fotografiat-o vreodată pe Tab Hunter?

— Nu, nu pot spune că am făcut-o, răspunse Carl, dar pariez că ar fi drăguț să lucrez cu ea.

27

În câteva zile, Carl devenise de-al casei la White Cow. Se simțea bine aflându-se din nou printre oameni, după ce petrecuse o mare parte din iarnă hibernând în apartament. Când chelnerița îl întrebase când avea să se întoarcă în California, îi spusese că se hotărâse să mai zăbovească o vreme, să ia o pauză de la toate prostiile de la Hollywood. Într-o seară, stătea la tejghea, când doi bărbați care păreau să aibă în jur de şaizeci de ani opriră într-un lung El Dorado negru. Parcară la câțiva metri de uşa din față şi intrară în local. Unul era îmbrăcat într-un costum de cowboy împodobit cu paiete strălucitoare. Burdihanul îi era ținut în frâu de o cataramă de curea concepută să arate ca o puşcă Winchester; mergea crăcănat, ca şi cum, se gândi Carl, tocmai ar fi descălecat de pe un cal nărăvaş sau ar fi avut un castravete înfipt în cur. Celălalt purta un costum bleumarin, având prinse în piept tot soiul de ecusoane şi panglici patriotice şi purtând pe cap o şapcă de veteran

lăsată pe-o sprânceană. Feţele ambilor erau roşii din pricina băuturii şi a aroganţei. Carl îl recunoscu pe cowboy din ziar, un republican guraliv din consiliul municipal, care se plângea întotdeauna la şedinţele lunare în legătură cu amploarea luată de scenele de destrăbălare făţişă din parcul oraşului Meade. Cu toate astea, Carl trecuse pe acolo seara cu maşina de o sută de ori şi cel mai deşănţat lucru pe care îl întâlnise vreodată fusese un cuplu de adolescenţi înfocaţi care încercau să se sărute în faţa micului monument comemorativ dedicat celor căzuţi în al Doilea Război Mondial.

Cei doi bărbaţi se aşezară într-un separeu şi comandară o cafea. După ce chelneriţa îi servi, începură să vorbească despre un bărbat cu părul lung pe care îl văzuseră mergând pe trotuar, în drumul lor spre Legiunea Americană.

— Nu m-am gândit niciodată că voi vedea ceva de genul ăsta pe aici, spuse cel în costum.

— Ai puţintică răbdare, rosti cowboy-ul. Dacă nu se face nimic, într-un an sau doi, ăştia or să fie la fel de numeroşi ca puricii de pe fundul unei maimuţe.

Luă o înghiţitură de cafea, apoi continuă:

— Am o nepoată care trăieşte la New York şi iubitul ăla al ei arată la fel ca o fată, cu părul trecându-i peste urechi. Îi tot spun să-l trimită la mine, să-i bag minţile-n cap, dar nu vrea, şi pace. Spune că o să fiu prea dur cu el.

Îşi coborâră puţin vocea, dar Carl încă îi putea auzi vorbind despre felul în care obişnuiau să spânzure negrii, despre cum trebuia să se apuce iarăşi cineva de linşaje, de data aceasta ocupându-se de pletoşi, chiar dacă avea să fie o muncă al dracului de grea.

— Să le mai scuturăm gâturile jegoase! spuse cowboy-ul. Asta o să-i facă să se mai dezmeticească! Măcar o să-i ţină departe de meleagurile astea.

Carl putea simți clar aroma loțiunii lor de după ras în toată încăperea. Se holbă la bolul cu zahăr aflat dinaintea lui pe tejghea şi încercă să-şi imagineze viața celor doi bărbați, etapele irevocabile pe care fuseseră nevoiți să le parcurgă pentru a ajunge în locul unde se aflau în acea noapte rece şi întunecată din Meade, Ohio. Chiar atunci îl străbătu ca un curent electric o senzație, conştiința faptului că îi fusese hărăzit doar un timp limitat pe acest pământ şi a ceea ce făcuse cu el, ca şi aceşti doi ticăloşi bătrâni şi legătura lor cu toate acestea. Era acelaşi fel de sentiment pe care îl avea în legătură cu modelele. Aleseseră să călătorească într-o direcție sau alta şi ajunseseră în maşina lui şi a lui Sandy. Putea să explice asta? Nu, nu putea, dar era al dracului de sigur că putea să o simtă. „E un mister”, asta era tot ceea ce putea spune Carl. Mâine, ştia asta, nu avea să însemne nimic. Sentimentul avea să dispară până data viitoare. Apoi auzi apa curgând în bucătăria din spate, iar imaginea limpede a unui mormânt mocirlos pe care îl săpase cândva, într-o noapte înstelată, îi reveni în memorie – săpase într-un loc umed şi astrul nopții, în formă de semilună, care se înălța sus pe bolta cerului albă precum o zăpadă proaspătă, se reflecta în apa care se scursese pe fundul gropii, iar el nu mai văzuse niciodată nimic atât de frumos – şi încercă să se agațe de amintire, pentru că nu se mai gândise la asta de ceva vreme, dar vocile bătrânilor izbucniră din nou şi îi tulburară liniştea.

Începu să-l doară puțin capul şi îi ceru tinerei chelnerițe una dintre aspirinele pe care ştia că le ținea în poşetă. Îi plăcea să le fumeze, îi mărturisise ea într-o noapte, zdrobindu-le şi băgând pulberea într-o țigară. „Narcotic de oraş mic”, se gândise Carl, şi trebuise să se abțină să nu râdă de ea, de această fată toantă. Ea îi întinse două tablete şi îi făcu cu ochiul, lisuse, ca şi cum i-ar fi strecurat o doză de morfină sau ceva de genul ăla. El îi zâmbi şi luă din nou

în considerare să o scoată la o tură de probă, să urmărească un autostopist făcându-şi damblaua cu ea şi să o asigure că aşa începeau toate modelele. Fără îndoială că l-ar fi crezut. El îi spusese câteva poveşti destul de deşucheate, iar ea nu păruse câtuşi de puțin stânjenită. Apoi înghiți aspirinele şi se suci un pic pe scaunul de la bar, ca să-i poată auzi mai bine pe cei doi bătrâni.

— Democrații o să ducă de râpă țara asta, spuse cowboy-ul. Ceea ce trebuie să facem, Bus, este să începem să ne punem pe picioare propria mică armată. Dacă omoram câțiva dintre ei, restul vor prinde ideea.

— Te referi la democrați sau la pletoşi, J. R.?

— Ei bine, să începem cu fătălăii, rosti cowboy-ul. Îți aduci aminte de ticălosul ăla descreierat care a fost prins odinioară pe autostradă trăgându-i-o unei găini? Bus, îți garantez că pletoşii ăştia or să ajungă de zece ori mai răi de atât.

Carl luă o înghițitură de cafea şi ascultă cum cei doi bărbați băteau câmpii despre o miliție privată. Ar fi fost contribuția lor finală la binele țării înainte de a muri. Ei cu bucurie s-ar sacrifica, dacă era nevoie. Era datoria lor de cetățeni. Chiar atunci, Carl îl auzi pe unul dintre ei spunând cu voce tare:

— La ce dracu' te uiți?

Amândoi se holbau la el.

— La nimic, zise Carl. Doar îmi beau cafeaua.

Cowboy-ul îi făcu cu ochiul celui în costum şi întrebă:

— Ce crezi, băiete? Îți plac pletoşii?

— Nu ştiu, răspunse Carl.

— Rahat, J.R., probabil că îl aşteaptă unul acasă, glumi cel în costum.

— Da, nu are tăria de caracter de care avem noi nevoie, spuse cowboy-ul, întorcându-se la cafeaua lui. Rahat, probabil nici măcar nu a făcut armata. Moale ca o gogoaşă,

băiatul ăsta, continuă el, clătinând din cap. Toată țara asta blestemată o să ajungă aşa, încheie el.

Carl nu spuse nimic, dar se întrebă cum ar fi să ucizi câțiva nemernici smochiniți ca ei. Pentru o clipă, se gândi să-i urmeze când aveau să plece şi să-i facă să şi-o tragă unul altuia, pentru început. Paria că ar putea să-l facă pe acel cowboy să se cace în pălăria ştrengărească a celui în costum atunci când gluma avea să se îngroaşe. Cei doi ticăloşi n-aveau decât să-l privească pe Carl Henderson şi să-l considere un nimic, dacă voiau, nu-i păsa. Puteau să pălăvrăgească de acum până în Ziua Judecății de Apoi despre omorurile pe care aveau de gând să le săvârşească, dar niciunul dintre ei nu avea vână pentru aşa ceva. În cincisprezece minute putea să-i facă pe amândoi să cerşească un loc în iad. Erau lucruri pe care el le putea comite, ca de pildă să-i facă să-şi mănânce unul altuia degetele, doar pentru două minute de uşurare. Nu trebuia decât să se hotărască. Luă altă înghițitură din cafea şi se uită pe fereastră la Cadillac şi la strada înceţoşată. Sigur, doar un băiat gras, şefu'. Moale ca o blestemată de gogoaşă.

Cowboy-ul îşi aprinse o nouă țigară şi expectoră nişte flegmă maro, pe care o scuipă în scrumieră.

— Să transform un nenorocit de soiul ăsta într-un animal de companie, asta mi-ar plăcea să fac, spuse el, ştergându-şi gura cu un şervețel de hârtie pe care i-l dădu celălalt.

— Ai vrea să fie un bărbat sau o femeie, J.R.?

— La naiba, doar arată la fel, nu-i aşa?

Cel în costum rânji.

— Cu ce l-ai hrăni?

— Ştii al dracului de bine cu ce l-aş hrăni, Bus, spuse cowboy-ul, şi izbucniră amândoi în râs.

Carl se răsuci înapoi în scaun. Nu se mai gândise la asta până atunci. Un animal de companie. Acum nu avea posibilitatea să țină aşa ceva, dar poate într-o zi. „Vezi", îşi

spuse el sieşi, „întotdeauna te poți aştepta să se întâmple ceva nou şi interesant, chiar şi în această viață”. Cu excepția săptămânilor în care erau plecați la vânătoare, lui îi fusese întotdeauna greu să rămână încrezător, dar atunci se întâmpla ceva care să-i amintească din nou că nu era chiar totul de rahat. Desigur, pentru a lua măcar în considerare transformarea unui model într-un fel de animal de companie, ar fi trebuit să se mute din oraş, undeva în vreo fundătură. Ar fi avut nevoie de o pivniță sau măcar de o dependință pe lângă casă, un şopron sau un hambar. Poate că ar reuşi în cele din urmă să-l antreneze să-i asculte comenzile, cu toate că, în acelaşi timp în care se gândea la posibilitate, se îndoia el însuşi că putea da el dovadă de atâta răbdare. Până şi încercarea de a o ține pe Sandy în frâu era destul de solicitantă.

28

Bodecker intră în Tecumseh într-o după-amiază aproape de sfârşitul lunii februarie, imediat după ce Sandy îşi începuse tura, şi comandă o Coca-Cola. Nimeni altcineva nu mai era în bar. I-o turnă fără să spună un cuvânt, apoi se întoarse la chiuveta din spatele barului, unde spăla halbele de bere şi paharele de tărie rămase din seara anterioară. El îi observă cearcănele de la ochi şi şuvițele cenuşii din păr. Nu părea să cântărească patruzeci de kilograme, după felul în care îi atârnau blugii. Îl învinovăți pe Carl pentru halul în care ajunsese. Bodecker ura să se gândească la faptul că nemernicul ăla gras se purta astfel cu ea. Cu toate că el şi Sandy nu mai fuseseră ceea ce s-ar putea numi apropiați de ani buni, rămânea totuşi sora lui. Tocmai împlinise douăzeci şi patru de ani, cu cinci ani mai puțini decât el. Modul în care arăta astăzi te făcea să crezi că trecuse bine de patruzeci de ani.

Lee se mută pe scaunul de la capătul barului, ca să poată vedea uşa. Începând din noaptea aceea, când fusese nevoit să vină la bar şi să ia plicul acela cu bani – cea mai cretină porcărie în care Tater Brown îl târâse vreodată, şi chiar îi spusese astfel şi ticălosului –, Sandy abia dacă îi aruncase câte o vorbă. Îl deranja, măcar un pic, atunci când îşi făcea timp să se gândească la asta, că ea avea o părere proastă despre el. Îşi imagină că era încă enervată din cauza tuturor reproşurilor pe care el i le făcuse din pricina faptului că îşi scotea curul la mezat în dosul acestei spelunci. Se întoarse să o privească. Locul era mort, singurul sunet fiind acela al paharelor care se ciocneau în apă atunci când ea ridica unul pentru a-l spăla. „La naiba!”, se gândi el. Începu să vorbească, menţionându-i că soţul ei îşi petrecea mult timp cu o tânără chelneriţă la White Cow, în timp ce ea se spetea aici, servind băuturi, pentru a plăti facturile.

Sandy aşează paharul în scurgătoarea de plastic şi se şterse pe mâini, în timp ce se gândea la ceva de spus. Carl o condusese la lucru foarte des în ultima vreme, dar asta nu era treaba lui Lee. Şi, oricum, ce ar putea să facă el cu o fată? Singura ocazie când lui Carl i se mai scula era atunci când se uita la fotografiile lui.

— Şi ce dacă? zise ea în cele din urmă. E cam singuratic.

— Da, şi mincinos, pe deasupra, replică Bodecker.

Chiar seara trecută, văzuse breakul negru al lui Sandy lângă White Cow. Parcase vizavi şi îşi urmărise cumnatul sporovăind cu chelneriţă slabă. Păreau că se simţeau bine împreună, aşa că devenise curios. După ce plecase Carl, intrase, se aşezase la tejghea şi ceruse o ceaşcă de cafea.

— Tipul care tocmai a plecat, începuse el. Se întâmplă să-i cunoşti numele?

— Te referi la Bill?

— Bill, a? rostise Bodecker, încercând să nu zâmbească. E un prieten?

— Nu ştiu, zisese ea. Ne înțelegem bine.

Bodecker scosese un carneţel şi un creion din buzunarul cămăşii şi se prefăcuse că notează ceva.

— Termină cu aburelile astea şi spune-mi ce ştii despre el!

— Am intrat în vreo belea? întrebase ea, băgându-şi o şuviță de păr în gură şi începând să se bâțâie agitată de pe un picior pe altul.

— Nu şi dacă vorbeşti.

După ce o ascultase pe fată repetând câteva poveşti de-ale lui Carl, Bodecker aruncase o privire la ceas şi se ridicase.

— Suficient, deocamdată, spusese el, punând carnetul înapoi în buzunar. Nu pare să fie cel pe care îl căutam.

Se gândise o clipă, uitându-se la fată. Încă îşi mai muşca şuvița de păr.

— Câți ani ai? o întrebase.

— Şaisprezece.

— Acest Bill ți-a cerut vreodată să-i pozezi pentru fotografii?

Fetei i se înroşise fața.

— Nu, răspunsese ea.

— Prima dată când aduce vorba despre chestii de soiul ăsta, mă suni, bine?

Dacă nu ar fi fost Carl cel care încerca să profite de fată, nu s-ar fi sinchisit câtuşi de puțin. Dar jigodia îi distrusese sora, iar Bodecker nu putea uita una ca asta, oricât de des şi-ar fi spus că nu era treaba lui. Pur şi simplu, continua să îl roadă, ca un cancer. Cel mai bun lucru pe care îl putea face chiar acum era să o anunțe pe Sandy despre această mică chelneriță. Dar încă voia ca într-o zi să-l facă pe Carl să plătească cu vârf şi îndesat. „Nu are să fie atât de greu”, se gândise el, „nu cu mult diferit de castrarea unui vier”.

Părăsise localul după ce îi pusese fetei întrebările şi condusese până în rezervația naturală de lângă închisoare, unde aşteptase ca Tater Brown să-i aducă nişte bani.

Dispecerul zbiera ceva la stația radio despre un jaf la Huntington Pike, iar Bodecker întinsese mâna şi redusese volumul. Cu câteva zile în urmă, făcuse altă treabă pentru Tater, folosindu-şi insigna pentru a-i face de petrecanie unui bărbat pe nume Coonrod, care se ascundea într-o veche baracă, în fundătura Paint Creek. Încătuşat pe bancheta din spate, crezuse că şeriful îl ducea în oraş pentru a-i pune întrebări, până când maşina de patrulare se oprise pe drumul cu pietriş din vârful dealului Reub. Bodecker nu rostise niciun cuvânt, doar îl smulsese din maşină, trăgându-l de cătuşe, şi îl târâse în pădure, la vreo sută de metri. Tocmai în momentul în care Coonrod încetase să mai strige despre drepturile sale, începând să implore milă, Bodecker păşise în spatele său şi îl împuşcase în ceafă. Cinci mii de dolari de această dată, cu o mie mai mult decât îl taxase şeriful prima dată. Sadicul o snopise în bătaie pe una dintre cele mai bune târfe care lucra la etaj, în clubul de striptease al lui Tater, încercând să-i scoată uterul cu o pompă de desfundat chiuveta. Pe gangster îl costase încă trei sute procedura de la spital pentru a-i fi împins la loc femeii. Singurul care ajunsese să facă un profit din povestea asta era Bodecker.

Sandy oftă şi spuse:

— Bine, Lee, despre ce dracu' vorbeşti?

Bodecker îşi înclină paharul, amestecând nişte cuburi de gheață.

— Ei bine, după spusele fetei, pe drăguțul tău îl cheamă Bill şi este un fotograf de mare succes din California. I-a povestit că este prieten la cataramă cu o grămadă de vedete.

Sandy se întoarse înapoi la chiuvetă, scufundând alte câteva pahare murdare în apa călduță.

— Probabil că doar se amuza pe socoteala ei. Uneori lui Carl îi place să le îndruge parascovenii oamenilor, doar pentru a vedea cum reacționează.

— După câte mi-am putut da seama, a avut parte de o reacție destul de bună. Trebuie să recunosc, nu am crezut niciodată că ticălosul ăsta gras ar fi în stare de aşa ceva.

Sandy aruncă prosopul de şters vasele şi se întoarse.

— Ce dracului faci? Îl spionezi?

— Hei, nu încercam să te iau la trei păzeşte, se apără imediat Bodecker. Mi-am închipuit că voiai să ştii.

— Nu ți-a plăcut niciodată Carl, spuse ea.

— Iisuse Hristoase, Sandy, te-a făcut să te prostituezi pentru el!

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— De parcă tu ai fi uşă de biserică.

Bodecker îşi puse ochelarii de soare şi se strădui să zâmbească, arătându-i lui Sandy dinții săi mari şi albi.

— Dar eu sunt legea aici, măi, fată. O să constați că asta schimbă cu totul lucrurile.

Aruncă o bancnotă de cinci dolari pe bar, ieşi pe uşă şi intră în maşina lui de patrulare. Zăbovi acolo câteva minute, uitându-se prin parbriz la rulotele dărăpănate din Paradise Acres, maidanul cu locuințe mobile aflat lângă bar. Apoi îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de spătarul scaunului. Avusese o săptămână bună şi până acum nimeni nu raportase dispariția sadicului ticălos. Se gândi că poate avea să-i cumpere soției o maşină nouă cu o parte din bani. Tare ar mai fi avut chef să închidă ochii timp de câteva minute, dar să dormi în aer liber nu era o idee bună în aceste zile. Rahatul începea să ia amploare. Se întrebă cât va mai trece înainte să fie nevoit să-l omoare pe Tater sau înainte ca vreun nemernic să se decidă să-l omoare pe el.

29

Într-o duminică dimineață. Carl făcu pentru Sandy câteva clătite, mâncarea ei preferată. Venise acasă beată cu o seară

înainte, într-una dintre pasele ei melancolice. De fiecare dată când pica iarăşi în butoiul fără rost al melancoliei, el nu prea putea spune sau face cine ştie ce pentru a îmbunătăți lucrurile. Pur şi simplu, trebuia să o lase să iasă singură la liman. Câteva nopți de băut şi plâns, şi avea să-şi revină. Carl o cunoştea pe Sandy mai bine decât se ştia ea însăşi. Mâine seară, sau poate în următoarea, ea avea să şi-o tragă, după închiderea barului, cu unul dintre clienții obişnuiți, vreun băiat de la țară tuns milităreşte, cu o soție şi trei sau patru copii mucoşi acasă. El avea să-i spună lui Sandy că şi-ar fi dorit să o fi întâlnit înainte să se căsătorească cu scroafa aia bătrână, că ea era cea mai dulce bucățică pe care o avusese vreodată, iar apoi totul avea să fie bine şi frumos, până când avea să vină următoarea pasă proastă.

Lângă farfuria ei puse un pistol de calibrul .22. Îl cumpărase cu câteva zile în urmă cu zece dolari de la un bărbat în vârstă pe care îl întâlnise la White Cow. Bietul prăpădit se temea că avea să se împuşte singur dacă ținea arma la îndemână. Soția lui murise toamna trecută. Se purtase urât cu ea, recunoscuse, chiar şi atunci când zăcea pe patul de moarte; dar acum era atât de singur, încât nu putea să suporte. Le povestise toate astea lui Carl şi chelneriței adolescente, în timp ce zăpada înghețată se prindea de ochiurile de sticlă ale ferestrelor localului şi vântul scutura firma metalică de la intrare. Bătrânul purta un palton lung, care mirosea a fum de lemne şi a alifie Vicks VapoRub, şi o căciulă marinărească albastră, plină de scame, îndesată pe cap. În timp ce mărturisea, lui Carl i se năzărise că ar fi putut să prindă bine ca Sandy să aibă propria armă atunci când ieşeau la vânătoare, ca un fel de rezervă, în cazul în care lucrurile aveau să meargă vreodată prost. Se întrebase cum de nu se gândise la asta înainte. Deşi era mereu atent, chiar şi cei mai buni o dădeau în bară

uneori. Se simțise bine cumpărând arma, crezând că poate însemna că devine mai înțelept.

Ar fi trebuit să împuşti pe cineva în ochi sau să-i lipeşti arma de ureche, pentru a ucide vreodată cu un pistol de calibrul .22, dar tot avea să fie mai bun decât nimic. Făcuse asta odată cu un băiat de la colegiu, vârându-i o armă în ureche, un fandosit cârlionțat de la Universitatea Purdue, care chicotise atunci când Sandy îi spusese că visase cândva să meargă la şcoala de coafură şi cosmetică, dar apoi ajunsese să fie barmaniță, şi totul se petrecuse exact aşa cum era de aşteptat. Carl găsise o carte în buzunarul hainei băiatului după ce îl legase, *Poemele lui John Keats.* Încercase să-l întrebe cu frumosul pe ticălos care era poezia lui preferată, dar deja nenorocitul de deştept se căcase pe el şi îi venea mai greu să se concentreze. Deschisese cartea la o poezie şi începuse să o citească, în timp ce băiatul plângea, milogindu-se pentru viața lui, vocea lui Carl devenind din ce în ce mai răsunătoare, pentru a acoperi implorările celuilalt, până ajunsese la ultimul vers, pe care acum nu şi-l mai aducea aminte, nişte bălării despre dragoste şi faimă, care, trebuia să o recunoască, la momentul acela făcuseră să i se ridice părul de pe brațe. Apoi apăsase pe trăgaci şi o grămadă de creier umed şi cenuşiu țâşnise pe cealaltă parte a capului băiatului de la facultate. După ce se prăbuşise, sângele se strânsese în găvanele globurilor oculare ca nişte mici lacuri de foc, dând foarte bine în poză, dar asta fusese cu un pistol de calibru .38, nu cu o jucărie prăpădită de calibrul .22. Carl era sigur că, dacă i-ar fi arătat babalâcului împuțit fotografia băiatului, jerpelitul amărât s-ar fi gândit de două ori înainte să-şi facă singur seama, cel puțin nu cu un pistol. Chelnerița îl considerase pe Carl destul de şmecher pentru modul în care obținuse pistolul de la bătrân, înainte ca acesta să se rănească singur. Ar fi putut să o fi futut în

noaptea aceea pe bancheta din spate a breakului, dacă ar fi vrut, după cum nu mai contenea să spună despre cât de minunat era el. Într-o vreme, în urmă cu câțiva ani, i-ar fi tras-o peste tot cățelei, dar asemenea chestii, pur şi simplu, nu îl mai atrăgeau în prezent.

— Ce-i asta? întrebă uimită Sandy când văzu pistolul lângă farfuria ei.

— Este doar pentru cazul în care ceva merge prost vreodată.

Ea clătină din cap, împingând pistolul pe masă.

— Asta este treaba ta, să te asiguri că nu se întâmplă niciodată.

— Ziceam doar...

— Ascultă, dacă nu te mai țin curelele pentru aşa ceva, spune-o şi gata! Iisuse Hristoase, măcar anunță-mă înainte să ne omori pe amândoi! strigă Sandy.

— Ți-am mai explicat, nu-mi place când dai din gură în felul ăsta, zise el.

Se uită la teancul de clătite care se răcea. Nu se atinsese de ele.

— Şi o să mănânci clătitele astea blestemate, auzi ce-ți spun? strigă el.

— Du-te dracului! exclamă ea. O să mănânc ce vreau.

Sandy se ridică în picioare şi el o urmări luându-şi cafeaua în camera de zi, după care auzi televizorul pornind. Ridică pistolul de calibrul .22 şi îl îndreptă către peretele care se afla între bucătărie şi canapeaua în care îşi trântise, fără îndoială, fundul slăbănog. Rămase acolo câteva minute, întrebându-se dacă ar fi putut apăsa pe trăgaci, după care puse arma într-un sertar. Îşi petrecură amândoi restul dimineții friguroase în tăcere, urmărind un maraton de filme cu Tarzan pe Channel 10, apoi Carl se duse la Big Bear şi cumpără o cutie de aproape patru litri cu înghețată de vanilie şi o plăcintă cu mere. Ei întotdeauna îi plăcuseră

dulciurile. Dacă avea să fie nevoit, o să i le vâre cu de-a sila pe gât, se gândi el în timp ce îi plătea vânzătorului.

Cu mulți ani în urmă, îl auzise pe unul dintre prietenii mamei sale spunând că, pe vremuri, un bărbat își putea vinde soția dacă rămânea lefter sau se plictisea de ea, trăgând-o în piața orașului cu un ham legat strâns în jurul gâtului ei amărât. Să o facă pe Sandy să se sufoce cu puțină înghețată n-ar fi fost o așa de mare scofală. Unele femei nu știau ce era mai bine pentru ele. Mama lui sigur nu știuse. Un bărbat pe nume Lyndon Langford, cel mai deștept din lungul șir de ticăloși cu care ea se încurcase câtă vreme făcuse umbră pământului, muncitor la fabrica General Motors din Columbus, care citea uneori cărți adevărate când încerca să se lase de băut, îi oferise micuțului Carl primele sale lecții de fotografie. „Ține minte asta", îi spusese odată Lyndon, „majoritatea oamenilor adoră să fie fotografiați. La naiba, vor face aproape orice vrei, dacă îndrepți un aparat de fotografiat spre ei". Nu avea să uite niciodată clipa în care văzuse pentru prima dată trupul gol al mamei sale, într-una dintre fotografiile lui Lyndon. Femeia era legată de pat cu niște cabluri și cu capul vârât într-o cutie de carton, în care erau decupate două găuri în dreptul ochilor. Cu toate acestea, era un bărbat aproape decent când nu bea. Apoi Carl făcuse rahatul praf mâncând o felie de șuncă pe care Lyndon o ținea în răcitorul lor pentru nopțile când rămânea acolo. Nici mama lui nu îl iertase vreodată pentru asta.

30

Când Ohio începu să redevină cald și verde, Carl se apucă serios să planifice următoarea călătorie. De această dată, avea în vedere sudul, vrând să ia o pauză de la zona Vestului Mijlociu. Își petrecu serile studiind atlasul său rutier: Georgia, Tennessee, Virginia, cele două Carolina.

Două mii patru sute de kilometri pe săptămână, aşa planifica întotdeauna. Cu toate că de obicei târguiau câte o maşină în jurul perioadei în care înfloreau bujorii, decise că maşina pe care o aveau, breakul, era într-o stare suficient de bună pentru încă o ieşire. În plus, Sandy nu mai adusese, ca de obicei, banii pe care îi câştiga atunci când şi-o trăgea cu regularitate. Lee se ocupase de asta.

Culcată în pat într-o joi seara, Sandy spuse:

— M-am mai gândit la arma aceea, Carl. Poate ai dreptate.

Deşi nu o pomenise, ea se gândise de asemenea mult la chelneriţa de la White Cow. Ba chiar trecuse pe acolo o dată şi comandase un *milkshake,* pentru a vedea ce hram purta fata. Şi-ar fi dorit ca Lee să nu-i fi spus niciodată. Ceea ce o deranjase cel mai mult fusese modul în care fata îi amintise lui Sandy de ea însăşi, chiar înainte de a se ivi Carl în viaţa ei: agitată, sfioasă şi dornică să placă. Apoi, cu câteva nopţi în urmă, turnând o băutură unui bărbat cu care se futuse de curând pe de-a moaca, nu putuse să nu remarce că de acea dată el nici măcar nu îi aruncase o privire. În timp ce îl privea pe bărbat plecând, câteva minute mai târziu, cu o ştioalfă dinţoasă care purta o scurtă de blană artificială, îi trecuse prin minte că poate Carl îi căuta o înlocuitoare. O durea să îşi imagineze că s-ar purta aşa cu ea, dar, până la urmă, de ce ar fi el diferit de oricare dintre ceilalţi nemernici pe care îi cunoscuse? Spera că se înşală, dar să aibă propria armă putea să nu fie o idee atât de proastă.

Carl nu spuse nimic. Se holba deprimat în tavan, dorindu-şi ca proprietăreasa să crape. Îl surprinse că Sandy pomenise de armă după atâta timp, dar poate că tocmai îi venise mintea la cap. Cine naiba nu ar vrea să aibă o armă când făceau porcăriile pe care le făceau? Se rostogoli şi îşi dezveli picioarele grase. Erau mai bine de cincisprezece nenorocite de grade afară, la trei dimineaţa, iar jigodia bătrână ţinea încă termostatul pornit. Era sigur că o făcea

intenționat. Se certaseră din nou cu o zi în urmă în legătură cu faptul că el cânta noaptea. Se ridică şi deschise fereastra, rămânând acolo şi lăsând briza uşoară să-l răcorească.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? întrebă el în cele din urmă.

— O, nu ştiu, răspunse ea. După cum ai spus, nu ştii niciodată ce s-ar putea întâmpla, nu-i aşa?

Se zgâi în beznă, frecându-şi barba țepoasă de pe față. Se temea să se întoarcă în pat. Partea lui era înmuiată de transpirație. Poate că mai bine dormea pe podea, lângă fereastră, se gândi. Se aplecă lângă perdeaua ruptă şi respiră adânc de câteva ori. La naiba, simțea că se sufocă!

— O face dinadins, pe toți dracii!

— Ce?

— Lasă pornită blestemata de căldură, spuse el.

Sandy se ridică în coate şi se uită la forma lui întunecată ghemuită la fereastră, aidoma vreunei fiare mitice pe cale să-şi desfacă aripile şi să-şi ia zborul.

— Dar o să îmi arăți cum să trag, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse Carl. Nu e mare lucru.

O auzi scăpărând un chibrit în spatele lui şi trăgând un fum dintr-o țigară. Se întoarse spre pat.

— O să ieşim undeva în ziua ta liberă, să poți să tragi câteva focuri.

Duminică, părăsiră apartamentul în jurul prânzului şi urcară până în vârful Reub Hill, după care coborâră în partea cealaltă. El făcu la stânga pe un drumeag noroios şi opri când ajunseră la groapa de gunoi din capăt.

— De unde ştii de locul ăsta? întrebă Sandy.

Înainte de a-şi face Carl apariția, petrecuse aici o grămadă de nopți trăgându-şi-o cu băieți al căror nume nici măcar nu se mai sinchisea să şi-l amintească acum. Întotdeauna sperase că, dacă punea la bătaie tot ce avea mai bun, aveau să o trateze ca pe o iubită, ducând-o poate la dans la Winter

Garden sau la Armory, dar asta nu se întâmplase niciodată. Imediat ce i-o trăgeau, nici că le mai păsa de ea. Câțiva dintre ei chiar îi luaseră banii din bacşişuri şi o lăsaseră să se întoarcă acasă pe jos. Se uită pe fereastră şi văzu, zăcând în şanț, un cauciuc uzat aruncat peste o sticlă de Boone's Farm, un vin ieftin cu aromă de fructe. Băieții obişnuiau să-i spună locului „fundătura ispitelor"; după cum arătau lucrurile, îşi dădu seama că încă trebuie să fi purtat numele acesta. Acum, că se gândise la asta, îşi dădu seama că nu fusese în viața ei la dans.

— Pur şi simplu, l-am văzut într-o zi, când dădeam o tură cu maşina, spuse el. Mi-a amintit de acel loc din Iowa.

— Te referi la cel cu sperietoarea?

— Da, încuviință Carl. Bulangiul ăla care cânta despre California.

El se întinse peste ea şi deschise torpedoul, de unde luă pistolul de calibrul .22 şi o cutie cu cartuşe.

— Haide, să vedem de ce eşti în stare!

Încărcă arma şi aşeză câteva cutii de conserve ruginite deasupra unei saltele ude şi pline de pete. Apoi se întoarse până în fața maşinii şi trase şase focuri, de la o distanță de vreo zece metri. Doborî patru cutii. După ce îi arătă din nou cum să o încarce, îi înmână arma.

— Nenorocitul deviază puțin spre stânga, spuse el, dar e în regulă. Nu încerca să ținteşti ca şi cum ai arăta cu degetul. Doar inspiră şi apasă pe trăgaci în timp ce expiri.

Sandy ținu pistolul cu ambele mâini şi ținti prin cătare. Închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

— Nu închide ochii, zise Carl.

Trase următoarele cinci focuri cât de repede putu. Făcu mai multe găuri în saltea.

— Ei bine, te apropii, rosti el, dându-i cutia cu cartuşe. Încarcă singură, de data asta.

Scoase un trabuc şi îl aprinse. Când lovi prima cutie, chicoti ca o fetiță care a găsit mult căutatul ou de Paşti. Rată următorul foc, dar apoi nimeri.

— Nu-i rău! exclamă el. Haide, vino încoace!

Tocmai terminase de încărcat arma din nou, când auziră pe drumeag o camionetă apropiindu-se în viteză de ei. Aceasta se opri clătinându-se la câțiva metri distanță, iar din ea coborî un bărbat de vârstă mijlocie, sfrijit la chip.

Purta o pereche de pantaloni albaştri, o cămaşă albă şi pantofi negri lustruiți. Probabil că fusese la biserică toată dimineața, stând pe o bancă alături de soția sa cu fundul gras, se gândi Carl. Gata să înfulece acum nişte pui fript şi să tragă o porție de somn, dacă nevestei sale pocite i-ar fi tăcut pliscul câteva minute. Pentru ca apoi să se întoarcă la muncă dimineața, pus pe treabă. Aproape că merita admirat un om care avea motivația de a rămâne împotmolit în aşa ceva.

— Cine ți-a dat permisiunea să tragi aici? spuse bărbatul, tonul dur al vocii sale dând de înțeles că nu era prea fericit.

— Nimeni, răspunse Carl, uitându-se în jur şi ridicând apoi din umeri. La naiba, amice, este doar o fundătură!

— E pământul meu, asta este, zise bărbatul.

— Exersăm trasul la țintă, asta-i tot, rosti Carl. Încerc să o învăț pe soția mea cum să se apere singură.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu permit să se tragă cu arma pe pământul meu. La naiba, băiete, cresc vite pe aici. În plus, nu ştiți că este ziua Domnului?

Carl lăsă să-i scape un oftat şi aruncă o privire spre câmpurile maro care înconjurau fundătura. Nici urmă de vacă, nicăieri. Cerul era un baldachin jos de un gri nesfârşit şi neclintit. Chiar şi atât de departe în afara oraşului, se putea simți în aer mirosul înțepător de la fabrica de hârtie.

— În regulă, am priceput.

Se uită cum fermierul se îndrepta spre camioneta lui, clătinând din capul cărunt.

— Hei, domnule! strigă brusc Carl.

Fermierul se opri şi se întoarse în loc.

— Ce mai e?

— O întrebare, spuse Carl, făcând câţiva paşi spre el. V-ar deranja dacă v-aş face o poză?

— Carl! îl strigă Sandy, dar el flutură din mână, făcându-i semn să tacă.

— De ce dracului ai vrea să faci asta? întrebă bărbatul.

— Ei bine, sunt fotograf, răspunse Carl. Pur şi simplu, cred că ar fi o fotografie reuşită. La naiba, aş putea să o vând vreunei reviste sau ceva de genul. Casc mereu ochii după subiecte arătoase ca dumneata.

Bărbatul se uită în schimb la Sandy, care stătea lângă break şi îşi aprindea o ţigară. El nu accepta femeile care fumau. Majoritatea celor pe care le ştia erau nişte zdrenţe, dar consideră că un om care făcea poze pentru a-şi câştiga pâinea probabil că nu putea avea parte de nimic decent. Greu de spus de unde o culesese. Cu câţiva ani în urmă, găsise o femeie pe nume Mildred McDonald în hambarul său, pe jumătate dezbrăcată şi trăgând dintr-o ţigară. Ea îi spusese că aştepta să pice un bărbat pe care să încerce să-l convingă să i-o tragă în mizeria de pe jos. Aruncă o privire spre arma pe care Carl o ţinea în mână, observând că avea încă degetul pe trăgaci.

— Mai bine ţi-ai vedea de treabă şi te-ai căra de aici, spuse bărbatul, apoi începu să meargă zorit spre camioneta lui.

— Ce o să faci? zise Carl. O să chemi poliţia?

Aruncă o privire spre Sandy şi îi făcu cu ochiul. Bărbatul deschise uşa şi urcă în cabină.

— La naiba, băiete, nu am nevoie de un şerif necinstit, am şi singur ac de cojocul tău!

Auzindu-l, Carl izbucni în râs, dar apoi se uită în jur şi îl văzu pe fermier stând în spatele uşii camionetei cu o puşcă îndreptată spre el prin fereastra deschisă. Avea un rânjet larg pe faţa împietrită.

— Cel despre care vorbeşti e cumnatul meu, îi spuse Carl, cu vocea devenită serioasă.

— Cine? Lee Bodecker? întrebă bărbatul, după care întoarse capul şi scuipă. Eu, unul, nu aş bate toba despre asta, dacă aş fi în locul tău.

Carl rămase acolo, în mijlocul drumeagului, holbându-se la fermier. Auzi scârţâitul unei uşi în spatele lui, în timp ce Sandy se urca în maşină şi trântea portiera. Pentru o secundă, îşi imagină cum ar fi să ridice pur şi simplu pistolul şi să-i facă felul nemernicului, o împuşcătură ca oricare alta. Mâna începu să-i tremure puţin şi respiră adânc pentru a încerca să se calmeze. Apoi se gândi la viitor. Exista întotdeauna următoarea vânătoare. Doar încă alte câteva săptămâni, şi el şi Sandy aveau să fie din nou pe drum. Chiar de când îi auzise pe republicani vorbind la White Cow, se gândise să ucidă un pletos din ăla. După ştirile pe care le văzuse la televizor în ultima vreme, ţara se îndrepta spre harababură; şi voia să fie de faţă, să o vadă cu ochii lui. Nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să privească într-o zi întreaga şandrama cuprinsă de flăcări. Iar Sandy mâncase mai bine în ultima vreme, aşa că începea iarăşi să se împlinească. Aspectul i se deteriora însă rapid – nu mai apucaseră să îi repare dantura –, dar mai avea încă la dispoziţie câţiva ani buni. Nu avea niciun sens să se lase furat de val şi să renunţe la tot, doar pentru că un ţopârlan de fermier avusese o zi proastă. Imediat ce se hotărî, mâna încetă să-i tremure. Se întoarse şi se îndreptă spre break.

— Şi să nu vă mai prind vreodată pe aici, aţi înţeles? îl auzi Carl strigând pe bărbat, în timp ce urca în scaunul din faţă şi îi înmâna lui Sandy pistolul ei.

Se uită încă o dată în jur, cât ea porni motorul, dar tot nu zări vreuna dintre vacile alea nenorocite.

Partea a cincea
— Predicatorul —

31

Din când în când, dacă polițiştii deveneau prea duri sau dacă foamea era îndeajuns de cruntă, se îndreptau spre interiorul uscatului, departe de apa cea mare pe care Theodore o iubea, pentru ca Roy să poată găsi ceva de lucru. În timp ce Roy culegea fructe câteva zile sau săptămâni, Theodore stătea într-un crâng izolat ori sub nişte tufişuri umbroase, aşteptându-l să se întoarcă în fiecare seară. Corpul lui nu mai era acum decât o carapace. Pielea îi era cenuşie ca ardezia şi vederea îi slăbise. Leşina din senin, se plângea de dureri ascuțite care îi amorțeau brațele şi de o greutate pe piept care îl făcea să vomite carnea semipreparată de la micul dejun şi jumătatea de sticlă de vin cald pe care Roy i le lăsa în fiecare dimineață

pentru a-i ține companie. Cu toate astea, în fiecare seară încerca să prindă viață câteva ore, străduindu-se să cânte ceva, chiar dacă degetele sale nu prea îl mai ajutau cine știe ce. Roy se plimba în jurul focului lor de tabără cu o butelcă, încercând să încropească niscaiva cuvinte, ceva din inimă, în timp ce Theodore asculta și zdrăngănea la chitară. Își exersau marea revenire pentru o vreme, apoi Roy se prăbușea pe pătura lui, stors de puteri după ziua de trudă din livadă. Într-un minut sau două avea să înceapă să sforăie. Dacă era norocos, avea să o viseze pe Lenora. Fetița lui. Îngerul lui. În ultima vreme se gândea la ea din ce în ce mai mult, dar nu izbutea să se apropie de ea decât în vis.

De îndată ce arșița se potolea, țânțarii aveau să dea iarăși năvală, scoțându-l din minți pe Theodore. Nu îl deranjau deloc pe Roy; schilodul își dorea să fi avut și el un asemenea sânge. Se trezi într-o noapte cu ei bâzâindu-i în urechi, stând încă în scaunul cu rotile, cu chitara așezată pe pământ în fața lui. Roy era încovrigat ca un câine de cealaltă parte a cenușii. Stăteau în același loc de două săptămâni. Mici grămăjoare de rahat și vomă ale lui Theodore erau împrăștiate prin iarba veștedă.

— Doamne, poate ar trebui să ne gândim să ne urnim din loc! spusese Roy în seara aceea, când se întorsese de la magazinul de pe drum.

Își făcuse vânt cu mâna, fluturând-o pe la nas.

— Se împute al dracului treaba pe aici!

Asta fusese acum câteva ore, în arșița zilei. Însă acum adia o briză răcoroasă, care aducea un miros slab de apă sărată de la mai bine de șaizeci de kilometri distanță, făcând să foșnească frunzele copacilor deasupra capului lui Theodore. Se aplecă și luă butelca plină cu vin de la picioare. Trase o dușcă, îi puse dopul și se uită la stelele care împânzeau bolta întunecată, aidoma cioburilor minuscule ale unei oglinzi făcute țăndări. Îi aminteau de

sclipiciul pe care Flapjack obişnuia să şi-l presare pe pleoape. Într-o seară, undeva în nord, pe lângă Chattahoochee, el şi Roy se strecuraseră în caravana circului doar câteva minute, la vreun an după incidentul cu băieţelul. Nu, le spusese vânzătorul de hotdog, Flapjack nu mai era cu ei. Se instalaseră chiar la periferia acelui oraş de mocofani din Arkansas şi, într-o noapte, pur şi simplu dispăruse. La naiba, străbătuseră deja jumătate din stat a doua zi, fără să-i remarce cineva dispariţia! Şeful fusese sigur că o să apară el până la urmă, dar nu o făcuse niciodată. „Ştiţi bine, băieţi, ce hram poartă bătrânul Bradford, tot timpul cu gândul doar la afaceri. A spus că oricum Flapjack începea să-şi piardă hazul."

Theodore era atât de obosit, atât de sătul de toate.

— Totuşi am avut parte şi de nişte vremuri bune, nu-i aşa, Roy? rosti el cu voce tare, dar bărbatul de pe pământ nu se clinti.

Luă altă duşcă şi puse sticla în poală.

— Momente bune, repetă el în şoaptă.

Stelele se estompară şi îi pieriră din vedere. Îl visă pe Flapjack în costumul său de clovn, biserici goale luminate cu lămpi fumegânde, bombe zgomotoase cu rumeguş pe podele şi apoi un ocean blând clipocindu-i la picioare. Putea să simtă apa rece. Zâmbi, se împinse înainte şi prinse să plutească spre larg, mai departe decât fusese vreodată. Nu-i era teamă; Dumnezeu îl chema acasă şi, în curând, avea să meargă din nou pe propriile picioare. Dar dimineaţa se trezi pe pământul tare, dezamăgit că era încă în viaţă. Întinse mâna şi-şi pipăi pantalonii. Se pişase iarăşi pe el. Roy plecase deja spre livadă. Se holbă la o moviliţă din propriul rahat acoperită de muşte, aflată la câţiva paşi distanţă, şi încercă să se lase iarăşi furat de somn, să se întoarcă în apă.

32

Emma şi Arvin stăteau în faţa vitrinei frigorifice cu carne din băcănia din Lewisburg. Era sfârşitul lunii şi bătrâna nu avea mulţi bani, dar noul predicator venea sâmbătă. Congregaţia organiza la biserică o cină cu ce s-o găsi de-ale gurii pentru el şi soţia sa.

— Crezi că ficăţeii de pui ar fi nimeriţi? întrebă ea, după ce făcu nişte calcule în cap, căci organele erau mai ieftine.

— De ce nu ar fi? spuse Arvin.

El ar fi fost deja de acord cu orice; chiar şi râturile de porc i s-ar fi părut în regulă. Bătrâna se uita la tăvile de carne însângerată de douăzeci de minute.

— Nu ştiu, zise ea. Toată lumea spune că îmi ies foarte buni, dar...

— Bine, o întrerupse Arvin, ia un cotlet mare, şi gata.

— Asta-i bună! rosti ea. Ştii că nu îmi pot permite aşa ceva.

— Atunci ficăţei de pui să fie, spuse el, făcându-i semn măcelarului cu şorţ alb. Bunico, nu-ţi mai face griji în legătură cu asta! E doar un predicator. Sau poate nici măcar atât.

În acea seară de sâmbătă, Emma îşi acoperi cratiţa cu ficăţei de pui cu un ştergar curat şi Arvin o aşeză cu grijă în maşina sa. Bunica şi Lenora erau destul de agitate; exersaseră toată ziua formula de prezentare. „Încântată să vă cunosc”, repetau de fiecare dată când treceau una pe lângă alta în casa cea mica. El şi Earskell se aşezară pe veranda din faţă, chicotind, dar, după un timp, începu să li se acrească.

— Iisuse Hristoase, băiete, nu mai pot să îndur! zise, în cele din urmă, bătrânul.

Se ridică din balansoarul său şi o apucă prin spatele casei, spre pădure. Arvin avu nevoie de câteva zile ca să-şi

scoată din cap acele patru cuvinte, acel blestemat de „încântată să vă cunosc”.

Când ajunseră, la ora şase, parcarea cu pietriş din jurul vechii biserici era deja plină de maşini. Arvin luă cratița cu ficăței şi o duse la masă, aşezând-o lângă celelalte feluri. Noul predicator, înalt şi corpolent, stătea în mijlocul camerei, strângând mâini şi rostind la nesfârşit: „Încântat să vă cunosc.” Numele lui era Preston Teagardin. Părul său cam lung şi bălai era pieptănat pe spate şi dat cu ulei parfumat, iar o piatră prețioasă mare şi ovală strălucea pe unul dintre degetele lui păroase, în timp ce pe inelar avea o verighetă subțire de aur. Purta pantaloni strălucitori de un albastru-deschis prea strâmți, ghete până la gleznă şi o cămaşă albă şifonată, care, deşi era doar 1 aprilie şi afară era încă răcoare, era deja îmbibată cu transpirație. Arvin îşi închipui că avea vreo treizeci de ani, dar soția lui părea să fie ceva mai tânără, poate încă în adolescență. Era o fată zveltă ca o trestie, cu părul roşcat pieptănat cu cărare pe mijloc şi cu un ten palid şi pistruiat. Stătea la câțiva paşi de soțul ei, mestecând gumă şi trăgând de fusta mov-deschis cu buline care i se tot ridica pe frumosul poponeț rotund. Predicatorul o tot prezenta ca fiind „scumpa şi virtuoasa mea mireasă din Hohenwald, Tennessee”.

Predicatorul Teagardin îşi şterse sudoarea de pe fruntea netedă şi latră cu o batistă brodată şi menționă faptul că o biserică din Nashville, unde slujise o vreme, chiar avea aer condiționat. Era clar că era dezamăgit de dotările bisericii unchiului său. Dumnezeule, nu exista nici măcar un singur ventilator! Până la mijlocul verii, această veche baracă avea să fie o cameră de tortură. Buna lui dispoziție prinse să se pleoştească, iar el începu să arate la fel de somnoros şi de plictisit ca soția sa, dar apoi Arvin îl observă cum îşi reveni considerabil când doamna Alma Reaster intră pe uşă însoțită de cele două fiice ale sale, Beth Ann şi Pamela Sue,

în vârstă de paisprezece şi, respectiv, şaisprezece ani. Era ca şi cum doi îngeri ar fi fluturat din aripi prin încăpere şi ar fi coborât lin pe umerii predicatorului. Cu toate că se străduia, nu izbutea să-şi ia ochii de la trupurile lor bronzate şi bine clădite, îmbrăcate în rochii asortate de culoare crem. Lovit brusc de inspiraţie, Teagardin se apucă să le vorbească tuturor celor din jurul său despre formarea unui grup de tineret, idee pe care o văzuse având îndeobşte mare efect la mai multe biserici din Memphis. Avea să facă tot posibilul, jură, să-i implice pe tineri.

— Ei sunt cei care dau viaţă oricărei biserici, rosti el.

Apoi soţia sa se ridică şi îi şopti ceva la ureche, în timp ce se uita ţintă la surorile Reaster, care trebuie să o fi agitat foarte mult, s-a gândit o parte din adunare, ţinând seama de felul în care îşi ţuguia buzele roşii şi se ciupea de braţ. Lui Arvin îi venea greu să creadă că acest băiat gras care adulmeca pizdulici avea vreo legătură cu Albert Sykes.

Arvin se furişă afară ca să fumeze, chiar înainte ca Emma şi Lenora să se încumete să se apropie pentru a se prezenta noului predicator. Se întrebă cum aveau să reacţioneze când predicatorul avea să le întâmpine cu „încântat să vă cunosc”. Se trase sub un păr, împreună cu câţiva fermieri îmbrăcaţi în pantaloni de stambă şi cămăşi strâns încheiate la gât, uitându-se la alţi câţiva oameni care se grăbeau înăuntru, în timp ce îi asculta vorbind despre preţul pulpelor de viţel. În cele din urmă, cineva veni la uşă şi strigă:

— Predicatorul este gata să mănânce.

Oamenii insistară ca Teagardin şi soţia lui să fie cei dintâi, aşa că băiatul dolofan înşfăcă două farfurii şi se apucă să colinde pe lângă mese, adulmecând delicat mâncarea, descoperind vasele cu bucate şi vârându-şi degetul ici şi colo doar pentru a gusta, dându-se în spectacol pentru cele două surori Reaster, care chicoteau şi şuşoteau între ele.

Apoi, dintr-odată, se opri şi dădu farfuriile încă goale soției sale. Semnul ciupiturii pe brațul ei începea deja să se învinețească. El îşi înălță privirea spre tavan, cu mâna ridicată, apoi arătă spre oala cu ficăței de pui a Emmei.

— Prieteni, începu el cu o voce sonoră, nu există nicio îndoială că suntem cu toții oameni amărâți aici, în această biserică, în această seară, şi că voi toți ați fost extrem de drăguți cu mine şi cu scumpa şi tânăra mea mireasă, şi vă mulțumesc din adâncul sufletului pentru călduroasa primire. Mă rog, nu toți avem parte de banii, maşinile scumpe, zorzoanele şi hainele frumoase pe care ni le-am dori, dar, prieteni, sărmanul suflet care a adus ficăței de pui în această cratiță prăpădită, ei bine, hai să spunem că m-a inspirat să predic despre asta un minut, înainte să ne apucăm să mâncăm. Amintiți-vă, dacă puteți, ce le-a spus Iisus săracilor din Nazaret în urmă cu multe secole. Sigur, unii dintre noi o duc mai bine decât alții. Văd o mulțime de piept de pui şi de carne de oaie şi de vită aşezată pe această masă şi bănuiesc că oamenii care au adus platourile s-au ospătat de foarte multe ori cu aşa ceva. Dar oamenii săraci sunt nevoiți să aducă ceea ce îşi pot permite şi, uneori, nu îşi pot permite mare lucru; şi astfel, măruntaiele aduse de ei sunt un semn pentru mine, spunându-mi că ar trebui, ca nou predicator al acestei biserici, să mă sacrific, pentru ca toți să aveți parte de carnea bună în această seară. Şi asta voi face, prietenii mei, voi mânca aceste măruntaie, astfel încât toți să vă puteți înfrupta din ce e mai bun. Nu vă faceți griji, acesta este felul meu de a fi. Țin seama de învățăturile bunului Domn Iisus ori de câte ori El îmi oferă şansa, iar în această seară, m-a binecuvântat cu o nouă ocazie de a-l călca pe urme. Amin!

După aceea, predicatorul Teagardin îi spuse ceva soției sale cu părul roşcat, cu voce scăzută, şi ea se îndreptă direct spre deserturi, legănându-se puțin pe tocurile nefiresc

de înalte, şi umplu farfuriile cu plăcintă cu cremă, tort de morcovi şi prăjiturele cu zahăr aduse de doamna Thompson, în timp ce el ducea oala cu ficăței la locul său, în capul uneia dintre mesele lungi de placaj, aşezate în față pentru mâncat.

— Amin! repetă congregația.

Unii păreau derutați, în vreme ce alții, cei care aduseseră o parte din carnea bună, zâmbeau fericiți. Câțiva aruncară o privire spre Emma, care stătea mai în spate cu Lenora. Când le simți privirile ațintite asupra ei, îi veni să leşine, iar fata o apucă de cot. Arvin se repezi din locul în care se afla, în pragul uşii deschise, şi o ajută să iasă afară. O aşeză pe un petic de iarbă de sub un copac şi Lenora îi aduse un pahar cu apă. Bătrâna luă o înghițitură şi începu să plângă. Arvin o bătu pe umăr.

— Haide, haide, spuse el, nu-ți face griji din pricina grăsanului ăluia fanfaron. Probabil că îi fluieră vântul prin buzunare. Vrei să vorbesc cu el?

Ea îşi şterse ochii cu tivul rochiei ei bune.

— Nu m-am simțit atât de jenată în viața mea, zise ea. Îmi venea să mă târăsc sub masă.

— Vrei să te duc acasă?

Ea se mai smiorcăi puțin, apoi oftă.

— Nu ştiu ce să fac, răspunse ea, uitându-se spre uşa bisericii. Cu siguranță nu e predicatorul la care speram.

— La naiba, bunico, nătângul ăsta nici nu e predicator! rosti Arvin. E la fel de rău precum cei care ajung să cerşească bani la radio.

— Arvin, nu se cuvine să vorbeşti aşa, spuse Lenora. Predicatorul Teagardin nu ar fi aici, dacă nu l-ar fi trimis Dumnezeu.

— Mda, sigur, îndrugă el, ajutându-şi bunica să se ridice. Ai văzut doar cum înfuleca ficăței ăia, glumi el, încercând să o facă să zâmbească. Pe toți dracii, probabil că băiatul

ăla nu a mâncat niciodată în viața lui prăpădită ceva atât de bun. Din cauza asta a vrut să-i înhațe pe toți doar pentru el.

33

Preston Teagardin stătea întins pe canapea, citindu-şi vechea carte de psihologie de la colegiu, în casa pe care congregația o închinase pentru soția sa şi pentru el. Era o cutie mică şi pătrată, cu patru ferestre murdare şi o curte înconjurată de sălcii plângătoare, la capătul unei cărări murdare. Soba cu gaz avea scurgeri şi era plină de şoareci mumificați, iar mobila bună de aruncat pe care o oferiseră mirosea a câine sau a pisică sau a altă dihanie scârboasă. Dumnezeule, după modul în care trăiau oamenii de pe aici, nu ar fi fost surprins dacă ar fi fost miros de porc! Deşi se afla în Coal Creek de doar două săptămâni, disprețuia deja locul. Tot încerca să privească trimiterea pe aceste coclauri ca pe un fel de test spiritual care venea direct de la Dumnezeu, dar, de fapt, fusese mai mult opera mamei lui, decât orice altceva. O, da, scorpia bătrână i-o trăsese pe cinste, îl lovise unde îl durea mai tare. Nu avea să mai capete nicio lescaie până când nu avea să-şi dovedească râvna, îi spusese ea după ce aflase, în cele din urmă – în aceeaşi săptămână în care ea se pregătea să participe la ceremonia de absolvire –, că fiul ei abandonase Heavenly Reach Bible College la sfârşitul primului său semestru. Şi apoi, peste doar o zi sau două, sora ei îi telefonase şi îi spusese că Albert era bolnav. Ce sincronizare perfectă! Îşi oferise fiul ca voluntar fără ca măcar să-l întrebe.

Cursul de psihologie al doctorului Phillips fusese singurul lucru bun cu care se alesese de pe urma experienței sale la colegiu. Oricum, ce naiba însemna o diplomă dintr-un loc precum Heavenly Reach, în comparație cu universitățile serioase din Ohio şi cu Harvard? La fel de bine ar fi putut

să-şi ia o diplomă comandată prin poştă, dintr-unul din acele locuri care îşi făceau reclamă pe spatele cărţilor de benzi desenate. Ar fi vrut să meargă la o universitate obişnuită şi să studieze Dreptul, dar nu, nu cu banii ei. Ea îşi dorea ca el să fie un predicator umil, precum cumnatul ei, Albert. Se temea că ar fi putut să-l strice, îi explica ea. Îi îndrugase o groază de tâmpenii, dar ceea ce căuta ea cu adevărat, înţelesese Preston, era să-l ţină dependent de ea, legat de cordonul şorţului ei, astfel încât el să fie nevoit să o pupe în cur tot timpul. Întotdeauna se pricepuse să-şi dea seama ce hram purtau oamenii, să le desluşească slăbiciunile şi dorinţele, mai cu seamă atunci când era vorba de adolescente.

Cynthia fusese unul dintre primele sale succese majore. Avea doar cincisprezece ani când îl ajutase pe unul dintre profesorii săi de la Heavenly Reach să o scufunde în Fiat Fish Creek în timpul unei ceremonii de botez. În aceeaşi seară, i-o trăsese în curul ei delicios sub nişte tufe de trandafiri pe terenul colegiului şi, peste un an, se căsătorise cu ea, astfel încât să-şi poată face mendrele cu fata fără ca părinţii ei să-şi bage nasul. În ultimii trei ani, o învăţase toate lucrurile pe care şi le imaginase că un bărbat le-ar putea face cu o femeie. Nu era în stare să socotească orele de care avusese nevoie pentru asta, dar acum ea era dresată la fel de bine ca orice câine. Tot ce trebuia să facă era să trosnească din degete, şi ei începea să-i lase gura apă după ceea ce lui îi plăcea să numească „belengherul” lui.

Se uită la ea cum stătea încovrigată, doar în chiloţi, în fotoliul slinos pe care îl căpătaseră împreună cu restul gioarselor, cu păsărica păroasă şi mătăsoasă profilându-se prin materialul strâmt, galben şi subţire. Arunca o privire într-un articol despre Dave Clark Five dintr-o revistă *Hit Parade,* încercând să silabisească cuvintele. Într-o zi, se gândi, în cazul în care avea să rămână cu ea, va trebui să o

învețe să citească. În ultimul timp descoperise că putea să-i rămână sculată de două ori mai mult dacă una dintre tinerele lui cuceriri citea din *Biblie,* în timp ce el i-o trăgea pe la spate. Lui Preston îi plăcea la nebunie felul în care ele gâfâiau pasajele sfinte, felul în care începeau să se bâlbâie şi să-şi arcuiască spatele, luptându-se să nu piardă şirul – căci el se putea supăra foarte tare când greşeau cuvintele – chiar înainte ca belengherul lui să explodeze. Dar Cynthia? La naiba, un retardat din clasa a doua din cea mai întunecată văgăună din Appalachia era în stare să citească mai bine. Ori de câte ori mama sa menționa că fiul ei, Preston Teagardin, cu patru ani de liceu în limba latină la activ, ajunsese să se însoare cu o analfabetă din Hohenwald, ajungea în pragul unei alte crize de nervi.

Aşa că era discutabilă păstrarea Cynthiei. Uneori îi arunca o privire şi, preț de o secundă sau două, nici măcar nu era în stare să-şi amintească numele ei. Lăbărțată şi amorțită de pe urma numeroaselor lui experimente, ceea ce fusese odată proaspăt şi strâmt era acum doar o palidă amintire, şi tot aşa era şi excitația pe care obişnuia să o stârnească în el. Cea mai mare problemă cu Cynthia era însă aceea că ea nu mai credea în Iisus. Preston putea tolera aproape orice, dar nu asta. El avea nevoie ca o femeie să creadă că păcătuia atunci când şi-o punea cu el, că o păştea pericolul iminent de a ajunge în iad. Cum ar putea să fie atras de cineva care nu înțelegea bătălia disperată care se purta între bine şi rău, între puritate şi destrăbălare? De fiecare dată când i-o trăgea vreunei puştoaice, Preston se simțea vinovat, se simțea ca şi cum s-ar fi scufundat în ea, cel puțin pentru un minut sau două. Pentru el, o astfel de emoție dovedea că încă mai avea o şansă de a ajunge în rai, indiferent de cât de depravat şi de crud ar fi, adică dacă s-ar căi pentru blestemățiile şi curvăsărelile lui înainte de a-şi da ultima suflare. Totul ajungea să fie o chestiune de sincronizare,

ceea ce, desigur, făcea lucrurile cu atât mai captivante. Cynthia, însă, nu părea să se sinchisească în vreun fel sau altul. În prezent, să i-o tragă ei era ca şi cum şi-ar fi vârât belengherul într-o gogoaşă soioasă, lipsită de suflet.

Dar fata aceea, Laferty, se gândi Preston, întorcând altă pagină din cartea de psihologie şi frecându-şi penisul pe jumătate întărit prin pantalonii de pijama, Doamne, fata aia era o adevărată credincioasă! O urmărise îndeaproape la biserică în ultimele două duminici. Adevărat, nu prea aveai ce vedea la ea, dar la Nashville avusese parte de unele şi mai rele, în luna în care făcuse voluntariat la azilul de săraci. Întinse mâna şi luă un biscuit sărat dintr-un pachet de pe măsuța de cafea, îndesându-şi-l în gură. Îl lăsă să-i stea pe limbă ca o ostie şi să se înmoaie, transformându-se într-un cocoloş fleşcăit şi fără gust. Da, de domnişoara Lenora Laferty trebuia să se ocupe deocamdată, cel puțin până când avea să pună mâna, şi nu numai, pe una dintre surorile Reaster. Avea să aducă un zâmbet pe chipul acela trist şi scofâlcit al ei, după ce-i scotea rochia aceea decolorată. Conform bârfelor de prin biserică, odinioară tatăl ei fusese predicator în acest ținut, dar apoi – cel puțin după spusele oamenilor – o ucisese pe mama fetei şi dispăruse. O lăsase pe sărmana şi micuța Lenora cu bătrâna care se dăduse de ceasul morții din pricina ficăților ălora de pui. Cu fata asta, prezise el, avea să fie floare la ureche.

Înghiți biscuitul şi o mică scânteie de fericire îi străbătu brusc trupul, coborând din vârful creştetului blond, până în vârful degetelor de la picioare. Slavă Domnului, slavă Domnului, mama lui decisese cu mulți ani în urmă că el avea să devină predicator! Toate prospăturile fragede de care un bărbat putea profita, dacă îşi juca aşa cum trebuie cărțile. Bătrâna cotoroanță îi încreținse părul în fiecare dimineață, îl învățase regulile de igienă şi îl făcuse să-şi exerseze expresiile faciale în oglindă. Ea studiase *Biblia* cu el

în fiecare seară, îl dusese prin diferite biserici şi îl înţolise în haine frumoase. Preston nu jucase niciodată baseball, dar putea plânge la comandă; nu îşi folosise niciodată pumnii în vreo bătaie, dar putea recita *Apocalipsa Sfântului Ioan* în somn. Aşa că, da, la naiba, avea să facă ceea ce îi ceruse ea, să-i ajute o vreme jalnicul cumnat bolnav, să trăiască în această magherniţă de rahat şi să se prefacă chiar că îi place. Avea să-i arate el ei „râvnă", ce Dumnezeu! Şi apoi, când Albert avea să se întremeze, avea să o stoarcă de bani. Probabil că avea să fie nevoit să o ducă cu preşul, să-i îndruge vreo poveste de doi bai, dar, cel puţin, avea să simtă o împunsătură de vinovăţie, aşa că era în regulă. Orice, pentru a ajunge pe Coasta de Vest. Era noua lui obsesie. În ultima vreme auzise tot soiul de lucruri la ştiri. Trebuia să ajungă acolo pentru a vedea cu ochii lui. Amor liber şi fete fugite de acasă trăind pe străzi, cu flori împletite în părul încâlcit. O pradă uşoară pentru un bărbat binecuvântat cu abilităţile lui.

Preston îşi însemnă unde rămăsese cu cititul, folosind vechiul pachet de tutun al unchiului său, şi închise cartea. Five Brothers? Iisuse, ce fel de om şi-ar pune credinţa în aşa ceva? Aproape că îi râsese în faţă lui Albert când bătrânul îi spusese că avea puterea de a vindeca. Se uită spre Cynthia, pe jumătate adormită acum, cu un fir de salivă atârnat de bărbie. Pocni din degete, iar ea deschise ochii. Se încruntă şi încercă să-i închidă la loc, însă îi fu imposibil. Se strădui din răsputeri să reziste, dar apoi se ridică de pe scaun şi îngenunche lângă canapea. Preston îşi dădu jos pantalonii de pijama şi îşi întinse puţin picioarele grase şi păroase. Când începu să i-o ia în gură, el spuse în gând o mică rugăciune: „Doamne, dă-mi doar şase luni în California, apoi o să vin acasă şi nu o să mă mai abat de la calea cea dreaptă, o să mă stabilesc într-o comunitate cu oameni de treabă, jur pe mormântul mamei mele." Apăsă capul

Cynthiei, auzind-o cum începea să se înece şi să se înăbuşe. Apoi muşchii gâtului ei se relaxară şi renunță să se mai împotrivească. O ținu până când chipul îi deveni stacojiu şi apoi violet din lipsă de aer. Lui îi plăcea chestia asta, îi plăcea la nebunie. „Ia te uită la ea!”

34

Într-o zi, în drumul ei spre casă de la şcoală, Lenora se opri la Biserica Sfântului Duh Sanctificat din Coal Creek. Uşa din față era larg deschisă, iar rablagita maşină sport englezească a predicatorului Teagardin – un cadou de la mama sa când plecase la Heavenly Reach – stătea la umbră, la fel ca ieri şi cu o zi înainte. Era o după-amiază călduroasă de la mijlocul lunii mai. Îl evitase pe Arvin, urmărindu-l din clădirea şcolii, până când renunțase să mai aştepte şi plecase fără ea. Intră în biserică şi aşteptă să i se obişnuiască ochii cu întunericul. Noul predicator stătea pe una dintre băncile de la jumătatea culoarului. Arăta de parcă s-ar fi rugat. Aşteptă până când îl auzi spunând „Amin” şi apoi începu să se apropie încet.

Teagardin îi simți prezența în spatele lui. O aşteptase răbdător pe Lenora de trei săptămâni deja. Predicatorul venise la biserică aproape în fiecare zi şi lăsase uşa deschisă cam atunci când se terminau orele la şcoală. În cele mai multe zile, o văzuse trecând în hârbul ăla de Bel Air cu acel frate vitreg sau ce-o fi fost, dar o dată sau de două ori o văzuse mergând acasă de una singură. Îi auzea acum paşii uşori pe podeaua tare de lemn. Îi putea mirosi respirația cu aromă de gumă de mestecat Juicy Fruit pe măsură ce se apropia; avea nasul unui copoi când era vorba de femei tinere şi de diferitele lor mirosuri.

— Cine e? spuse el, ridicând capul.

— Sunt Lenora Laferty.

Îşi încrucişă braţele şi se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Ei, ce surpriză! exclamă el, după care o privi mai cu luare-aminte. Fată, arăţi ca şi cum ai fi plâns.

— Nu-i nimic, spuse ea, clătinând din cap. Doar nişte puşti de la şcoală. Le place să tachineze.

El privi o clipă pe lângă ea, căutând un răspuns adecvat.

— Bănuiesc ca sunt doar geloşi, zise el. Invidia tinde să scoată tot ce este mai rău în oameni, în special la cei tineri.

— Mă îndoiesc că este vorba despre asta, spuse ea.

— Câţi ani ai, Lenora?

— Aproape şaptesprezece.

— Îmi amintesc de vremea când eram de vârsta asta, zise el. Eram plin de cele sfinte şi ceilalţi copii se distrau zi şi noapte pe socoteala mea. A fost îngrozitor ce cuvinte teribile mi-a fost dat să aud.

Ea încuviinţă din cap şi se aşează pe bancă vizavi de el.

— Ce ai făcut în privinţa asta? îl întrebă ea.

El îi ignoră întrebarea, părând cufundat în gânduri.

— Da, a fost o perioadă grea, spuse el în cele din urmă, cu un suspin lung. Slavă Domnului că s-a terminat!

Apoi zâmbi din nou.

— Trebuie să fii undeva în următoarele două ore?

— Nu, nu chiar, răspunse ea.

Teagardin se ridică şi o luă de mână.

— Ei bine, cred că este timpul ca tu şi cu mine să facem o plimbare.

Douăzeci de minute mai târziu, parcau pe un vechi drumeag de fermă pe care el îl remarcase încă de când sosise în Coal Creek. Pe vremuri, ducea spre o fâneaţă, la vreo doi kilometri de drumul principal, dar pământul era

acum acoperit cu mohor şi tufişuri dese. Urmele cauciucurilor sale erau singurele pe care le văzuse în ultimele două săptămâni. Era un loc sigur pentru a aduce pe cineva. Când opri maşina, spuse o mică rugăciune, apoi îşi puse mâna caldă şi cărnoasă pe genunchiul Lenorei şi îi zise fetei exact ce voia să audă. La naiba, oricum toate voiau să audă cam acelaşi lucru, chiar şi cele foarte credincioase! El şi-ar fi dorit ca ea să fi rezistat puţin mai mult, dar era floare la ureche, exact aşa cum anticipase. Chiar şi aşa, ca şi în multele dăţi când făcuse acest lucru, tot timpul în care o dezbrăca putea auzi fiecare pasăre, fiecare insectă, fiecare animal care se mişca în pădure, la o distanţă care părea să se măsoare în kilometri. Întotdeauna se întâmpla aşa când era prima dată cu o prospătură.

Când termină, Preston întinse mâna şi apucă chiloţii ei cenuşii şi zdrenţăroşi de pe podea. Se şterse de sânge şi i-i dădu ei. Alungă o muscă ce îi bâzâia pe lângă şliţ, apoi îşi trase pantalonii maro şi îşi încheie nasturii cămăşii albe, în vreme ce o privea cum se chinuia să-şi îmbrace rochia lungă.

— Nu o să spui nimănui, nu-i aşa? rosti el.

Îşi dorea deja să fi rămas acasă şi să se fi uitat în schimb pe cartea de psihologie, poate chiar să fi încercat să folosească maşina de tăiat iarba pe care Albert o trimisese după ce Cynthia călcase pe un şarpe negru încolăcit în faţa casei. Din păcate, el nu fusese niciodată unul dintre acei bărbaţi pricepuţi la munca fizică. Doar gândul de a tot împinge acea maşină de tuns iarba prin curtea aia pietroasă îl făcea să simtă o oarecare greaţă.

— Nu, spuse ea. Nu o să fac niciodată asta. Îţi promit.

— Asta e bine. Unii oameni ar putea să nu înţeleagă. Şi cred cu adevărat că relaţia cuiva cu predicatorul ar trebui să fie o chestiune personală.

— Ai fost sincer cu tot ce mi-ai spus? îl întrebă ea cu sfială.

El se străduí să-şi amintească ce gogomănie îi îndrugase.

— Ei bine, sigur că da.

Gâtul i se uscase. Poate că avea să meargă la Lewisburg şi să bea o bere rece pentru a sărbători dezvirginarea încă unei fecioare.

— Până să termini şcoala, zise el, colegii ăia ai tăi nu vor mai putea să-şi ia ochii de la tine. Unele fete au doar nevoie de mai mult timp pentru a înflori, asta-i tot. Dar pot să-ți spun că faci parte dintre cele care devin mai frumoase pe măsură ce înaintează în vârstă. Ar trebui să-i mulțumeşti Domnului pentru asta. Da, ai câțiva ani frumoşi înaintea ta, domnişoară Lenora Laferty.

35

La sfârşitul lui mai, Arvin absolvise liceul din Coal Creek, împreună cu alți nouă seniori. Lunea următoare, se dusese să lucreze într-o echipă de construcții care turna un nou strat de asfalt în comitatul Greenbrier County de pe Route 60. Un vecin de peste deal, Clifford Baker pe numele lui, îl băgase pe felie. El şi tatăl lui Arvin obişnuiau să chefuiască împreună înainte de război, iar Baker considerase că băiatul merita o şansă la fel de mult ca oricine altcineva. Era un loc de muncă bine plătit, cu salariu reglementat prin sindicat, şi, deşi era încadrat ca muncitor, presupusă ca fiind cea mai dificilă slujbă din echipă, Arvin fusese pus de Earskell la treburi mult mai grele în grădina din spatele casei. În ziua în care îşi încasă primul cec, cumpără o sticlă de trei sferturi de litru de whisky bun de la Slot Machine pentru bătrân, îi comandă Emmei o maşină de spălat rufe din catalogul Sears şi îi cumpără Lenorei o nouă rochie pentru

biserică de la Mayfair's, cel mai scump magazin cale de trei comitate.

În timp ce încerca să găsească ceva care să i se potrivească, Emma spuse:

— Doamne, nu am mai observat până acum, dar cu siguranță începi să te împlinești.

Lenora se întoarse spre oglindă și zâmbi. Fusese întotdeauna dreaptă ca o scândură, de sus până jos, fără șolduri, fără piept. Iarna trecută, cineva lipise o fotografie din revista *Life* cu un morman de victime dintr-un lagăr de concentrare în vestiarul ei, având scris cu cerneală „Lenora Laferty" și cu o săgeată îndreptată spre al treilea cadavru de la stânga. Dacă nu ar fi intervenit Arvin, nici măcar nu s-ar fi sinchisit să dea jos poza. Însă, în sfârșit, începea să arate a femeie, așa cum promisese predicatorul Teagardin. Acum se întâlnea cu el trei, patru, uneori cinci după-amiezi pe săptămână. Se simțea rău de fiecare dată când o făceau, dar nu putea să-l refuze. Era prima dată când își dădea seama cât de puternic poate fi păcatul. Nu era de mirare că oamenilor le era atât de greu să ajungă în rai. De fiecare dată când se vedeau, Preston avea ceva nou pe care dorea să îl încerce. Ieri, îi adusese un tub de ruj al soției sale.

— Știu că sună prosteşte, ținând seama de ceea ce facem, spusese ea timidă, dar nu cred că o femeie ar trebui să-și machieze chipul. Nu te-ai supărat, nu?

— La naiba, nu, dragă, e în regulă! răspunsese el. Fir-ar să fie, îți admir credința! Mi-aș dori ca și nevasta aia a mea să-l iubească pe Iisus ca tine.

Apoi rânjise și îi săltase rochia, vârându-și degetul mare în betelia chiloților ei și trăgându-i în jos.

— De altfel, oricum mă gândeam să machiez eu altceva.

Într-o seară, în timp ce spăla vasele de la cină, Emma se uită pe fereastră şi o văzu pe Lenora ieşind din pădure pe drum, vizavi de casă. O aşteptară câteva minute, apoi îşi văzură de treabă cu mâncatul.

— Fata asta petrece mult timp în pădure în ultima vreme, remarcă bătrâna, sprijinindu-se de spătarul scaunului său, bând ultima înghiţitură de cafea şi privindu-l pe Earskell cum încerca să-şi ruleze o ţigară.

Bătrânul stătea aplecat peste masă, cu un aer de intensă concentrare pe chipul brăzdat de riduri. Arvin se uită cum îi tremurau degetele, întrebându-se dacă nu cumva fratele bunicii sale nu începea să se cam ramolească.

— După cum o ştiu, rosti Arvin, probabil că se duce să stea de vorbă cu fluturii.

Emma o privi pe fată urcând dealul spre verandă. Arăta ca şi cum ar fi alergat, după cât de roşie era la faţă. Bătrâna observase o mare schimbare la ea în ultimele câteva săptămâni. Într-o zi era fericită, a doua zi era plină de disperare. O mulţime de fete o luau razna o vreme, cât începea să le clocotească sângele în vine, se gândise Emma, dar Lenora trecuse deja prin toate astea cu doi ani în urmă. Totuşi, o vedea încă studiind *Biblia* ei; şi părea că îi plăcea să meargă la biserică mai mult decât o făcuse vreodată, chiar dacă predicatorul nu-i ajungea nici la degetul mic lui Albert Sykes când era vorba să ţină o predică bună. Uneori, Emma se întreba dacă bărbatul se sinchisea cu adevărat de *Evanghelie,* ţinând seama de felul în care îşi pierdea şirul gândurilor, ca şi cum ar fi avut alte lucruri în minte. Şi astfel, îşi aminti iar de toată tevatura stârnită de acei ficăţei

de pui. Trebuia să se roage din nou în această seară, când se va duce la culcare. Se întoarse şi se uită la Arvin.

— Crezi că ar putea să aibă vreun drăguț?

— Cine? Lenora? făcu el şi apoi dădu ochii peste cap, ca şi cum ar fi fost unul dintre cele mai ridicole lucruri pe care le auzise vreodată. Nu cred că trebuie să-ți faci griji din pricina asta, bunico!

Aruncă o privire şi văzu că Earskell îşi făcuse o mizerie din țigară şi înțepenise acolo cu gura căscată, holbându-se la lucrurile de pe masă. Întinzându-se după mica pungă cu tutun şi după foițe, băiatul se apucă să-i ruleze bătrânului o nouă țigară.

— Frumusețea nu este totul, rosti aspru Emma.

— Nu la asta mă referem, bolborosi el, ruşinat că o luase peste picior pe fată.

Erau deja prea mulți oameni care făceau asta. Deodată îşi dădu seama că nu avea să mai fie la şcoală pentru a o apăra. La toamnă, avea să-i vină foarte greu să se descurce de una singură.

— Pur şi simplu, nu cred că există pe aici băieți care să-i stârnească interesul, asta-i tot.

Uşa de plasă din față se deschise cu un scârțâit, apoi se auzi Lenora fredonând o melodie. Emma ascultă cu atenție şi îşi dădu seama că era *Poor Pilgrim of Sorrow*[16]. Împăcată, pentru moment, îşi înmuie mâinile în apa călduță şi începu să frece o tigaie. Arvin îşi îndreptă din nou atenția spre țigară. Linse foița şi o răsuci, apoi i-o întinse lui Earskell.

---

[16] „Bietul pelerin al întristării”, cântec religios compus de Charles Albert Tindley (1851-1933), născut din tată sclav şi mamă liberă, care avea să devină pastor metodist foarte apreciat. Oameni de diferite rase frecventau biserica lui, de asemenea imnurile religioase compuse de el au fost adoptate de biserici cu credincioşi caucazieni şi afro-americani deopotrivă (n. red.).

Bătrânul zâmbi şi bâjbâi în buzunarul cămăşii după un chibrit. Scotoci mult timp înainte de a găsi unul.

36

Până la mijlocul lunii august, Lenora ştia că dăduse de bucluc. Nu îi venise menstruaţia de două ori şi rochia pe care i-o cumpărase Arvin abia dacă o mai încăpea. Teagardin îi dăduse papucii cu câteva săptămâni înainte. Îi spusese că se temea să se întâlnească în continuare cu ea, căci era posibil ca soţia lui, şi poate chiar congregaţia, să afle.

— Niciunul dintre noi nu vrea să se întâmple una ca asta, nu-i aşa? zisese el.

Merse câteva zile la biserică, până când îl găsi acolo, cu uşa proptită, astfel încât să rămână deschisă, şi cu mica lui maşină parcată sub coroana copacului. El stătea în umbră, în partea din faţă a bisericii, cu capul plecat, atunci când ea păşi înăuntru, exact ca întâia oară când venise la el, cu trei luni în urmă, doar că de această dată predicatorul nu zâmbi văzând cine era.

— Nu trebuia să vii aici, spuse Teagardin, deşi nu păru surprins întru totul.

Ştia că unele dintre ele, pur şi simplu, nu pot să renunţe de tot dintr-odată.

Bărbatul nu putu să nu remarce modul în care sânii îi ieşeau acum în evidenţă prin rochie. Văzuse asta din când în când, felul în care trupurile lor tinere se împlineau după ce începeau să se reguleze. Uitându-se la ceas, constată că mai avea un răgaz de câteva minute. Poate că ar fi trebuit să i-o tragă zdravăn pentru ultima oară, îi trecea prin minte, când Lenora izbucni, cu o voce întretăiată şi isterică, anunţându-l că o lăsase gravidă. El sări cutremurat, apoi se grăbi spre uşa din faţă şi o închise. Îşi plecă privirea spre

mâinile lui groase, dar moi ca ale unei femei. Se întrebă, în răstimpul de care avu nevoie pentru a respira adânc, dacă ar putea să o stranguleze cu ele, dar ştia al naibii de bine că nu avea vână pentru asemenea lucruri. În plus, dacă s-ar fi întâmplat cumva să fie prins, închisoarea, în special o temniță scârboasă din Virginia de Vest, ar fi fost mult prea dură pentru o persoană delicată ca el. Trebuia să existe altă cale. Cu toate astea, trebuia să se gândească rapid. Luă în considerare situația ei, o sărmană fată orfană cu burta la gură şi aproape scoasă din minți de îngrijorare. Toate aceste gânduri îi trecură prin minte în timpul de care avu nevoie pentru a încuia uşa. Se îndreptă spre banca unde stătea Lenora, cu chipul tremurător brăzdat de lacrimi. Decise să se pornească pe vorbit, căci la asta se pricepea cel mai bine. Îi spuse că auzise despre cazuri ca al ei, în care persoana era atât de nemulțumită şi de scârbită de ceea ce făcuse, păcatul pe care îl săvârşise fiind atât de groaznic, încât începeau să i se năzară tot felul de lucruri. Ei bine, citise despre oameni, oameni de rând, unii dintre ei abia fiind în stare să-şi scrie propriul nume, care deveneau convinşi că erau preşedintele sau papa sau chiar vreo vedetă celebră. Astfel de oameni, o avertiză Teagardin cu o voce tristă, ajungeau îndeobşte la balamuc, unde erau violați de infirmieri şi obligați să-şi mănânce propriul rahat.

Între timp, Lenora se oprise din bocit. Îşi şterse ochii cu mâneca rochiei.

— Nu înțeleg despre ce vorbeşti, rosti ea. Port în pântece copilul tău.

El întinse mâinile, scoțând un oftat.

— Cunoaştem doar în parte[17], după cum zice *Biblia,* fără să înțelegem. Dar gândeşte-te la asta. Cum aş putea să fiu

[17] Trimitere la „Pentru că în parte cunoaştem şi în parte prorocim”. Epistola întâia către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 13:9, din Biblia

eu tatăl? Nu te-am atins niciodată, nici măcar o singură dată. Uită-te la tine. Am acasă o soție care este de o sută de ori mai drăguță şi care îmi face orice poftă, şi când spun orice înseamnă chiar orice.

Ea îşi ridică privirea, cu o expresie uluită pe chip.

— Spui că nu îți aminteşti toate lucrurile pe care le-am făcut în maşina ta?

— Spun că trebuie să fii nebun ca să intri în casa Domnului şi să vorbeşti despre asemenea blestemății. Crezi că cineva o să te creadă mai degrabă pe tine, decât pe mine? Eu sunt predicator.

Iisuse, se gândi el, stând acolo în picioare şi privind în jos la această mică scorpie smiorcăită cu nasul roşu, de ce nu se abținuse şi nu aşteptase până când îi picase în plasă domnişoara Reaster? Pamela se dovedise a fi cea mai frumoasă bucățică de care avusese parte de la perioada de început cu Cynthia.

— Dar tu eşti tatăl, repetă Lenora cu un glas şovăitor şi stins. Nu am mai fost cu nimeni altcineva.

Teagardin se uită din nou la ceas. Trebuia să scape repede de această țărăncuță, altminteri toată după-amiaza lui avea să se ducă de râpă.

— Sfatul meu pentru tine, fată, rosti el, cu voce joasă şi încărcată de ură, este să găseşti o cale de a scăpa de el, asta dacă chiar eşti gravidă, precum zici. Ar fi doar un biet bastard cu o curvă drept mamă, dacă îl păstrezi. Dacă nu pentru altceva, gândeşte-te măcar la acea sărmană bătrână care te-a crescut, aducându-te aici, la biserică, în fiecare duminică. Va muri de ruşine. Acum vezi-ți de drum, înainte să provoci şi alte necazuri!

---

sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2005 (n. red.).

Lenora nu zise niciun cuvânt. Se uită la crucea de lemn atârnată pe peretele din spatele altarului, apoi se ridică. Teagardin descuie uşa şi o ţinu deschisă, cu o uitătură furioasă zugrăvită pe chip, iar ea trecu pe lângă el cu capul plecat. Auzi uşa închizându-se repede în spatele ei. Cu toate că simţea că avea să leşine, reuşi să străbată câteva sute de metri, înainte să se prăbuşească sub un copac, la câţiva paşi de marginea drumului cu pietriş. Încă putea să vadă biserica, aceea la care mersese toată viaţa. Simţise prezenţa lui Dumnezeu acolo de multe ori, dar niciodată, conştientiza abia acum, de când sosise noul predicator. Câteva minute mai târziu, o văzu pe Pamela Reaster venind pe la celălalt capăt al drumului şi mergând înăuntru, cu un aer de fericire întipărit pe chipul ei frumos.

În seara aceea, după cină, Arvin o conduse pe Emma la biserică pentru slujba de joi seara. Lenora spusese că nu se simţea bine, că i se părea că-i crapă capul de durere. Nu se atinsese de mâncare.

— Păi chiar nu arăţi bine, asta e sigur, constatase Emma, simţind că obrazul fetei dogorea de febră. Rămâi liniştită acasă în seara asta. O să spun o rugăciune pentru tine.

Lenora aşteptă în dormitorul ei până auzi maşina lui Arvin pornind, apoi se asigură că Earskell dormea în continuare în balansoarul de pe verandă. Se duse la afumătoare şi deschise uşa. Aşteptă până când ochii i se obişnuiră cu întunericul. Găsi un colac de frânghie într-un colţ, în spatele unor vârşe, şi făcu un ştreang rudimentar la un capăt. Apoi mută în mijlocul micului şopron o găleată pentru untură goală. Se urcă pe ea şi înfăşură celălalt capăt al frânghiei de şapte sau opt ori în jurul uneia dintre grinzile de sprijin. Coborî apoi de pe găleată şi închise uşa. Acum era întuneric în şopron.

Urcându-se înapoi pe găleata de metal, îşi puse ştreangul în jurul gâtului şi îl strânse. O dâră de transpiraţie prinse

să-i curgă pe față şi se pomeni gândindu-se că ar trebui să facă asta la lumina soarelui, în aerul cald de vară, poate chiar să aştepte încă o zi sau două. Poate că Preston avea să se răzgândească. Asta ar trebui să facă, se gândi ea. Era imposibil să fi vorbit serios. Era doar supărat, atât şi nimic mai mult. Încercă să slăbească ştreangul, iar găleata de untură începu să se clatine. Apoi piciorul îi alunecă şi găleata se rostogoli, lăsând-o să se legene în aer. Căzu doar câteva degete, insuficient pentru a-şi frânge gâtul de-a binelea. Aproape că putea să atingă cu degetele de la picioare podeaua aflată la nici măcar o palmă depărtare. Zvârcolind din picioare, prinse frânghia, încercând tot posibilul pentru a se ridica până la grindă, însă nu avu suficientă putere. Încercă să strige, dar sunetele gâtuite nu aveau cum să răzbată dincolo de uşa şopronului. În timp ce frânghia o sugruma încet, îşi zgârie frenetic gâtul cu unghiile. Faţa i se făcu stacojie. Era vag conştientă de urina care i se scurgea pe picioare. Vasele de sânge din ochi începură să i se spargă şi totul deveni din ce în ce mai întunecat. „Nu”, se gândi ea, „nu. Pot să am acest copil, Doamne! Pot să plec pur şi simplu de aici, aşa cum a făcut şi tata. Pot să dispar pur şi simplu.”

37

La vreo săptămână de la înmormântare, Tick Thompson, noul şerif al comitatului Greenbrier, aştepta deja lângă maşina lui Arvin când băiatul termină ziua de muncă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Arvin, spuse omul legii. E vorba despre Lenora.

El fusese unul dintre bărbaţii care ajutaseră la aducerea trupului ei în casă, după ce Earskell văzuse că uşa era nezăvorâtă şi o găsise. Fusese chemat la câteva sinucideri de-a lungul anilor, în mare parte bărbaţi, care îşi zburaseră

creierul din pricina vreunei muieri sau a vreunei afaceri proaste, dar niciodată nu avusese de-a face cu vreo tânără care să-şi fi luat singură viaţa, spânzurându-se. Când îi întrebase în seara aceea, imediat după plecarea ambulanţei, Emma şi băiatul povestiseră că de fapt în ultima vreme părea mai fericită. Era ceva care nu se lega în chestia asta. Nu dormise bine toată săptămâna.

Arvin îşi aruncă sufertaşul pe bancheta din faţă a Bel Air-ului.

— Ce-i cu ea?

— M-am gândit că ar fi cel mai bine să-ţi spun ţie, decât bunicii tale. Din câte aud, ea nu se simte prea bine.

— Ce să-mi spuneţi?

Şeriful îşi scoase pălăria, ţinând-o în mâini. Aşteptă până când alţi câţiva bărbaţi trecură şi se urcară în maşinile lor, apoi îşi drese glasul.

— Ei bine, la naiba, nu ştiu cum să o spun, Arvin, aşa că o să zic şi gata. Ştiaţi că Lenora era însărcinată?

Arvin se holbă la el un minut întreg, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Asta este o prostie, rosti el în cele din urmă. Vreun nemernic minte.

— Înţeleg cum trebuie să te simţi, zău că da, dar tocmai am venit de la biroul medicului legist. O fi Dudley beţiv, dar mincinos nu e. După câte şi-a putut da seama, era cam în luna a treia.

Băiatul se întoarse cu spatele la şerif şi scotoci în buzunarul din spate după o cârpă murdară, ştergându-şi ochii.

— Iisuse! exclamă el, luptându-se să-şi stăpânească tremurul buzei de sus.

— Crezi că bunica ta ştia?

Clătinând din cap, Arvin inspiră adânc şi expiră încet, apoi zise:

— Şerifule, bunica mea ar muri dacă ar auzi asta.

— Ei bine, Lenora avea un iubit, pe cineva cu care se vedea? întrebă şeriful.

Arvin se gândi la noaptea, cu doar câteva săptămâni în urmă, când Emma pusese aceeaşi întrebare.

— Niciunul, din câte ştiu. La naiba, a fost cea mai credincioasă persoană pe care am văzut-o vreodată.

Tick îşi puse iarăşi pălăria pe cap.

— Uite cum văd eu lucrurile, rosti el. Nimeni nu trebuie să ştie acest lucru în afară de tine, de mine şi de Dudley, iar el nu va spune nimic, îți garantez. Aşa că o să rămână doar între noi deocamdată. Cum ți se pare?

Ştergându-se din nou la ochi, Arvin încuviință din cap.

— Apreciez asta, spuse el. A fost destul de rău că toată lumea a aflat că şi-a făcut-o cu mâna ei. La naiba, nici măcar nu am reuşit să-l convingem pe predicatorul ăla nou...

Chipul lui se întunecă brusc şi îşi aruncă privirea spre Muddy Creek, în depărtare.

— Ce este, fiule?

— Ah, nimic, spuse Arvin, întorcându-şi privirea spre şerif. Nu l-am putut convinge să spună vreun cuvânt la înmormântare, asta-i tot.

— Ei bine, unii oameni au opinii puternice în legătură cu lucrurile de genul ăsta.

— Da, aşa cred.

— Deci nu ai nicio idee despre cine ar fi putut să aibă vreun amestec în asta?

— Lenora era mai închisă în sine, explică băiatul. În plus, ce ați putea face în privința asta?

Tick ridică din umeri.

— Nu prea multe, mă tem. Poate că nu ar fi trebuit să spun nimic.

— Îmi pare rău, nu am vrut să fiu lipsit de respect, zise Arvin. Şi mă bucur că mi-aţi spus. Cel puţin acum ştiu de ce a făcut-o.

Îşi îndesă zdreanţa în buzunar şi îi strânse mâna lui Tick.

— Vă mulţumesc că v-aţi gândit şi la bunica mea!

Îl privi pe şerif îndepărtându-se, apoi se urcă în maşină şi străbătu cei douăzeci şi cinci de kilometri înapoi spre Coal Creek. Dădu volumul radioului la maximum şi se opri la cabana contrabandistului de alcool din Hungry Holler, de unde cumpără două sticle de whisky. Când ajunse acasă, intră şi se duse să vadă ce face Emma. Nu se dăduse jos din pat toată săptămâna, din câte ştia el. Începuse să miroasă urât. Îi aduse un pahar de apă şi o făcu să bea puţin.

— Uite, bunico, îi spuse el, mă aştept ca mâine dimineaţă să te ridici din pat şi să pregăteşti micul dejun pentru mine şi Earskell, bine?

— Lasă-mă să zac aici, rosti ea.

Se rostogoli cu spatele la el şi închise ochii.

— Încă o zi, doar atât, îi spuse el. Nu glumesc.

Intră în bucătărie şi prăji nişte cartofi, apoi făcu nişte sendvişuri cu salam afumat pentru el şi Earskell. După ce mâncară, Arvin spălă tigaia şi farfuriile şi se uită din nou la Emma. Apoi luă cele două sticle pe verandă şi îi oferi una bătrânului. Se aşeză pe un scaun şi, în cele din urmă, îşi permise să se gândească la ce îi spusese şeriful. Trei luni. Cu siguranţă, nu fusese un băiat de pe aici cel care o lăsase gravidă pe Lenora. Arvin îi cunoştea pe toţi şi ştia ce credeau despre ea. Singurul loc în care ei îi plăcea să meargă era biserica. Se gândi când sosise noul predicator. Se întâmplase prin aprilie, cu puţin peste patru luni în urmă. Îşi aminti felul în care Teagardin reacţionase când apăruseră cele două surori Reaster în seara mesei date în cinstea lui. În afară de el, nimeni nu păruse să observe, cu excepţia tinerei soţii. Lenora chiar renunţase la bonete la

scurt timp după venirea lui Teagardin. Arvin crezuse că, într-un final, se săturase şi ea să fie luată peste picior la şcoală, dar poate că avusese alt motiv.

Scutură două ţigări din pachetul lui şi le aprinse, dându-i una lui Earskell. Cu o zi înainte de înmormântare, Teagardin le spusese unora dintre membrii bisericii că nu se simţea în largul lui să predice pentru o sinucidere. În schimb, îi ceruse bietului său unchi bolnav să spună câteva cuvinte în locul lui. Doi bărbaţi îl purtaseră pe Albert pe un scaun de bucătărie din lemn. Fusese cea mai toridă zi a anului şi biserica păruse un adevărat cuptor, dar bătrânul nu se fofilase. După câteva ore, Arvin ieşise să dea o tură cu maşina pe drumuri lăturalnice, ceea ce făcea mereu acum, când lucrurile nu mai aveau nicio noimă. Trecând pe lângă casa lui Teagardin, îl văzuse pe predicator mergând prin curte, într-o pereche de papuci de casă şi cu o pălărie roz turtită, ca acelea purtate de femei. Soţia lui făcea plajă în bikini, întinsă pe o pătură în curtea neîngrijită, plină de buruieni.

— La naiba, ce arşiţă! spuse Earskell.

— Mda, răspunse Arvin după un minut sau două. Poate că ar trebui să dormim aici, afară, diseară.

— Nu înţeleg cum rezistă Emma în dormitorul ăla. E ca într-un cuptor acolo.

— O să se ridice de dimineaţă, să ne pregătească micul dejun.

— Într-adevăr?

— Mda, zise Arvin, într-adevăr.

Şi chiar aşa şi făcu, le pregăti biscuiţi, ouă şi sos din zeamă de carne cu lapte, trezindu-se cu o oră înainte ca ei să se dezmorţească din păturile de pe verandă. Arvin observă că se spălase pe faţă şi îşi schimbase rochia, legându-şi o basma curată în jurul părului rar şi cărunt. Nu făcu risipă de vorbe, dar, când se aşeză şi se apucă să-şi

punã de-ale gurii în farfurie, bãiatul înţelese cã de acum nu trebuia sã-şi mai facã griji pentru ea. A doua zi, când şeful de echipã ieşi din camioneta lui şi arãtã spre ceas, semn cã ziua de muncã se terminase, Arvin se grãbi spre maşinã şi îşi fãcu iarãşi drum pe la Teagardin. Parcã la vreo jumãtate de kilometru distanţã, pe drum, şi apoi se întoarse, scurtând-o prin pãdure. Stând într-un salcâm bifurcat, urmãri casa predicatorului pânã când apuse soarele. Nu ştia încã ce anume cãuta, dar avea o idee unde sã gãseascã acel ceva.

38

Trei zile mai târziu, la terminarea programului, Arvin îi spuse şefului de echipã cã nu avea sã se mai întoarcã.

— Pfu, haide, bãiete! zise şeful de echipã. La naiba, eşti cel mai bun muncitor pe care l-am avut!

Scuipã o flegmã groasã de zeamã de tutun pe pneul din faţã al camionetei.

— Mai rãmâi douã sãptãmâni? Terminãm pânã atunci.

— Nu este vorba despre asta, Tom, explicã Arvin. Trebuie sã mã ocup de alte chestii acum.

Se duse la Lewisburg şi cumpãrã douã cutii de gloanţe de 9 milimetri, apoi trecu pe acasã, pentru a vedea ce fãcea Emma. Era în bucãtãrie, frecând podeaua, sprijinitã în mâini şi genunchi. Merse în dormitorul sãu şi scoase Lugerul german din sertarul de jos al comodei lui. Era prima datã când îl atingea de când Earskell îi ceruse sã-l punã deoparte, cu un an în urmã. Dupã ce îi spuse bunicii cã avea sã se întoarcã repede, se îndreptã spre Stony Creek. Îi luã ceva timp sã cureţe arma, apoi vârî opt gloanţe în încãrcãtor şi alinie nişte conserve şi sticle. Reîncãrcã de încã patru ori în urmãtoarea orã. Când îl puse din nou în

torpedou, simți iarăşi pistolul ca pe o parte a mâinii sale. Nu ratase decât de trei ori.

La întoarcere spre casă, se opri la cimitir. O îngropaseră pe Lenora lângă mama ei. Groparul nu pusese încă lespedea. Rămase în picioare, uitându-se la țărâna uscată şi maronie care marca locul ei, amintindu-şi de ultima dată când venise aici cu ea pentru a vedea mormântul lui Helen. Îşi amintea vag cum încercase, în felul ei stângaci, să flirteze cu el în acea după-amiază, vorbind despre orfani şi iubiți hărăziți unul altuia de stele, iar el îşi ieşise din sărite. Dacă măcar el i-ar fi acordat ceva mai multă atenție, se gândi, dacă lumea nu s-ar fi distrat atât de mult pe socoteala ei, poate lucrurile nu ar fi apucat-o pe calea pe care o luaseră.

A doua zi dimineață ieşi din casă la ora obişnuită, purtându-se ca şi cum s-ar fi dus la muncă. Deşi simțea că pastorul era făptaşul, trebuia să fie sigur. Începuse să urmărească fiecare mişcare a predicatorului. În decurs de o săptămână, îl văzuse pe nemernic trăgându-i-o Pamelei Reaster de trei ori pe un vechi drum agricol de pe lângă Ragged Ridge Road. Ea venea peste câmp de la casa părinților, o zi da, una nu, pentru a-l întâlni acolo, de fiecare dată exact la prânz. Teagardin stătea în maşina lui sport şi se studia în oglindă până la sosirea ei. După ce îi urmărise pentru a treia oară, Arvin îşi petrecu o după-amiază îngrămădind ramuri uscate şi coada-lupului pentru a face un paravan la doar câțiva metri de locul unde parca predicatorul, la umbra unui stejar înalt. Teagardin obişnuia să o alunge pe fată imediat ce termina cu ea. Îi plăcea să mai taie un pic frunză la câini sub copac, golindu-şi vezica şi ascultând muzică pentru adolescenți la radioul maşinii. Din când în când, Arvin îl auzea vorbind singur, dar nu putea niciodată să înțeleagă cuvintele. După douăzeci sau treizeci de minute, maşina pornea, iar Teagardin întorcea la capătul drumeagului şi se ducea acasă.

În săptămâna următoare, predicatorul o adăugă pe listă pe sora mai mică a Pamelei, dar întâlnirile cu Beth Ann aveau loc în biserică. Arvin deja nu mai avea nicio îndoială, iar când se trezi duminică dimineața la dangătul clopotelor bisericii, care răzbătea în întreaga vale, decise că sosise momentul. Dacă mai aştepta, se temea că avea să-şi piardă stăpânirea de sine. Cel puțin nenorocitul în călduri nu se abătea de la obiceiurile sale.

Arvin numără banii pe care reuşise să îi pună deoparte în ultimii doi ani. Avea trei sute cincisprezece dolari în cutia de cafea de sub pat. Se duse la Slot Machine după cina de duminică şi cumpără o sticlă de whisky de trei sferturi de litru şi îşi petrecu seara bând cu Earskell pe verandă.

— Cu siguranță eşti bun cu mine, băiete! spuse bătrânul.

Arvin trebui să înghită de mai multe ori în sec pentru a nu izbucni în plâns. Se gândi la ziua de mâine. Era ultima dată când ei mai beau cot la cot dintr-o sticlă.

Era o seară frumoasă, mai rece decât în ultimele câteva luni. Intră şi o aduse pe Emma, iar ea stătu o vreme cu ei, cu *Biblia* ei şi cu un pahar de ceai cu gheață. Nu mai mersese la Biserica Sfântului Duh Sanctificat din Coal Creek încă din noaptea când murise Lenora.

— Cred că toamna o să vină devreme anul ăsta, rosti ea, marcând cu un deget osos locul din carte unde rămăsese şi aruncând o privire peste drum, la frunzele care începeau deja să aibă culoarea ruginii. Va trebui în scurt timp să începem să ne gândim cum facem rost de mai multe lemne, nu-i aşa, Arvin?

Se uită spre ea. Ea privea încă țintă copacii de pe coasta dealului.

— Da, fu el de acord. Se face frig înainte să-ți dai seama.

Se ura pentru că o mințea, pretinzând că totul avea să fie în regulă. Îşi dorea atât de mult să-şi poată lua rămas-bun de la ei, dar era mai bine să nu ştie nimic, dacă oamenii legii

aveau să-l vâneze. În noaptea aceea, după ce ei se duseră la culcare, Arvin împachetă nişte haine într-o geantă sport şi o puse în portbagajul maşinii sale. Se aplecă pe balustrada verandei şi ascultă zăngănitul unui marfar, de dincolo de următorul şir de dealuri, îndreptându-se spre nord. Întorcându-se înăuntru, îndesă o sută de dolari în cutia de tinichea în care Emma îşi ținea acele şi o aşeză la locul ei. Nu mai închise ochii în noaptea aceea, iar dimineața bău doar o cafea la micul dejun.

Stătea în ascunzătoare de două ore, când tânăra se ivi grăbită peste câmp, poate cu cincisprezece minute mai devreme. Părea îngrijorată, continuând să-şi privească ceasul de mână. Când Teagardin apăru, încetinind maşina pe drumul desfundat, ea nu sări în automobil aşa cum făcuse întotdeauna în trecut. În schimb, rămase la câțiva metri distanță şi aşteptă ca el să oprească motorul.

— Hopa-sus, scumpo! îl auzi Arvin spunând pe predicator. Am o banchetă întreagă pentru tine.

— Nu stau, spuse ea. Avem probleme.

— Ce vrei să spui?

— Parcă nu trebuia să te atingi de sora mea, rosti fata.

— O, la naiba, Pamela, n-a însemnat nimic!

— Nu, nu înțelegi, spuse ea. I-a povestit mamei.

— Când?

— Cam acum o oră. Nu credeam că voi putea să scap.

— Târfulița aia! înjură Teagardin. Abia dacă am atins-o.

— Ea spune cu totul altceva! zise Pamela, uitându-se agitată spre drum.

— Ce, mai precis?

— Crede-mă, Preston, a spus totul. S-a speriat pentru că sângerarea nu se mai oprea.

Fata arătă cu degetul spre el.

— Ar fi bine să speri că nu ai făcut ceva care să o împiedice să mai aibă copii.

— Rahat! exclamă Teagardin.

Se dădu jos din maşină şi merse înainte şi-napoi cu mâinile lipite la spate câteva minute, ca un general planificând un contraatac în cortul său. Scoase o batistă de mătase din buzunarul pantalonilor şi îşi tamponă gura.

— Ce crezi că va face maică-ta? se interesă el în cele din urmă.

— Ei bine, din câte o cunosc, după ce o duce pe Beth Ann la spital, primul lucru pe care îl va face va fi să-l sune pe nenorocitul de şerif. După cum bine ştii, el este vărul mamei mele.

Teagardin îşi aşeză mâinile pe umerii fetei şi se uită în ochii ei.

— Dar tu nu ai spus nimic despre noi, nu-i aşa?

— Crezi ca sunt nebună? Nici moartă!

Teagardin îi dădu drumul şi se sprijini de maşină. Se uită peste câmpul ce se întindea dinaintea lor. Se întrebă de ce nu îl mai cultiva nimeni. Îşi imagină o casă veche şi dărăpănată cu etaj, nişte bucăţi ruginite de utilaje vechi zăcând în buruieni, poate un puţ cu apă rece şi curată, acoperit cu scânduri putrede. Doar pentru o clipă, se închipui readucând totul la viaţă, dedicându-se unui trai simplu, predicând duminicile şi muncind ferma cu mâinile bătătorite în timpul săptămânii, citind cărţi bune pe verandă la ceas de seară, după o cină pe cinste, niscaiva copilaşi drăgălaşi jucându-se în curtea umbrită. O auzi pe fată spunând că pleacă, iar când se întoarse în sfârşit să se uite, ea se făcuse nevăzută deja. Apoi luă în considerare posibilitatea ca Pamela să-l fi minţit, încercând să-l sperie şi să-l ţină departe de sora ei mai mică. O credea în stare, dar, dacă ceea ce spusese ea era adevărat, el nu avea la dispoziţie, în cel mai bun caz, decât cel mult o oră sau două pentru a-şi face bagajele şi a-şi lua tălpăşiţa din comitatul

Greenbrier. Tocmai se pregătea să pornească maşina, când auzi o voce spunând:

— Nu eşti tu cine ştie ce predicator, nu-i aşa?

Teagardin ridică privirea şi îl văzu pe tânărul Russell stând chiar în dreptul portierei maşinii, cu un pistol ori aşa ceva ațintit spre el. El nu avusese niciodată vreo armă şi singurul lucru pe care îl ştia despre ele era că, de obicei, provocau probleme. Băiatul părea mai mare de aproape. Remarcă faptul că nu avea niciun strop de grăsime, părul întunecat, ochii verzi. Se întrebă ce părere ar avea Cynthia despre el. Deşi ştia că era ridicol, cu toate păsăricile fragede de care avea parte, simți numaidecât o dureroasă împunsătură de gelozie. Era trist să-şi dea seama că el nu arătase niciodată ca băiatul ăsta.

— Ce naiba faci? întrebă predicatorul.

— Te-am urmărit trăgându-i-o tinerei Reaster, care tocmai a plecat. Şi dacă încerci să porneşti maşina asta, o să-ți spulber mâna.

Teagardin dădu drumul cheii de contact.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, băiete. Nici nu am atins-o. N-am făcut decât să vorbim.

— Poate că nu azi, dar i-ai pus-o destul de des.

— Ce? M-ai spionat?

Poate că băiatul era unul dintre acei voyeuri, se gândi, amintindu-şi termenul din colecția sa de reviste erotice.

— Ştiu fiecare mişcare nenorocită pe care ai făcut-o în ultimele două săptămâni.

Teagardin privi prin parbriz spre stejarul cel mare de la capătul drumeagului. Se întrebă dacă era posibil să fie adevărat. Numără în gând de câte ori fusese aici cu Pamela în ultimele două săptămâni. De cel puțin şase ori. Era destul de rău, dar, în acelaşi timp, se simți puțin uşurat. Cel puțin băiatul nu-l văzuse trăgându-i-o surorii lui. Greu de spus ce ar fi fost în stare să facă mocofanul.

— Lucrurile nu sunt aşa cum par, spuse el.

— Cum sunt atunci? întrebă Arvin, trăgând piedica armei.

Teagardin se apucă să-i spună că micuța târfă se ținea de capul lui, dar apoi îşi aminti să fie mai atent la cuvintele pe care le folosea. Se gândi la posibilitatea ca acestui golan să-i fi căzut cu tronc Pamela. Poate despre asta era vorba. Gelozie. Încercă să-şi aducă aminte ce scrisese Shakespeare despre asta, dar nu îi veniră cuvintele.

— Ia spune, nu eşti nepotul doamnei Russell? întrebă predicatorul.

Se uită în jos la ceasul încastrat în bord. Ar fi putut să fie la jumătatea drumului spre casă până acum. Mici şiroaie de transpirație grasă începură să-i curgă pe chipul rozaliu, bine ras.

— Ba da, confirmă Arvin. Şi Lenora Laferty era sora mea.

Teagardin întoarse capul încet, cu ochii concentrați asupra cataramei curelei. Arvin aproape că putea vedea rotițele învârtindu-i-se în minte. Îl urmări înghițind în sec de câteva ori.

— A fost un mare păcat ce a făcut acea sărmană fată, rosti predicatorul. Mă rog pentru sufletul ei în fiecare seară.

— Te rogi şi pentru copil?

— Cu asta n-ai nimerit-o câtuşi de puțin, amice. Nu am avut nicio legătură cu asta.

— Cu ce?

Bărbatul se suci în scaunul strâmt al maşinii, aruncând o privire spre Lugerul german.

— A venit la mine, spunând că vrea să se confeseze, şi mi-a mărturisit că era însărcinată. I-am promis că nu voi spune nimănui.

Arvin făcu un pas înapoi şi rosti:

— Pun pariu că aşa a fost, grăsan nenorocit!

Apoi trase trei focuri, găurind cauciucurile de pe partea şoferului şi făcându-l pe ultimul să străbată uşa din spate.

— Stai! strigă Teagardin. Opreşte-te, la naiba!

Ridică mâinile în sus.

— Gata cu minciunile! porunci Arvin, păşind înainte şi lipind pistolul de tâmpla predicatorului. Ştiu că tu eşti cel care a lăsat-o gravidă.

Teagardin îşi feri smucit capul de armă.

— În regulă, zise el, după care respiră adânc. Jur, aveam de gând să am grijă de toate, chiar aveam de gând să fac asta, şi apoi... şi apoi am aflat că îşi luase viaţa. Era ţicnită.

— Nu, rosti Arvin, era doar singură.

Lipi ţeava de ceafa lui Teagardin.

— Dar nu-ţi face griji, nu o să te fac să suferi aşa cum a suferit ea.

— Hei, stai aşa, pe toţi dracii! Iisuse Hristoase, omule, doar nu o să omori un predicator, nu-i aşa?

— Nu eşti predicator, zdreanţă de doi bani! exclamă Arvin.

Teagardin începu să plângă, lacrimi adevărate curgându-i pe faţă pentru prima dată de când era doar un băieţel.

— Lasă-mă să mă rog mai întâi, suspină el, începând să-şi alăture palmele.

— Am făcut-o eu deja pentru tine, zise Arvin. M-am rugat intens, aşa cum ziceţi voi mereu, L-am rugat să te trimită direct în iad.

— Nu... mai apucă Teagardin să spună, chiar înainte ca arma să se declanşeze.

Un fragment de glonţ îi ieşi chiar pe deasupra nasului şi ateriză cu un ţiuit pe bord. Trupul său masiv se prăvăli înainte şi faţa i se izbi de volan. Piciorul stâng apăsă pedala de frână de câteva ori. Arvin aşteptă până când nu se mai mişcă, apoi se întinse înăuntru şi luă aşchia lipicioasă de glonţ de pe bord şi o aruncă în buruieni. Acum regreta că trăsese şi celelalte focuri, dar nu avea timp să scormonească după gloanţe. Împrăştie în grabă paravanul pe care îl construise şi culese cutia pe care o folosise pentru

chiştoacele de ţigară, pe post de scrumieră. În cinci minute, era înapoi la maşina lui. Azvârli cutia cu chiştoace într-un şanţ. În timp ce îndesa Lugerul german sub bord, se gândi brusc la tânăra soţie a lui Teagardin. Probabil că chiar acum stătea în micuţa lor casă, aşteptând ca el se întoarcă, la fel cum avea să îl aştepte şi Emma pe el diseară. Se lăsă pe spate pe scaun şi închise ochii pentru o clipă, încercând să se gândească la alte lucruri. Porni motorul şi se îndreptă spre capătul Ragged Ridge, făcând la stânga spre Route 60. După socotelile lui, putea să fie în Meade, Ohio, undeva spre seară, dacă nu avea să se oprească. Nu plănuise să ajungă mai departe de atât.

Patru ore mai târziu, la vreo optzeci de kilometri de oraşul Charleston, din Virginia de Vest, Bel Air-ul începu să scoată un zgomot înfundat de dedesubt. Reuşi să iasă de pe autostradă şi să ajungă în parcarea unei benzinării, înainte ca transmisia să cedeze complet. Se sprijini în mâini şi genunchi şi urmări ultimii stropi de ulei picurând din caroserie.

— Fir-ar să fie! exclamă el.

Din benzinărie ieşi un bărbat subţire, într-o salopetă albastră largă, şi îl întrebă dacă are nevoie de ajutor.

— Doar dacă aveţi o transmisie pe care să o puteţi pune în chestia asta, răspunse Arvin.

— Te-a lăsat baltă, nu-i aşa?

— E făcută praf, zise Arvin.

— Încotro mergeai?

— Michigan.

— Eşti bine-venit să foloseşti telefonul, dacă vrei să suni pe cineva, spuse bărbatul.

— N-am pe cine să sun.

De îndată ce rosti cuvintele, Arvin îşi dădu seama cât de adevărată era această afirmaţie. Se gândi un minut. Deşi ura gândul de a renunţa la Bel Air, trebuia să continue să se

deplaseze. Avea de gând să facă un sacrificiu. Se întoarse către bărbat şi încercă să zâmbească.

— Cât mi-ai da pe ea? întrebă el.

Bărbatul aruncă o privire spre maşină şi clătină din cap.

— N-am ce face cu ea.

— Motorul e bun. Tocmai am schimbat delcoul şi bujiile acum câteva zile.

Bărbatul începu să dea ocol Chevy-ului, lovind cu piciorul pneurile, căutând urme de chit.

— Nu ştiu, spuse el, frecându-şi părul cărunt de pe bărbie.

— Ce zici de cincizeci de dolari? propuse Arvin.

— Nu e de furat, nu-i aşa?

— Talonul e pe numele meu.

— Pot să-ți dau treizeci.

— E cea mai bună ofertă pe care mi-o poți face?

— Băiete, am cinci copii acasă, răspunse bărbatul.

— În regulă, e a ta, spuse Arvin. Lasă-mă doar să-mi iau lucrurile.

Privindu-l pe bărbat întorcându-se înăuntru, îşi luă geanta din portbagaj şi apoi se aşeză în maşină pentru ultima dată. În ziua în care o cumpărase, el şi Earskell consumaseră un rezervor întreg de benzină plimbându-se, mergând spre Beckley şi înapoi. Avu brusc senzația că va pierde mult mai mult până să se termine cu toate. Întinzându-se sub bord, luă Lugerul şi îl vârî la brâu. Apoi luă talonul şi o cutie de gloanțe din torpedou. Când intră în benzinărie, bărbatul puse cei treizeci de dolari pe tejghea. Arvin semnă talonul şi îl dată, apoi băgă banii în portofel. Îşi cumpără un baton de ciocolată Zagnut şi o sticlă de Royal Crown Cola. Erau primele lucruri pe care le mânca sau bea de la cafeaua din dimineața aceea, din bucătăria bunicii sale. Cât îşi mâncă batonul, se uită pe fereastră la şuvoiul nesfârşit de maşini care treceau pe autostradă.

— Tu ai făcut vreodată autostopul? îl întrebă pe bărbat.

39

Roy termină de cules portocale în acea zi în jurul orei cinci şi îşi încasă plata, care însemna treisprezece dolari. Se duse la magazinul de la intersecţie şi cumpără o jumătate de kilogram de carne feliată, o jumătate de kilogram de brânză, o pâine de secară, două pachete de Chesterfield şi trei sticle de vin alb. Nu era rău să-ţi primeşti plata în fiecare zi. Se simţea ca un om bogat, mergând înapoi spre locul unde poposiseră el şi Theodore. Şeful era cel mai bun de care avusese parte vreodată, iar Roy culesese trei săptămâni în şir. Bărbatul îi spusese astăzi că mai aveau poate doar alte patru-cinci zile de muncă. Theodore avea să se bucure auzind asta. El voia să se întoarcă la oceanul acela blestemat. Puseseră deoparte aproape o sută de dolari în ultima lună, mai mulţi bani decât avuseseră de cine mai ştie când. Planul lor era să cumpere câteva haine decente şi să înceapă din nou să predice. Roy se gândi că ar putea găsi câteva costume la vreun magazin de caritate pentru vreo zece sau doisprezece dolari. Theodore nu mai era în stare să cânte la chitară ca înainte, dar puteau să o scoată la capăt.

Roy traversă un şanţ de scurgere şi se îndreptă spre tabăra lor, încropită sub un mic pâlc de magnolii pipernicite. Îl văzu pe Theodore dormind pe pământ, lângă scaunul cu rotile, cu chitara aşezată lângă el. Roy clătină din cap şi scoase una dintre sticlele de vin şi un pachet de ţigări. Se aşeză pe un ciot şi trase o duşcă înainte de a aprinde o ţigară. Dăduse gata jumătate din sticla de trei sferturi de litru înainte de a observa, în cele din urmă, că faţa ologului era plină de furnici. Grăbindu-se spre el, Roy îl rostogoli pe spate.

— Theodore! Haide, amice, trezeşte-te! îl îndemnă Roy, scuturându-l şi alungând insectele. Theodore?

De îndată ce încercă să-l ridice pe bărbat, Roy ştiu că era mort, totuşi se chinui cincisprezece minute să-l urce înapoi în scaunul cu rotile. Se apucă să-l împingă prin pământul nisipos spre autostradă, dar făcu doar câțiva, apoi se opri. Autoritățile aveau să pună o mulțime de întrebări, îşi dădu el seama, în timp ce privea o maşină simandicoasă trecând în depărtare. Se uită în jur la tabără. Poate că era mai bine să rămână, pur şi simplu, aici. Theodore iubea oceanul, dar îi plăcea şi umbra. Şi acest pâlc de copaci putea fi considerat acasă la fel de mult ca oricare alt loc în care poposiseră de când făcuseră parte din caravana circului Bradford Amusements.

Roy se aşeză pe pământ, lângă scaunul cu rotile. Făcuseră o droaie de blestemății de-a lungul anilor, iar el petrecu următoarele câteva ore rugându-se pentru sufletul schilodului. Spera că cineva avea să facă acelaşi lucru pentru el când avea să-i sune ceasul. Spre apus, se ridică, în cele din urmă, şi îşi făcu un sendviş. Mâncă o parte şi aruncă restul în bălării. În timp ce se pregătea să-şi aprindă altă țigară, îşi dădu seama că nu mai trebuia să fie fugar. Putea să se întoarcă acasă, să se regăsească pe sine. Puteau să-i facă orice doreau, atât timp cât ajungea să o mai vadă pe Lenora încă o dată. Theodore nu reuşise niciodată să înțeleagă asta, cum Roy putea simți lipsa unei persoane pe care nu o cunoştea, de fapt. Era adevărat că abia îşi amintea cum arăta chipul fetiței sale, dar, chiar şi aşa, se întrebase de o mie de ori pe ce căi o apucase viața ei. Până când termină țigara, repetă deja câteva cuvinte pe care avea să i le spună.

În noaptea aceea, se îmbătă cu vechiul său prieten ultima dată. Făcu un foc şi vorbi cu Theodore ca şi cum ar fi fost încă în viață, reluând mereu aceleaşi poveşti, cele despre

Flapjack, Flamingo Lady, Mâncătorul-de-coşuri şi toate celelalte suflete pierdute pe care le întâlniseră în drumurile lor. De câteva ori se surprinse aşteptând ca Theodore să râdă sau să adauge ceva ce el uitase. După câteva ore, nu mai erau poveşti de depănat, iar Roy se simţea mai singur ca niciodată.

— Al dracului de departe de Coal Creek, nu-i aşa, băiete? fu ultimul lucru pe care îl rosti, înainte să se întindă pe pătură.

Se trezi chiar înainte de venirea zorilor. Udă o cârpă cu puţină apă din ulciorul pe care îl ţineau întotdeauna legat de spatele scaunului cu rotile. Şterse mizeria de pe faţa lui Theodore şi îi pieptănă părul, închizându-i ochii cu degetul mare. În ultima sticlă rămăsese o duşcă de vin. O aşeză în poala ologului, punându-i zdrenţuita pălărie de paie pe cap. Apoi Roy îşi înfăşură bruma de lucruri într-o pătură şi zăbovi cu mâna pe umărul mortului. Închise ochii şi rosti alte câteva cuvinte. Îşi dădu seama că nu avea să mai predice niciodată, dar era în regulă. Oricum nu fusese niciodată prea bun la aşa ceva. Cei mai mulţi oameni doreau doar să-l audă pe schilod cântând.

— Aş fi vrut să fi venit cu mine, Theodore, spuse Roy.

În momentul în care îl luă, în sfârşit, o maşină, străbătuse deja vreo trei kilometri de drum.

Partea a şasea
— Şerpi —

40

Slavă Domnului, iulie se apropia de sfârşit! Carl abia aştepta să bată iarăşi drumurile. Se dusese cu cele două borcane umplute cu bacşişurile lui Sandy la bancă şi le schimbase conținutul în bancnote, apoi petrecuse următoarele zile ocupându-se cu aprovizionarea pentru vacanță – două ținute noi şi nişte lenjerie intimă dantelată de la J.C. Penney pentru Sandy, trei litri de ulei de motor, ulei, bujii de rezervă, un bomfaier pe care îl găsise de vânzare şi îl cumpărase dintr-o toană, vreo douăzeci de metri de frânghie, un set de hărți rutiere ale statelor din sud de la biroul Asociației Automobiliştilor Americani, două cartuşe de Salem şi o duzină de trabucuri puturoase, aşa-zisele puțe de câine. Până când terminase cumpărăturile şi apelase la un mecanic pentru a înlocui plăcuțele de frână ale maşinii cu unele noi, rămăsese cu o sută treizeci şi patru de dolari, dar cu aceştia aveau să ajungă departe. La naiba, se gândise el, în timp ce stătea la masa din bucătărie şi număra din nou, puteau trăi ca nişte regi o săptămână cu atâta bănet! Îşi amintise de vara din urmă cu doi ani, când plecaseră din Meade cu patruzeci de dolari. Se hrăniseră cu conserve de carne şi cartofi prăjiți, băuseră sifon şi dormiseră în maşina înăbuşitoare tot drumul, dar reuşiseră să stea şaisprezece zile cu banii pe care îi şterpeliseră de la modele. Prin comparație, de această dată erau pe cai mari.

Totuşi, era ceva care îl deranja. Se uita prin fotografiile sale într-o seară, încercând să reintre în spiritul vânătorii, când găsise una în care Sandy se ținea strâns de soldatul din vara trecută. Îşi dăduse vag seama că ea nu se purtase ca de obicei atunci când îi făcuse de petrecanie, ca şi cum el ar fi văduvit-o de ceva de preț în noaptea aceea. În fotografia pe care o avea în mână, pe chipul ei era o privire de dezgust şi de dezamăgire pe care nu o mai observase până acum. Stând acolo şi zgâindu-se la ea, începuse să-şi dorească să nu-i fi cumpărat niciodată arma aceea. De asemenea, mai

era şi chestiunea cu chelneriţa de la White Cow. Sandy începuse să-l întrebe unde se ducea seara, în timp ce ea era la serviciu, şi, deşi ea nu i-o spusese niciodată în faţă şi nu îl acuza de nimic, începea să se întrebe dacă nu cumva era posibil să fi auzit ceva. Totodată, nici chelneriţa nu se mai purta la fel de prietenos ca de obicei. Probabil că era doar paranoic, dar era suficient de dificil să se ocupe de modele, nu mai avea nevoie să-şi facă griji şi pentru faptul că momeala s-ar putea răzvrăti împotriva lui. A doua zi se dusese la magazinul de arme şi muniţii din Central Center. În noaptea aceea, după ce Sandy mersese la culcare, îi golise pistolul – ea începuse să-l poarte în poşetă – şi înlocuise gloanţele din încărcător cu unele oarbe. Oricum, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin îşi putea imagina o situaţie în care ea să fie nevoită să tragă.

Unul dintre ultimele lucruri pe care le îndeplinise în vederea călătoriei fusese să facă o nouă copie a fotografiei sale preferate. O îndoise şi o vârâse în portofel. Sandy nu ştia, dar întotdeauna avea o copie când reveneau pe şosele. Era o fotografie în care ea legăna în poală capul unui model de care se ocupaseră în prima lor vânătoare, în vara care urmase după ce îl uciseseră pe maniacul sexual din Colorado. Nu era una dintre cele mai bune fotografii ale lui, dar era bună pentru cineva care încă învăţa. Îi amintea lui Carl de unul dintre acele tablouri ale Fecioarei Maria cu pruncul Iisus, felul în care Sandy se uita la model cu o privire dulce şi inocentă întipărită pe faţă, o privire pe care fusese capabil să o surprindă de câteva ori în primul an sau poate chiar şi în cel de-al doilea, dar care apoi dispăruse pe vecie. Şi băiatul? După câte îşi amintea, trecuseră cinci zile fără un singur autostopist. Erau lefteri şi se certaseră, Sandy vrând să se întoarcă acasă şi el insistând să continue. Apoi luaseră o curbă pe o şosea cu două benzi, plină de hârtoape, chiar lângă Chicago, iar el era acolo cu

degetul mare ridicat, aidoma unui cadou picat direct din cer. Era un vlăjgan hâtru flăcăul acela, plin de glume amuzante şi idioate, şi, dacă privea cu destulă luare-aminte la poză, Carl putea desluşi încă ţâfna de pe chipul lui. De fiecare dată când se uita la fotografie, îşi aducea aminte şi că nu ar fi putut să găsească niciodată altă fată cu care să colaboreze atât de bine cum o făcea cu Sandy.

41

Era o dimineaţă fierbinte de duminică, 1 august, iar tricoul lui Carl era deja îmbibat de transpiraţie. Stătea aşezat în bucătărie uitându-se la lemnăria mohorâtă şi la stratul de grăsime râncedă de pe peretele din spatele aragazului. Se uită la ceas şi văzu că era amiază. Ar fi trebuit să fie pe drum de patru ore deja, dar Sandy venise aseară acasă duhnind a băutură, împleticindu-se pe uşă cu o căutătură urâtă pe chipul înroşit şi turuind ca o moară stricată că aceasta avea să fie ultima ei călătorie. Îi luase toată dimineaţa să se dreagă. Când ieşiră afară pentru a urca în maşină, ea se opri şi se apucă să scotocească prin poşetă după ochelarii de soare.

— Iisuse Hristoase! spuse ea. Încă mi-e rău.

— Trebuie să ne oprim şi să umplem canistra de benzină înainte să ieşim din oraş, zise el, ignorând-o.

În timp ce o aştepta să se pregătească, se hotărâse că nu avea să o lase să-i strice călătoria. Dacă era nevoie, avea să fie dur cu ea, odată ce lăsau în urmă comitatul Ross şi pe băgăciosul acela nenorocit de frate al ei.

— Ce dracu', ai avut toată săptămâna să faci asta! spuse ea.

— Ai grijă, fată, ascultă ce-ţi zic!

La benzinăria Texaco de pe Main Street, Carl se dădu jos şi se apucă să umple canistra. Când sunetul înalt şi ascuţit

al unei sirene răsună în aer, aproape sări în faţa unui Mustang care pleca de la pompă. Întorcându-se, îl văzu pe Bodecker stând în maşina lui de poliţie, în spatele breakului. Şeriful opri sirena şi coborî, râzând, din maşină.

— La naiba, Carl! exclamă el. Sper că n-ai făcut pe tine în pantaloni.

Trecând pe lângă maşina lor, aruncă o privire înăuntru şi văzu lucrurile îngrămădite în spate.

— Faceţi o excursie? se interesă el.

Sandy deschise portiera şi păşi afară.

— Mergem în vacanţă, răspunse ea.

— Încotro? întrebă Bodecker.

— Virginia Beach, completă Carl.

Simţind ceva umed, plecă privirea şi văzu că îşi îmbibase unul dintre pantofi cu benzină.

— Credeam că aţi fost acolo anul trecut, zise Bodecker.

Se întrebă dacă sora lui începuse să curvăsărească din nou. Dacă da, era evident că era mai atentă la asta. Din vara trecută, de la apelul telefonic al femeii aceleia, nu mai auzise nicio plângere despre ea.

Carl aruncă o privire spre Sandy, apoi spuse:

— Da, ne place acolo.

— M-am gândit să mai răsuflu şi eu un pic, rosti şeriful. Carevasăzică, e un loc bun în care să mergi?

— E frumos, zise Sandy.

— Ce vă place la el?

Se uită spre Carl după ajutor, dar el era deja aplecat deasupra canistrei, umplând-o. Pantalonii i se lăsaseră jos, iar ea speră că Lee nu avea observe despicătura fundului care i se vedea.

— E frumos, atâta tot.

Bodecker scoase din buzunarul cămăşii o scobitoare.

— Cât timp o să fiţi plecaţi? continuă el.

Sandy îşi încrucişă braţele pe piept şi îi aruncă o privire furioasă.

— De unde şi până unde atâtea afurisite de întrebări?

Începea să o doară iarăşi capul. Nu ar fi trebuit să amestece niciodată bere cu votcă.

— Fără motiv, surioară, spuse el. Sunt doar curios.

Se uită la el un minut. Încercă să-şi imagineze cum i-ar cădea faţa spilcuită dacă i-ar spune adevărul.

— Vreo două săptămâni, zise ea.

Stăteau în picioare, urmărindu-l pe Carl înşurubând capacul canistrei cu benzină. Când bărbatul intră să plătească, Bodecker scoase scobitoarea din gură şi pufni:

— Vacanţă!

— Las-o baltă, Lee. Nu te priveşte ce facem, e treaba noastră.

42

Jamie Johansen era primul de acest gen pe care îl luaseră vreodată, cu părul lui până la umeri şi cu un set de cercei subţiri de aur atârnându-i de lobii urechilor. Asta îi spusese femeia de îndată ce el urcase în maşina lor murdară, de parcă ar fi fost cel mai interesant lucru care i se întâmplase vreodată. Tânărul Jamie fugise de acasă, din Massachusetts, cu un an înainte, tot atunci călcând şi ultima oară într-o frizerie. El nu se considera hipiot – cei câţiva pe care îi întâlnise pe străzi se purtau ca nişte retardaţi –, dar, la dracu', n-avea decât să creadă ce voia! În ultimele şase luni, locuise cu o familie de travestiţi într-o casă dărăpănată şi plină de pisici din Philadelphia. În cele din urmă, îşi luase tălpăşiţa când două dintre surorile mai mari hotărâseră că Jamie trebuia să pună la bătaie mai mulţi bani din ce câştiga în toaleta autogării de pe Clark Street. Dă-le dracului de scorpii, îşi zisese Jamie. Ratate

prost machiate şi cu peruci ieftine. Avea să meargă la Miami şi să găsească un poponar bătrân şi bogat, care avea să fie încântat doar să se joace cu părul lui lung şi frumos şi să se afişeze cu el pe plajă. Privi pe fereastra maşinii la un semn care spunea ceva despre Lexington. Nici măcar nu-şi putea aminti cum de ajunsese în Kentucky. Cine dracului merge în Kentucky?

Şi ăştia doi care îl luaseră, alt cuplu de învinşi. Femeia părea să creadă că este senzuală sau ceva de genul, după felul în care îi tot zâmbea în oglindă şi-şi tot lingea buzele, dar doar uitându-se la ea îl lua cu fiori. De undeva din maşină se simţea un miros stricat, ca de peşte, iar el consideră că trebuia să provină de la ea. Îşi putea da seama că bărbatul cel gras murea să i-o ia la cioc, după cum se tot întorcea de pe scaunul din faţă şi îi punea întrebări idioate, astfel încât să mai poată trage cu ochiul la şliţul lui. Nu străbătuseră nici zece kilometri, când Jamie se hotărî că, dacă avea să i se ivească ocazia, avea să le fure maşina. Chiar şi aşa rablă cum era, tot avea să fie mai bună decât să facă autostopul. Bărbatul care îl luase aseară, cu pălărie neagră, din material tare, şi cu degete lungi şi albe, îl băgase în sperieţi vorbindu-i despre găştile de ţopârlani ieşiţi din minţi şi despre hoardele de vagabonzi lihniţi de foame şi despre lucrurile îngrozitoare pe care le făceau hoinarilor drăgălaşi şi tineri pe care îi înhăţau de pe drum. După ce îi relatase o serie de poveşti pe care le auzise – băieţi îngropaţi de vii, vârâţi cu capul în jos în gropi strâmte precum cele pentru stâlpii de gard, alţii transformaţi într-o tocană greţoasă dreasă cu ceapă sălbatică şi cu mere doborâte de vânt –, bărbatul oferise bani frumoşi şi o noapte într-un motel pentru o petrecere specială, una care cumva implica o pungă cu tampoane de vată şi o pâlnie, dar, pentru prima dată de când plecase de acasă, Jamie refuzase şi renunţase la nişte bani buni, imaginându-şi cum l-ar fi găsit menajera

a doua zi de dimineață în cadă, ca pe un dovleac scobit în ajunul nopții de Haloween. Ăştia doi de aici erau un fel de Ma şi Pa Kettle[18], în comparație cu nenorocitul ăla sărit de fix.

Cu toate astea, fu surprins când femeia ieşi de pe autostradă, iar bărbatul îl întrebă imediat dacă ar fi interesat să i-o tragă soției sale în timp ce el făcea câteva fotografii. Nu se aşteptase la una ca asta, dar nu se pierdu cu firea. Jamie nu era interesat de fapt de femei, în special de cele urâte; dar, dacă putea să-l convingă pe grăsan să se dezbrace şi el, şterpelirea maşinii avea să fie floare la ureche. Nu avusese niciodată o maşină a lui. Îi spuse bărbatului că era interesat, desigur, adică dacă erau dispuşi să plătească pentru asta. Aruncă o privire pe lângă bărbat, prin parbrizul mânjit de rămăşițe de insecte moarte. Acum erau pe un drum de pietriş. Femeia încetinise, maşina abia se târa, şi era limpede că se afla în căutarea unui loc unde să parcheze.

— Credeam că cei ca tine practică amorul liber, spuse bărbatul. Asta a zis Walter Cronkite[19] la ştiri seara trecută.

— Toți băieții trebuie să-şi câştige cumva traiul, nu-i aşa? rosti Jamie.

— Aici ai dreptate. Cum îți sună douăzeci de dolari?

---

[18] Personaje din seria de succes de filme americane Ma and Pa Kettle lansate între anii 1940 şi 1950; cuplul trăieşte la ţară şi are cincisprezece copii, însă se va muta la oraş, câştigând premiu la un concurs o casă modernă (n. red.).

[19] Jurnalist american de televiziune (4 noiembrie 1919 - 17 iulie 2009) considerat, conform unui sondaj, în deceniile al şaptelea şi al optulea ale secolului trecut, „cel mai de încredere om din America"; în lunga sa carieră, a discutat despre subiectele cele mai relevante, de la cele politice, la cele sociale (n. red.).

Femeia parcă maşina şi opri motorul. Se aflau la marginea unui câmp de soia.

— La naiba, v-o trag amândurora pentru douăzeci de dolari, spuse Jamie, zâmbind.

— Amândurora? întrebă grasul, întorcându-se şi privindu-l cu ochii reci şi cenuşii. Pari să crezi că sunt poponar.

Femeia chicoti. Jamie ridică din umeri. Se întrebă dacă avea să le mai ardă de râs când urma să o uşchească frumuşel cu maşina lor.

— Am avut parte şi de chestii mai nasoale, zise el.

— O, mă îndoiesc de asta, rosti bărbatul, deschizând uşa maşinii.

43

— Ți-ai luat o singură cămaşă? îl întrebă Sandy.

Erau pe drum de şase zile şi se ocupaseră de două modele, puştiul pletos şi un tip care cânta la armonică şi care credea că avea să meargă la Nashville pentru a deveni vedetă de muzică country, asta chiar la câteva minute după ce îl ascultaseră măcelărind complet *Ring of Fire* al lui Johnny Cash, care se întâmpla să fie piesa preferată a lui Carl în vara aceea.

— Da, răspunse Carl.

— Bine, va trebui să spălăm nişte rufe, zise ea.

— De ce?

— Puți, d-aia.

Dădură peste o spălătorie cu autoservire într-un oraş mic din Carolina de Sud câteva ore mai târziu. Sandy îl convinse să-şi scoată cămaşa. Umplu o sacoşă cu haine murdare şi se duse cu ea înăuntru, punându-le într-o maşină de spălat. El se aşeză pe o bancă în față, urmărind trecerea ocazională a câte unei maşini şi molfăind un trabuc, cu țâțele fleşcăite aproape atârnându-i peste burdihanul de un alb spălăcit.

Sandy ieşi, se aşează la celălalt capăt al băncii şi se ascunse în spatele ochelarilor de soare. Bluza ei era pătată la spate de transpirație. Îşi sprijini capul de clădire şi închise ochii.

— Ceea ce am făcut noi a fost cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla, spuse Carl.

„Iisuse", se gândi Sandy, „tot mai vorbeşte despre nenorocitul acela cu drâmba". Pălăvrăgise despre el toată dimineața.

— Ai mai zis asta, rosti ea.

— Voiam doar să spun că era un cântăreț de tot rahatul. Şi avea, poate, trei dinți amărâți în toată gura? Te-ai uitat vreodată la vedetele muzicii country? Oamenii ăia au parte de dinți scumpi. Nu, l-ar fi alungat cu hohote de râs din oraş şi apoi el s-ar fi dus acasă şi i-ar fi tras-o vreunei scorpii bătrâne, după care ar fi fost legat de mâini şi de picioare de o droaie de plozi, iar ăsta ar fi fost sfârşitul.

— Sfârşitul a ce? Sandy.

— Sfârşitul visului său, despre asta-i vorba. Poate că n-a putut să-şi dea seama de asta aseară, dar i-am făcut un mare favor. Şi-a dat duhul cu visul acela încă viu în minte.

— Iisuse, Carl, ce dracu' te-a apucat?

Auzi maşina de spălat oprindu-se şi se ridică, întinzând mâna.

— Dă-mi un sfert de dolar pentru uscător.

El îi dădu nişte mărunțiş, apoi se aplecă şi desfăcu şireturile pantofilor, scoțându-i din picioare. Nu purta şosete. Acum mai era îmbrăcat doar în pantaloni. Scoțându-şi briceagul, se apucă să-şi curețe unghiile de la picioare. Doi băieți tineri, poate de nouă sau zece ani, dădură în viteză colțul cu bicicletele, tocmai când el mânjea bancheta cu un cocoloş de mâzgă gri. Amândoi îi făcură cu mâna şi îi zâmbiră, atunci când ridică privirea. Preț de o clipă, îl făcură să-şi dorească, în timp ce se îndepărtau în goană, pedalând

vârtos şi râzând de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume, ca el să fi fost altcineva.

44

În cea de-a douăsprezecea lor zi de vânătoare, unul le scăpă. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Era un fost puşcăriaş numit Danny Murdock, al patrulea model pe care îl luaseră în această călătorie. Pe antebraţul drept avea un tatuaj cu doi şerpi solzoşi încolăciţi în jurul unei pietre funerare, tatuaj cu care Carl îşi imagina că avea să facă o fotografie specială după ce aveau să-l doboare. Merseseră toată după-amiaza, bând bere, împărţind o ditamai punga cu jumări de porc şi făcându-l să se simtă în largul lui. Găsiseră un loc unde să parcheze, lângă un lac lung şi îngust, la doar vreo doi kilometri în interiorul parcului naţional forestier Sumter. De îndată ce Sandy opri motorul, Danny deschise uşa şi coborî din maşină. Se întinse şi căscă, apoi începu să meargă agale spre apă, lepădându-şi hainele din mers.

— Ce faci? strigă Carl.

Danny îşi aruncă pe jos cămaşa şi se întoarse să se uite înapoi la ei.

— Hei, nu am nicio problemă să-mi bag cocoşelul în doamna ta, dar lasă-mă să mă curăţ mai întâi, spuse el, dându-şi jos chiloţii. Cu toate astea, te avertizez, amice, ca după mine n-o să ai cum să o mai mulţumeşti.

— Măi să fie, ce gură spurcată are, nu-i aşa? zise Sandy, în timp ce se ducea în faţa breakului.

Se rezemă de bara de protecţie şi îl văzu pe bărbat sărind în apă. Carl puse aparatul de fotografiat pe capotă şi zâmbi.

— Nu pentru mult timp!

Poştiră altă bere şi îl urmăriră înotând, dând din braţe şi lovind cu picioarele spre mijlocul lacului şi apoi rostogolindu-se pe spate.

— Trebuie să recunosc că pare distractiv, spuse Sandy.

Îşi scoase sandalele şi întinse pătura pe iarbă.

— Rahat, greu de bănuit ce zace în groapa aia plină de noroi! rosti Carl.

Deschise o nouă bere, încercând să se bucure că mai ieşea un pic din maşina aia împuţită. În cele din urmă, însă, începu să-şi cam piardă răbdarea cu înotătorul. Se bălăcea de mai bine de o oră. Se duse la marginea plajei şi începu să strige şi să-i facă semn lui Danny să iasă şi, de fiecare dată când bărbatul se scufunda şi ieşea la suprafaţă răcnind şi împroşcând apa ca un şcolar, Carl se enerva din ce în ce mai tare. Când, în cele din urmă, Danny ieşi zâmbind din lac, cu mătărânga atârnându-i până pe la jumătatea coapsei şi cu soarele de seară scânteindu-i pe pielea umedă, Carl scoase arma din buzunar şi rosti:

— Eşti suficient de curat?

— Ce naiba? spuse bărbatul.

Carl îi făcu semn cu arma.

— Du-te dracului acolo pe pătură, cum am vorbit. Rahat, rămânem fără lumină!

Se uită înapoi la Sandy şi dădu din cap. Ea îşi întinse mâinile spre ceafă şi începu să-şi dezlege coada de cal.

— Să vă ia dracu'! îl auzi Carl strigând pe bărbat.

Până să priceapă Carl ce se întâmplă, Danny Murdock se afundase deja în pădurea de pe partea cealaltă a drumului. Carl trase două focuri la nimereală şi se luă după el. Alunecând şi poticnindu-se, pătrunse adânc în pădure, până când se temu că nu avea să-şi mai găsească niciodată drumul înapoi la maşină. Se opri şi ascultă, dar nu fu în stare să audă nimic, cu excepţia sunetului gâfâit al propriei respiraţii. Era prea gras şi încet ca să prindă pe oricine, cu

atât mai puțin pe un ticălos cu picioare lungi, care se umflase în pene toată după-amiaza în legătură cu faptul că scăpase cu fuga, cu o săptămână în urmă, de trei maşini de poliție care îl urmăreau prin centrul Spartanburgului. Între timp, amurgul aproape că se lăsase deja şi îşi dădu seama brusc că bărbatul ar fi putut ocoli prin pădure, întorcându-se în locul în care aştepta Sandy, la maşină. Dar chiar şi cu gloanțele oarbe din arma ei, tot ar fi trebuit să audă o împuşcătură, asta în cazul în care nemernicul nu o lua prin surprindere. La naiba cu ticălosul ăsta alunecos! Ura să se întoarcă la maşină cu mâna goală. Sandy l-ar fi bătut la cap cu asta până la sfârşitul zilelor. Ezită o secundă, apoi ridică pistolul în sus şi trase de două ori.

Ea stătea lângă portiera deschisă a şoferului, ținând arma de calibrul .22 în mâini, când el se ivi prin desişul de tufe de la marginea drumului, cu fața roşie şi gâfâind.

— Trebuie să o tăiem de aici! strigă el.

Înşfăcă pătura pe care o întinseseră pe pământ în spatele maşinii şi se grăbi să culeagă din iarbă hainele şi încălțămintea bărbatului. Le azvârli pe bancheta din spate şi se urcă în față.

— Iisuse, Carl, ce s-a întâmplat? întrebă ea, pornind maşina.

— Nu-ți face griji, i-am venit de hac ticălosului, rosti el. I-am vârât două gloanțe în țeasta aia nătângă.

Sandy se uită la el.

— L-ai doborât pe nemernic?

Simți îndoiala în vocea ei.

— Taci un minut, îi ceru el. Trebuie să mă gândesc.

Scoase o hartă şi o studie preț de vreun minut, plimbându-şi degetul înainte şi înapoi.

— După cum arată, suntem poate la vreo cincisprezece kilometri de graniță. Întoarce şi fă la stânga pe unde am venit, o să ajungem pe autostradă.

— Nu te cred, zise ea.

— Ce?

— Tipul ăla a zbughit-o ca o căprioară. Nicio şansă să fi putut ţine pasul cu el.

Carl inspiră adânc de câteva ori.

— Se ascundea sub un buştean. Aproape că am călcat dracului pe el.

— Atunci care-i graba? spuse ea. Hai să ne întoarcem şi să facem nişte poze.

Carl aşează arma de calibrul .38 pe bord şi îşi scoase cămaşa, ştergându-şi sudoarea de pe faţă. Inima încă îi bătea ca un ciocan în piept.

— Sandy, condu doar naibii maşina, bine?

— A şters-o, nu-i aşa?

El privi pe fereastra pasagerului în pădurea întunecată.

— Da, ticălosul a scăpat.

Ea puse maşina în mişcare.

— Nu mă mai minţi, Carl, zise ea. Şi încă un lucru, că tot suntem la capitolul ăsta. Dacă mai aud că îi dai târcoale jigodiei ăleia mici de la White Cow, o să-ţi pară rău.

Apoi apăsă piciorul pe acceleraţie şi, douăzeci de minute mai târziu, treceau linia de demarcaţie în Georgia.

45

Mai târziu în acea seară, Sandy opri la marginea unei parcări pentru camioane la câţiva kilometri sud de Atlanta. Mâncă o bucată de pastramă de vită şi se târî pe bancheta din spate să se culce. În jurul orei trei dimineaţa, începu să plouă. Carl stătea în faţă şi asculta răpăitul ploii pe capota maşinii, gândindu-se la fostul puşcăriaş. Trebuiau trase nişte învăţăminte din păţania asta, se gândi el. Doar îi întorsese spatele nenorocitului de laş pentru o secundă, dar asta fusese suficient pentru a da totul peste cap. Scoase

hainele bărbatului de sub scaun şi începu să scotocească prin ele. Găsi un cuţit cu arc rupt, o adresă din Greenwood, Carolina de Sud, scrisă în interiorul unui set de beţe de chibrit şi unsprezece dolari în portofelul lui. Sub respectiva adresă se aflau scrise cuvintele SUGE BINE. Băgă banii în buzunar şi adună restul într-un ghemotoc, după care traversă parcarea şi îl aruncă într-un tomberon.

Ploaia continua să cadă când ea se trezi a doua zi de dimineaţă. Mâncând micul dejun cu Sandy la localul care deservea parcarea pentru camioane, el se întrebă dacă vreunul dintre şoferii care stăteau în jurul lor omorâse vreodată un autostopist. Slujba asta ar fi fost acoperirea perfectă pentru aşa ceva. În timp ce începeau cea de-a treia ceaşcă de cafea, ploaia se opri şi se ivi soarele, aidoma unui mare furuncul purulent cocoţat pe cer. În timp ce achitau nota, picăturile de abur se ridicau deja din asfaltul negru al parcării.

— În legătură cu ce s-a întâmplat ieri, spuse Carl, întorcându-se spre maşină, n-ar fi trebuit să fac aşa ceva.

— După cum ţi-am spus, zise Sandy, să nu mă mai minţi. Suntem înhămaţi amândoi la aceeaşi chestie, îmi pun fundul la bătaie la fel de mult ca tine.

Carl se gândi din nou la gloanţele oarbe pe care i le vârâse în armă, dar decise că era mai bine să nu pomenească nimic despre asta. Aveau să ajungă acasă curând, iar el le va putea înlocui fără ca ea să ştie vreodată.

— Nu ne va prinde nimeni, spuse el.

— Da, ei bine, probabil nu credeai nici că vreunul ne va scăpa vreodată.

— Nu-ţi face griji, zise el, asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Ocoliră Atlanta şi opriră să alimenteze într-un loc numit Roswell. Aveau douăzeci şi patru de dolari şi niscaiva mărunţiş pentru a ajunge acasă. Tocmai când Carl se urca

în break, după ce plătise la casă, un bărbat sfrijit, într-un costum negru ponosit, se apropie sfios.

— Nu se întâmplă cumva să vă îndreptați spre nord, nu-i aşa? întrebă el.

Carl îşi văzu de ale sale, luându-şi trabucul din scrumieră, înainte de a se întoarce pentru a se uita la bărbat. Costumul era mai mare cu câteva numere. Manşetele pantalonilor erau suflecate de mai multe ori, pentru a nu le târî pe pământ. O mică etichetă de hârtie cu prețul mai era încă prinsă de mâneca hainei. Bărbatul ducea rulată o saltea subțire; şi, cu toate că i-ai fi putut da cu uşurință şaizeci, Carl îşi dădu seama că drumețul avea cu cel puțin câțiva ani mai puțin. Dintr-un anumit motiv, el îi amintea lui Carl de un predicator, unul dintre cei adevărați, cum rar mai întâlneai; nu unul dintre acei ticăloşi lacomi, ferchezuiți, care nu voiau decât să le ia banii oamenilor pentru a se chivernisi pe seama lui Dumnezeu, ci unul care credea cu adevărat în învățăturile lui Iisus. Gândindu-se un pic, avu impresia că poate exagera totuşi; bătrânul era probabil doar un vagabond.

— Ba s-ar putea, spuse Carl, căutând un indiciu de la Sandy, dar ea se mulțumi să ridice din umeri, punându-şi doar din nou ochelarii de soare. Unde mergi?

— Coal Creek, Virginia de Vest.

Carl se gândi la cel care scăpase aseară. Ticălosul ăla cu ditamai mătărânga avea să-i lase mult timp un gust amar în gură.

— Ei bine, la naiba, de ce nu? îi spuse bărbatului. Urcă în spate.

După ce ieşiră pe autostradă, bărbatul le zise:

— Vă sunt recunoscător. Sărmanele mele picioare sunt ostenite.

— Ai avut probleme cu autostopul, nu?

— Mai mult am mers pe jos, decât cu autostopul.

— Mda, zise Carl, nu-i înțeleg pe oamenii care nu vor să ia necunoscuți. Asta ar trebui să fie o faptă bună, să ajuți pe cineva aflat în nevoie.

— Sună creştineşte ce spuneți, rosti bărbatul.

Sandy chicoti, dar Carl o ignoră.

— Într-un fel, îi confirmă bărbatului. Dar, trebuie să recunosc, nu mai sunt aşa de creştin ca odinioară.

Bărbatul încuviință din cap şi se uită pe fereastră.

— E greu să duci o viață cumsecade, zise el. Se pare că diavolul nu renunță niciodată.

— Cum te cheamă, dragă? întrebă Sandy.

Carl îi aruncă o privire şi zâmbi, apoi întinse mâna şi îi atinse piciorul. Îi era teamă, după felul în care o dăduse în bară aseară, că ea avea să se poarte ca o jigodie de primă clasă pentru tot restul călătoriei.

— Roy, răspunse bărbatul, Roy Laferty.

— Cu ce treabă în Virginia de Vest, Roy? se interesă ea.

— Merg acasă să-mi văd fetița.

— Frumos, rosti Sandy. Când ai văzut-o ultima dată?

Roy se gândi un minut. Doamne, nu se simțise niciodată atât de obosit!

— Au trecut aproape şaptesprezece ani.

Mersul în maşină îl făcea să adoarmă. Nu dorea câtuşi de puțin să fie nepoliticos, dar, oricât de mult se străduia, nu izbutea să-şi țină ochii deschişi.

— Ce ai făcut departe de casă atâta timp? întrebă Carl.

După ce aşteptă vreun minut răspunsul bărbatului, se întoarse şi se uită spre bancheta din spate.

— Rahat, a adormit, o anunță pe Sandy.

— Lasă-l în plata Domnului deocamdată! zise ea. Şi dacă te gândeşti că o să mi-o tragă, poți să o laşi baltă. Pute mai rău decât tine.

— Bine, bine, spuse Carl, scoțând harta autostrăzii din Georgia din torpedou.

Treizeci de minute mai târziu, arătă spre o bretea de ieşire şi îi indică lui Sandy să o ia pe acolo. Merseră vreo patru kilometri pe un drum prăfuit, până când dădură peste un refugiu plin cu resturi de la vreo petrecere şi cu un pian făcut zob.

— Asta trebuie să facem, spuse Carl ieşind din maşină.

Deschise uşa autostopistului şi îi scutură umărul.

— Hei, amice, zise el, haide, vreau să-ţi arăt ceva!

Câteva minute mai târziu, Roy se pomeni pe un petic de teren mlăştinos cu pini înalţi. Pământul de sub ei era acoperit cu ace uscate, maro. Nu-şi putea aminti exact de când călătorea, de trei zile poate. Nu avusese prea mult noroc cu autostopul şi mersese pe jos până când picioarele i se umpluseră de băşici. Deşi nu credea că mai putea face încă un pas, nici nu voia să rămână pe loc. Se întrebă dacă animalele îl găsiseră deja pe Theodore. Apoi văzu că femeia se dezbrăca, şi asta îl zăpăci. Se uită în jur după maşina în care urcase şi îl văzu pe grăsan ţintind un pistol spre el. Avea un aparat de fotografiat negru atârnat de gât cu un şnur şi un trabuc neaprins îndesat între buzele groase. Poate că visa, se gândi Roy, dar, la naiba, părea atât de real! Putea mirosi seva care se scurgea din copaci în arşiţă. O văzu pe femeie aşezându-se pe o pătură în carouri roşii, de felul celei pe care lumea le folosea la picnic, iar bărbatul spuse ceva care îl trezi.

— Ce-i? întrebă Roy.

— Am zis că îţi ofer un lucru bun aici, repetă Carl. Îi plac armăsarii deşiraţi şi copţi ca tine.

— Ce se întâmplă aici, domnule? se miră Roy.

Carl oftă.

— Iisuse Hristoase, omule, fii atent! După cum am spus, tu o să i-o tragi soţiei mele, iar eu o să fac nişte fotografii, atât şi nimic mai mult.

— Soției dumitale? rosti Roy. Nu am auzit niciodată de aşa ceva. Credeam că eşti un tip de treabă.

— Ține-ți fleanca şi scoate-ți costumul de căpătat! se răsti imediat Carl.

Privind spre Sandy, Roy întinse mâinile.

— Doamnă, zise el, îmi pare rău, dar mi-am făgăduit când a murit Theodore că de acum înainte o să trăiesc aşa cum se cuvine. Am de gând să mă țin de cuvânt.

— O, haide, scumpule! îl îmbie Sandy. O să facem doar câteva poze şi apoi ticălosul acela tont şi grăsan o să ne lase în pace.

— Femeie, uită-te la mine! Am dus o viață tare păcătoasă. La naiba, nici măcar nu-mi mai amintesc jumătate din locurile în care am fost. Chiar vrei să te atingă aceste mâini?

— Nenorocitule, o să faci ce-ți spun! strigă Carl.

Roy clătină din cap.

— Nu, domnule. Ultima femeie cu care am fost era o pasăre şi aşa va rămâne. Theodore se temea de ea, aşa că nu i-am destăinuit asta, dar Priscilla era într-adevăr un flamingo.

Carl râse şi îşi aruncă trabucul în jos. Iisuse Hristoase, ce mizerie!

— Bine, se pare ne-am ales cu un zărghit.

Sandy se ridică şi se apucă să se îmbrace.

— Hai să plecăm dracului de aici, spuse ea.

Tocmai când Roy se întoarse şi se uită cum ea se îndrepta spre maşina lăsată pe marginea drumului, simți țeava pistolului apăsată de cap.

— Nici măcar să nu te gândeşti să fugi, rosti Carl.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, spuse Roy. Zilele în care fugeam s-au dus.

Ridică ochii şi căută un mic petic de cer albastru vizibil prin ramurile dese şi verzi ale pinilor. Şomoiogul alb al unui nor mânat de vânt. „Asta înseamnă să mori”, îşi spuse. „Să

pluteşti, pur şi simplu, în văzduh. Nimic rău în asta.” Zâmbi puțin.

— Nu cred că ai de gând să mă laşi să urc înapoi în maşină, nu-i aşa?

— Aici ai dreptate, confirmă Carl, începând să apese pe trăgaci.

— Doar un lucru, zise Roy, cu un glas impacientat.

— Care-i ăla?

— O cheamă Lenora.

— Despre cine dracu’ vorbeşti?

— Despre fetița mea, spuse Roy.

46

Era greu de crezut, dar ticălosul nebun în costum murdar avea aproape o sută de dolari în buzunar. Mâncară grătar şi salată de varză la o tavernă dintr-o zonă animată din Knoxville, iar noaptea aceea şi-o petrecură la Holiday Inn-ul din Johnson City, Tennessee. Ca de obicei, Sandy nu se zori câtuşi de puțin a doua zi dimineață. Când îl anunță că era pregătită să plece, Carl se simțea tare prost dispus. Cu excepția fotografiilor băiatului din Kentucky, celelalte pe care le făcuse de această dată erau jalnice. Nimic nu mersese cum trebuia. Fusese bântuit de gânduri negre toată noaptea, aşezat pe un scaun lângă fereastra de la etajul al treilea, privind în jos spre parcare şi frământând un trabuc puță de câine între degete, până când se făcuse fărâme. Se tot gândea la semne, în ideea că poate îi scăpase ceva. Însă nimic nu ieşea în evidență, cu excepția atitudinii lui Sandy, sictirită în cea mai mare parte, şi a fostului puşcăriaş care îşi luase tălpăşița. Îşi jurase că nu avea să mai vâneze niciodată în sud.

Ajunseră în sudul Virginiei de Vest în jurul prânzului.

— Uite, încă mai avem la dispoziție restul zilei, spuse el. Dacă se iveşte vreo nenorocită de şansă, vreau să mai folosesc pentru ceva bun o rolă de film, înainte de a ajunge acasă.

Se opriră într-un popas pentru a putea verifica uleiul maşinii.

— Dă-i drumul, zise Sandy. Sunt tot felul de chestii care merită pozate afară, continuă ea, arătând pe fereastră. Uite, în copacul ăla tocmai a aterizat un sturz.

— Amuzant, spuse el. Ştii la ce mă refer.

Ea băgă maşina în viteză.

— Nu-mi pasă ce faci, Carl, dar vreau să dorm în patul meu în noaptea asta.

— De acord, rosti el.

În următoarele patru sau cinci ore, nu le ieşi în cale nici măcar un autostopist. Cu cât se apropiau mai mult de Ohio, cu atât Carl devenea mai agitat. Îi tot spunea lui Sandy să încetinească, o făcu să se oprească şi să se dezmorţească şi să bea cafea de câteva ori doar pentru a-şi menţine speranţele în viaţă ceva mai mult timp. Când treceau prin Charleston şi se îndreptau spre Point Pleasant, era plin de dezamăgire şi îndoieli. Poate că fostul puşcăriaş fusese într-adevăr un semn, în acest caz, se gândi Carl, putea însemna un singur lucru: că ar trebui să renunţe cât timp mai puteau să o facă. La asta se gândea în timp ce se apropiau de lungul şir de maşini care aşteptau să parcurgă podul metalic argintiu care avea să-i ducă în Ohio. Apoi îl văzu pe băiatul chipeş, cu părul întunecat şi cu o geantă sport pe umăr, care stătea pe pasarelă, la şapte sau opt lungimi de maşină mai în faţă. Se aplecă, inspirând gaze de eşapament şi putoarea râului. Şirul de maşini se urni câţiva paşi, apoi încremeni la loc. Cineva din spatele lor claxonă. Băiatul se întoarse şi se uită înapoi spre capătul şirului, mijindu-şi ochii în bătaia soarelui.

— Îl vezi? rosti Carl.

— Dar cum rămâne cu regulile tale nenorocite? La naiba, ne întoarcem în Ohio.

Carl rămase cu ochii ațintiți asupra băiatului, rugându-se ca nimeni să nu se ofere să-l ia înainte să se apropie ei îndeajuns.

— Să vedem doar unde merge. Nu strică să ştim, nu-i aşa?

Sandy îşi scoase ochelarii de soare şi îi aruncă băiatului o privire mai atentă. Îl cunoştea suficient de bine pe Carl, încât să îşi dea seama că nu avea de gând să se oprească doar pentru a-i oferi o plimbare, dar, din ceea ce putea vedea, tânărul era poate mai frumos decât oricare altul întâlnit până acum. Şi, cu siguranță, în această călătorie nu avusese parte de niciun înger.

— Cred că nu, spuse ea.

— Dar trebuie să vorbeşti, bine? Vrăjeşte-l cu zâmbetul acela al tău, fă-l să accepte! Nu-mi face plăcere să subliniez acest lucru, dar ai cam scrântit-o în această călătorie. Nu pot să fac totul de unul singur.

— Sigur, Carl, zise ea. Cum spui tu. La naiba, o să mă ofer să i-o sug imediat ce o să-şi trântească fundul pe bancheta din spate. Cu asta sigur îl conving.

— Iisuse, ce gură spurcată ai!

— Aşa o fi, spuse ea. Dar vreau doar să terminăm odată cu asta.

Partea a şaptea
— Ohio —

47

Părea că se întâmplase un accident undeva în față, după lentoarea cu care înainta coloana de maşini. Arvin tocmai se gândea să treacă peste pod mergând pe jos, când maşina avansă şi grasul îl întrebă dacă voia să vină cu ei. După ce vânduse Bel Air-ul, ieşise pe autostradă şi trecuse prin Charleston, fiind luat de un vânzător de îngrăşăminte – cămaşă albă şifonată, cravată pătată cu sos, miros de alcool de cu o seară înainte ieşindu-i prin pielea cu pori mari – aflat în drum spre un congres al vânzătorilor de seminţe şi îngrăşăminte din Indianapolis. Comis-voiajorul îl lăsase pe Route 35, la Nitro; iar câteva minute mai târziu fusese cules de o familie de negri într-o camionetă, care îl dusese la marginea oraşului Point Pleasant. Stătuse în spate, alături de o duzină de coşuri cu roşii şi fasole verde. Bărbatul îi arătase drumul către pod. Arvin îl parcursese, adulmecând râul Ohio de la mai multe străzi depărtare, înainte să-i vadă suprafaţa uleioasă, albastru-cenuşie. Un ceas de pe clădirea unei bănci indica ora 17.47. Nu-i venea să creadă cât de repede se putea călători doar ridicând degetul mare.

Când se urcă într-un break negru, femeia de la volan se întoarse spre el şi îi zâmbi. Parcă era aproape fericită să-l vadă. Numele lor erau Carl şi Sandy, îi zise omul gras.

— Unde mergi? întrebă Carl.

— Meade, Ohio, răspunse Arvin. Aţi auzit vreodată de el?

— Noi... începu să spună Sandy.

— Sigur, o întrerupse Carl. Dacă nu mă înşel, cred că este un oraş cu o fabrică de hârtie.

Îşi scoase trabucul din gură şi se uită la femeie.

— De fapt, chiar avem de gând să trecem pe acolo în călătoria asta, nu-i aşa, scumpo?

Acesta trebuia să fie un semn, se gândi Carl, să culeagă de aici, dintre ţopârlanii ăştia care trăiau pe lângă râu, un flăcău atât de arătos care se îndrepta tocmai spre Meade.

— Da, confirmă ea.

Coloana de maşini începu iarăşi să se urnească. Motivul întârzierii era un accident petrecut pe partea dinspre Ohio, cu două maşini făcute zob şi o droaie de cioburi împrăştiate pe asfalt. O ambulanţă porni sirena şi opri chiar în faţa lor, abia evitând o coliziune. Un poliţist suflă în fluier şi ridică mâna, făcându-i semn lui Sandy să se oprească.

— Iisuse Hristoase, ai grijă! strigă Carl, întorcându-se în scaun.

— Vrei să conduci tu? spuse Sandy, frânând prea brusc.

Zăboviră acolo alte câteva minute, câtă vreme un bărbat în salopetă mătură repede sticla de pe asfalt. Sandy îşi reglă oglinda retrovizoare, aruncându-i altă privire băiatului. Era atât de bucuroasă că apucase să facă o baie în dimineaţa asta. Măcar avea să fie drăguţă şi curată pentru el. Când scotoci în poşetă după un pachet de ţigări, dădu de pistol. În timp ce se uita cum bărbatul termina de făcut curat afară, se întrebă cum ar fi fost să-l omoare pe Carl şi să-şi ia tălpăşiţa cu băiatul. Probabil că era doar cu şase sau şapte ani mai tânăr decât ea. Ar putea să meargă lucrurile. Poate

chiar să aibă vreo doi copii. Apoi închise poşeta şi se apucă să desfacă pachetul de Salem. Nu avea să o facă niciodată, desigur, dar o bucura totuşi să se gândească la o asemenea posibilitate.

— Cum te cheamă, drăguţule? îl întrebă pe băiat, după ce poliţistul le făcu semn să treacă.

Arvin îşi îngădui un suspin de uşurare. Se gândise că sigur femeia avea să fie trasă pe dreapta. Se uită din nou la ea. Era slabă ca o scândură şi nu arăta bine. Faţa îi era năclăită cu prea mult machiaj, iar dinţii aveau pete de culoare galben-închis de la mulţi ani de fumat şi de la lipsa de îngrijire. Un miros puternic de transpiraţie şi de jeg venea dinspre locurile din faţă şi el consideră că amândoi aveau mare nevoie de o baie.

— Billy Burns, răspunse el, folosind numele vânzătorului de îngrăşăminte.

— Frumos nume, zise ea. De unde vii?

— Tennessee.

— Şi de ce mergi la Meade? întrebă Carl.

— O, doar în vizită, atâta tot.

— Ai familie acolo?

— Nu, spuse Arvin. Dar am locuit acolo cu mult timp în urmă.

— Probabil că nu s-a schimbat mult, rosti Carl. Cele mai multe oraşe mici rămân aşa.

— Voi unde locuiţi? întrebă Arvin.

— Suntem din Fort Wayne. Am fost în Florida în vacanţă. Ne place să cunoaştem oameni noi, nu-i aşa, scumpo?

— Cu siguranţă, confirmă Sandy.

În clipa în care treceau pe lângă indicatorul care marca graniţa comitatului Ross, Carl se uită la ceas. Probabil că ar fi trebuit să se oprească înainte să ajungă atât de departe, dar ştia un loc sigur în apropiere, unde să-l poată duce pe băiat. Dăduse peste ascunzătoare iarna trecută, într-una

dintre peregrinările sale. Meade era acum la doar şaisprezece kilometri depărtare şi trecuse de ora şase. Asta însemna că mai aveau doar nouăzeci de minute de lumină decentă. Nu încălcase niciodată vreuna dintre regulile majore, dar luase deja o hotărâre. În această seară, urma să ucidă un bărbat în Ohio. La naiba, dacă avea să meargă bine, putea chiar să elimine cu totul această regulă! Poate că de asta îl şi întâlnise pe băiat, poate că nu. Nu avea suficient timp să chibzuiască. Se întoarse şi spuse:

— Billy, bătrâna mea vezică nu mai funcționează ca odinioară. O să oprim să mă uşurez, în regulă?

— Da, sigur. Vă sunt recunoscător doar că m-ați luat cu voi.

— Există un drum pe aici, la dreapta, îi arătă Carl lui Sandy.

— Cât de departe? se interesă Sandy.

— La vreun kilometru şi jumătate.

Arvin se aplecă puțin şi se uită pe lângă capul lui Carl prin parbriz. Nu văzu nicio indicație de drum şi consideră că era ciudat că bărbatul ştia deja că exista unul, dar se gândi că el oricum nu era de pe aici. Poate că avea o hartă, îşi spuse băiatul. Se aşeză din nou pe locul lui şi urmări perindarea peisajului. Cu excepția dealurilor mai mici şi mai rotunjite, semăna foarte mult cu Virginia de Vest. Se întrebă dacă fusese descoperit deja trupul lui Teagardin.

Sandy coti de pe Route 35 pe un drum prăpădit cu pietriş. Trecu pe lângă o fermă mare, aflată la colț. După încă vreun kilometru şi jumătate, poate doi, încetini şi-l întrebă pe Carl:

— Aici?

— Nu, mergi înainte, răspunse el.

Arvin se îndreptă de spate şi se uită în jur. Nu trecuseră pe lângă vreo altă clădire după fermă. Lugerul îl apăsa în vintre; şi-l aranjă mai bine.

— Acesta pare un loc bun, spuse Carl în sfârşit, indicând spre un drumeag părăsit care ducea la o casă în ruină.

Era evident că locul fusese abandonat de ani buni. Câteva ferestre erau făcute ţăndări, iar pridvorul se surpase la un capăt. Uşa din faţă stătea deschisă, atârnând strâmbă într-o balama. Peste drum era un câmp de porumb, cu tulpinile ofilite şi galbene de arşiţă şi secetă. De îndată ce Sandy opri motorul, Carl deschise torpedoul. Scoase un aparat de fotografiat care părea scump, ţinându-l astfel încât să-l vadă Arvin.

— Pariez că nu ai fi ghicit niciodată că sunt fotograf, nu-i aşa? rosti el.

Arvin ridică din umeri.

— Probabil ca nu.

Putea auzi zumzetul insectelor din afara maşinii, în buruienile uscate. Erau cu miile.

— Dar, uite, eu nu sunt unul dintre acei neghiobi care fac fotografiile pe care le vezi prin ziare, nu-i aşa, Sandy?

— Nu, întări ea, întorcându-şi privirea spre Arvin, nu e. Chiar este foarte bun.

— Ai auzit vreodată de Michelangelo sau de Leonardo...? O, la naiba, am uitat restul numelui. Ştii la cine mă refer?

— Da, cred că da, rosti Arvin.

Îşi aminti de momentul în care Lenora îi arătase într-o carte un tablou numit *Mona Lisa.* Îl întrebase dacă vedea vreo asemănare între ea şi femeia palidă din imagine, iar el fusese bucuros să-i spună Lenorei că era mai frumoasă decât ea.

— Ei bine, îmi place să cred că într-o zi oamenii vor considera fotografiile mele ca fiind la fel de bune ca orice au realizat ei vreodată. Fotografiile pe care le fac, Billy, sunt ca arta, cum vezi într-un muzeu. Ai fost vreodată într-un muzeu?

— Nu, răspunse Arvin. Nu pot spune că am fost.

— Păi, poate o să ajungi într-o zi. Ce zici de asta?

— Care asta? zise Arvin.

— Ce-ar fi să ieşim şi să mă laşi să fac nişte fotografii cu tine şi Sandy?

— Nu, domnule, mai bine nu. A fost o zi lungă pentru mine şi aş vrea să-mi văd de drum. Vreau doar să ajung la Meade.

— O, haide, fiule, nu va dura decât câteva minute. Ce zici de asta? Dar dacă ea s-ar dezbrăca pentru tine?

Arvin întinse mâna spre mânerul portierei.

— O să merg atunci pe jos înapoi, până la autostradă. N-aveți decât să rămâneți aici şi să faceți câte poze vreți.

— Stai aşa, pe toți dracii! zise Carl. Nu am vrut să te enervez. Dar, la naiba, ce am făcut rău întrebându-te?

Puse aparatul de fotografiat pe scaun şi oftă.

— În regulă, lasă-mă doar să mă piş şi o să plecăm de aici.

Carl îşi extrase trupul mătăhălos din maşină, ducându-se în spatele acesteia. Sandy luă o țigară din pachet. Uitându-se la ea, Arvin văzu cum îi tremurau mâinile, în timp ce tot încerca să scapere un chibrit. O senzație pe care nu o putea numi îi sfâşie brusc vintrele, ca un cuțit. Îşi scotea deja Lugerul de la brâu, când îl auzi pe Carl spunând:

— Ieşi din maşină, băiete!

Bărbatul cel gras stătea la cinci paşi distanță de uşa din spate, ațintind spre el un pistol cu țeava lungă.

— Dacă vreți bani, rosti Arvin, am ceva.

Ridică piedica armei.

— Vi-i dau!

— Te-ai făcut drăguț acum, ha? zise Carl, după care scuipă în iarbă. Ce să-ți spun, nemernic mic, acum îi dai înainte cu banii. Sandy şi cu mine o să vedem cum stă treaba cu ei după ce o să facem nenorocitele mele de poze.

— Mai bine du-te şi fă ce spune, Billy, îl sfătui Sandy. Poate să devină foarte agitat dacă lucrurile nu merg cum vrea el.

Când ea se uită înapoi la el şi îi zâmbi cu toţi dinţii stricaţi, Arvin încuviinţă din cap şi deschise uşa. Până ca mintea lui Carl să priceapă ce ţinea băiatul în mână, prima împuşcătură îi trecu prin stomac. Forţa glonţului îl făcu să se învârtă. Se împletici, încercând să se ridice, cu chiu cu vai. Se strădui să înalţe arma şi să ţintească spre băiat, dar alt foc îl izbi în piept. Se prăbuşi pe spate în buruieni, cu o bufnitură înfundată. Cu toate că încă putea să simtă arma de calibrul .38 în mână, degetele nu-i mai funcţionau. Undeva, departe, putea auzi vocea lui Sandy. Suna ca şi cum i-ar fi rostit numele iar şi iar: Carl, Carl, Carl. Voia să-i răspundă, gândindu-se că, dacă se odihnea doar un minut, va fi totuşi în stare să se ridice şi să rezolve această încurcătură. Ceva rece porni să se târască peste el. Simţi că trupul începe să i se scufunde într-o gaură care părea să se deschidă sub el, în pământ, şi îl sperie această senzaţie, felul în care rămânea fără aer. Strângând din dinţi, se chinui să iasă de acolo, înainte să se scufunde prea adânc. Simţea cum se ridică. Da, pe toţi dracii, putea încă să repare lucrurile şi apoi să-şi ia tălpăşiţa! Îi văzu pe cei doi puşti pe biciclete pedalând şi făcându-i semn cu mâna. Gata cu fotografiile, vru să-i spună lui Sandy, dar nu mai reuşea să respire. Atunci ceva cu aripi negre uriaşe se aşeză deasupra lui, împingându-l din nou în jos şi, deşi încercă înnebunit să se agaţe de iarbă şi de ţărână, de această dată nu reuşi să se mai opună.

Când femeia începu să urle numele bărbatului, Arvin se întoarse şi o văzu pe bancheta din faţă cotrobăind după ceva din poşetă.

— Nu faceţi asta, spuse el, clătinând din cap.

Se îndepărtă de maşină şi aţinti Lugerul spre ea.

— Vă implor.

Dâre negre de rimel îi curgeau femeii pe față. Strigă numele bărbatului încă o dată, apoi se opri. Respirând adânc, privi tălpile pantofilor lui Carl în timp ce se liniştea. Una dintre ele, observă, avea o gaură mare cât o monedă de cincizeci de cenți. Nu pomenise nimic despre ea toată călătoria.

— Vă rog, doamnă, rosti Arvin când o văzu zâmbind.

— La dracu', spuse ea liniştită, chiar înainte de a ridica un pistol peste scaun şi de a trage.

Cu toate că țintise chiar spre mijlocul trupului băiatului, el era încă în picioare. Scoasă din minți, împinse înapoi percutorul cu degetele mari, dar, până să apuce să mai tragă o dată, Arvin o împuşcă în gât. Pistolul de calibrul .22 îi căzu din mână, în timp ce glonțul o lipi de portiera de lângă locul şoferului. Apăsându-şi mâinile pe gât, încercă să stăvilească şuvoiul roşu care se revărsa din rană. Începu să se sufoce şi scuipă un jet de sânge pe scaun. Ochii i se ațintiră asupra figurii tânărului. Se măriră preț de câteva secunde şi apoi se închiseră încet. Arvin o auzi respirând întretăiat de câteva ori şi apoi, pentru ultima oară, se înecă în sânge. Nu-i venea să creadă că femeia nu îl nimerise. Iisuse Hristoase, fusese atât de aproape de el!

Se aşează pe marginea banchetei din spate şi vomită puțin în iarba dintre picioare. O disperare care îl amorțea începea să-l cuprindă; încercă să se scuture. Ieşi pe drumul plin de hârtoape şi se plimbă în cerc. Îşi puse Lugerul înapoi în pantaloni şi îngenunche lângă bărbat. Îi scoase portofelul din buzunarul de la spate, aruncând o privire rapidă prin el. Nu văzu vreun permis de conducere, dar găsi o fotografie în spatele unor bancnote. Deodată simți că i se face rău din nou. Era o poză în care femeia legăna în brațe un bărbat mort, ca pe un bebeluş. Purta doar un sutien negru şi chiloți. Deasupra ochiului drept al bărbatului părea să fie o

gaură de glonț. Ea se uita în jos la el cu o urmă de tristețe întipărită pe chip.

Arvin vârî fotografia în buzunarul cămăşii şi aruncă portofelul pe pieptul bărbatului gras. Apoi deschise torpedoul, dar nu găsi altceva decât hărți rutiere şi role de film. Ciuli din nou urechile, să audă dacă nu cumva venea vreo maşină, şi îşi şterse sudoarea ce-i picura în ochi. „Gândeşte-te, la naiba, gândeşte-te", îşi spuse el. Dar singurul lucru pe care îl ştia sigur era că trebuia să o tulească iute din acel loc. Înşfăcându-şi geanta de călătorie, o apucă spre vest, mergând printre rândurile de porumb. La vreo douăzeci de metri pe câmp, se opri brusc şi se întoarse. Se repezi înapoi la maşină şi scoase din torpedou două dintre rolele de film, îndesându-le în buzunarul pantalonilor. Apoi scoase o cămaşă din geantă şi şterse tot ce ar fi putut să atingă. Insectele îşi reluară zumzetul.

48

Decise să rămână în afara drumurilor. Trecuse de miezul nopții când Arvin păşi în sfârşit în Meade. În mijlocul oraşului, chiar pe strada principală, găsi un motel turtit din cărămidă, numit Scioto Inn, care avea aprins panoul ce indica faptul că mai erau camere libere. Nu mai stătuse niciodată într-un motel. Funcționarul, un băiat nu cu mult mai în vârstă decât el, se uita obosit la un film vechi, *Abbott and Costello Meet the Mummy,* la un mic televizor alb-negru aşezat în colț. Camera costa cinci dolari pe noapte.

— Schimbăm prosoapele în fiecare zi, îi spuse băiatul de la recepție.

În camera lui, Arvin îşi dezbrăcă hainele şi stătu mult timp sub duş, încercând să se curețe. Agitat şi epuizat, se aşează pe cuvertura de pe pat şi bău o sticlă de whisky de o jumătate de litru. Era al dracului de bucuros că nu uitase

să o ia cu el. Observă pe perete o mică imagine cu Iisus crucificat. Când se ridică să meargă să urineze, o întoarse cu fața la perete. Îi amintea prea mult de cea din bucătăria bunicii sale. Până la ora trei dimineața, era suficient de beat ca să se culce.

Se trezi în jurul orei zece dimineața, după ce o visase pe femeie. În vis, ea trăsese cu pistolul la fel cum o făcuse ieri după-amiază, doar că de data aceasta îl nimerise în frunte, iar el murise în locul ei. Celelalte detalii ale visului erau vagi, dar el avea impresia că poate ea îl fotografiase. Aproape că își dorea să se fi întâmplat așa, în timp ce se duse la fereastră și aruncă o privire pe după perdea, așteptându-se ca parcarea să fie plină cu mașini de poliție. Cât fumă o țigară, urmări cum treceau mașinile pe Bridge Street, apoi mai făcu un duș. După ce se îmbrăcă, se duse la recepție și întrebă dacă mai poate ține camera încă o zi. Băiatul de aseară era încă de serviciu. Era pe jumătate adormit, mestecând neîncetat o gumă care făcea baloane roz.

— Munceşti multe ore în şir, nu glumă, remarcă Arvin.

Băiatul căscă şi încuviință din cap, trecând încă o noapte în registru.

— Mie-mi spui! exclamă el. Taică-meu e proprietarul, aşa că sunt cam sclavul lui când nu sunt la facultate.

Îi dădu restul la o bancnotă de douăzeci.

— Cu toate astea, mai bine aşa, decât să fiu trimis în Vietnam.

— Da, presupun, rosti Arvin, punând bancnotele primite în portofel. Cândva era pe aici un local numit Wooden Spoon. Mai există?

— Sigur, răspunse băiatul, păşind spre uşă şi arătând spre stradă. Nu trebuie decât să traversezi acolo, la semafor, şi să o iei la stânga. O să îl vezi vizavi de stația de autobuz. Au chili bun.

Rămase în fața uşii de la Wooden Spoon câteva minute; privi spre stația de autobuz de vizavi şi încercă să şi-l imagineze pe tatăl lui dându-se jos dintr-un autobuz Greyhound şi văzând-o pe mama lui pentru prima dată, acum mai bine de douăzeci de ani. Odată ajuns înăuntru, comandă şuncă şi ouă şi pâine prăjită. Deşi nu mâncase nimic de la batonul de ciocolată de ieri după-amiază, descoperi că nu-i era foarte foame. În cele din urmă, chelneriţa bătrână şi ridată veni şi îi luă farfuria fără un cuvânt. Abia dacă se uită la el, dar, când se ridică, el îi lăsă oricum un dolar bacşiş.

Tocmai în timp ce ieşea afară, trei maşini de poliție se îndreptau spre est, cu girofarurile pornite şi cu sirenele mugind. Inima lui păru să se oprească o clipă în piept, apoi se apucă să bată din nou. Se rezemă de peretele de cărămidă al clădirii şi încercă să-şi aprindă o țigară, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să poată scăpăra un chibrit, exact ca femeii de ieri seară. Urletul sirenelor se stinse în depărtare, iar el se adună suficient, încât să-şi aprindă țigara. Chiar atunci, un autobuz opri pe aleea de lângă autogară. Văzu coborând o duzină de oameni. Câțiva dintre ei purtau uniforme militare. Şoferul autobuzului, un bărbat guşat şi posomorât la chip, în cămaşă cenuşie şi cu cravată neagră, se lăsă pe spate în scaun şi îşi trase şapca în jos peste ochi.

Arvin se întoarse la motel şi îşi petrecu tot restul zilei străbătând covorul verde şi jerpelit. Era doar o chestiune de timp până când oamenii legii aveau să-şi dea seama că el era cel care îl ucisese pe Preston Teagardin. Să plece din Coal Creek atât de brusc, îşi dădu el seama, era cea mai idioată tâmpenie pe care o putea face. Ce altceva mai bătător la ochi ar fi putut să fie? Cu cât mergea mai mult încolo şi-ncoace pe podea, cu atât mai clar i se contura faptul că, atunci când îl împuşcase pe predicator, pusese în

mişcare ceva care avea să-l urmeze tot restul vieții. Ştia în sinea sa că ar trebui să încerce să o şteargă numaidecât din Ohio, dar nu putea îndura gândul de a pleca fără să mai vadă încă o dată casa veche şi buşteanul de rugăciune. Indiferent ce s-ar întâmpla, îşi spuse, trebuia să încerce să lămurească acele lucruri despre tatăl său care încă îi rodeau sufletul. Până atunci, oricum nu fusese niciodată liber.

Se întrebă dacă se va mai simți vreodată curat. În cameră nu era televizor, doar un radio. Singurul post pe care îl putu prinde fără zgomote de fond fu unul care transmitea muzică country şi western. Îl lăsă să meargă în surdină, în timp ce încerca să doarmă. Din când în când, cineva din camera alăturată tuşea, şi sunetul îl făcea să se gândească la femeia sufocată cu propriul sânge. Încă se gândea la ea când se făcu dimineață.

49

— Îmi pare rău, Lee! rosti Howser când Bodecker se apropie. De toată nenorocirea asta.

Stătea lângă breakul lui Carl şi Sandy. Era marți în jurul prânzului. Bodecker tocmai sosise. Un fermier găsise cadavrele cu aproximativ o oră în urmă şi făcuse semn să oprească unui camion de panificație Wonder Bread de pe autostradă. Erau patru maşini de poliție aliniate una după alta pe drum, iar bărbați în uniforme cenuşii stăteau în jurul lor, făcându-şi vânt cu pălăriile şi aşteptând ordine. Howser era adjunctul principal al lui Bodecker, singurul om pe care se putea baza, căci ceilalți nu erau în stare decât să se ocupe de mici furtişaguri şi să scrie amenzi pentru depăşirea vitezei. Din punctul de vedere al şerifului, aceia erau buni doar să dirijeze traversarea drumului în fața unei şcoli cu o singură sală de clasă.

Aruncă o privire spre corpul lui Carl, apoi se uită la sora lui. Adjunctul îi comunicase deja prin radio că era moartă.

— Iisuse! exclamă el, cu vocea aproape sfâşiată. Iisuse Hristoase!

— Ştiu... zise Howser.

Bodecker luă câteva guri zdravene de aer, pentru a-şi reveni, şi îşi vârî ochelarii de soare în buzunar.

— Lasă-mă câteva minte singur aici cu ea.

— Sigur, spuse adjunctul.

Se îndreptă spre locul în care stăteau ceilalți bărbați şi le spuse ceva cu voce joasă.

Ghemuindu-se lângă uşa deschisă a pasagerului, şeriful o studie pe Sandy îndeaproape, cutele de pe chip, dinții stricați, vânătăile decolorate de pe picioare. Fusese întotdeauna cam dusă cu pluta, dar era totuşi sora lui. Îşi scoase batista şi se şterse la ochi. Purta o pereche de pantaloni scurți mulați şi o bluză strâmtă. Încă se împopoțona ca o curvă, se gândi el. Se urcă pe locul din față, o trase aproape şi se uită peste umăr. Glonțul îi trecuse prin gât şi ieşise prin partea de sus a spatelui, chiar în stânga coloanei vertebrale, la câteva degete sub rana de intrare. Era înfipt în căptuşeala uşii din partea şoferului. Îşi folosi briceagul pentru a-l scoate. Părea de calibrul 9 mm. Văzu un pistol de calibrul .22 care se afla lângă pedala de frână.

— Uşa din spate era deschisă când ați ajuns aici? strigă spre Howser.

Adjunctul îi lăsă pe bărbații din drum şi se întoarse repede lângă break.

— Noi nu am atins nimic, Lee.

— Unde-i fermierul care i-a găsit?

— A spus că trebuie să se îngrijească de o junincă bolnavă. Dar l-am luat destul de bine la întrebări înainte de a pleca. Nu ştie nimic.

— Ați făcut deja poze?

— Da, tocmai terminaserăm când ai ajuns.

Îi întinse glonțul lui Howser, apoi se aplecă din nou peste scaunul din față şi ridică arma de calibrul .22 cu batista. Adulmecă țeava, desfăcu cilindrul rotativ şi văzu că se trăsese un foc. Împingând extractorul înapoi, cinci gloanțe îi căzură în mână. Capetele erau încrețite.

— La naiba, astea sunt oarbe!

— Oarbe? De ce naiba ar face cineva aşa ceva, Lee?

— Nu ştiu, dar a fost o greşeală fatală, asta-i sigur.

Puse arma pe scaun, lângă poşetă şi aparatul de fotografiat. Apoi coborî din maşină şi păşi spre locul unde se afla Carl. Mortul încă mai ținea arma de calibrul .38 în mâna dreaptă şi ceva iarbă şi țărână în cealaltă. Arăta ca şi cum ar fi râcâit pământul. Câteva muşte se târau în jurul rănilor sale şi alta stătea pe buza inferioară. Bodecker verifică arma.

— Şi ticălosul ăsta nu a tras nici măcar un foc.

— Oricare dintre găurile pe care le are în el pot sta mărturie pentru asta, spuse Howser.

— Oricum, nu a fost prea greu să-l doboare pe Carl, zise Bodecker, după care întoarse capul şi scuipă. Nu era în stare de nimic.

Ridică portofelul care zăcea pe cadavru şi numără cincizeci şi patru de dolari. Se scărpină în cap.

— Ei bine, cred că nu a fost un jaf, nu-i aşa?

— Vreo şansă ca Tater Brown să aibă ceva de-a face cu asta?

Fața lui Bodecker se înroşi.

— Ce dracu' te face să crezi asta?

Adjunctul săltă din umeri.

— Nu ştiu. Ziceam şi eu doar aşa. Adică, cine altcineva mai face soiul ăsta de blestemății pe aici?

Ridicându-se, Bodecker clătină din cap.

— Nu, lucrurile de genul ăsta sunt prea la vedere, prea pe față pentru ticălosul acela alunecos. Dacă el ar fi fost vinovatul, nu i-am fi găsit atât de ușor. S-ar fi asigurat că viermii pot să-și facă netulburați de cap cu ei câteva zile.

— Da, așa e, admise adjunctul.

— Dar medicul legist? întrebă Bodecker.

— Trebuie să fie pe drum încoace.

Bodecker dădu din cap către celelalte ajutoare.

— Pune-i să arunce o privire prin lanul ăla de porumb și vezi dacă pot să găsească ceva, apoi stai cu ochii pe medicul legist.

Își șterse sudoarea de pe gât cu batista. Așteptă până când Howser se îndepărtă, apoi se așeză pe scaunul pasagerului din break. Un aparat de fotografiat se afla lângă poșeta lui Sandy. Torpedoul era deschis. Sub niște hărți hărtănite se aflau câteva role de film și o cutie cu cartușe de calibrul .38. Aruncând o privire pentru a se asigura că Howser încă vorbea cu adjuncții, Bodecker vârî rolele în buzunarul pantalonilor și se uită prin poșetă. Găsi o chitanță de la un Holiday Inn din Johnson City, Tennessee, datată cu două nopți în urmă. Se gândi la ziua în care îi văzuse la benzinărie. Acum șaisprezece zile, își dădu seama. Aproape că ajunseseră acasă.

În cele din urmă, observă ceva ce părea să fie vomă uscată în iarbă, cu furnici care se îngrămădeau deasupra ei. Se așeză pe bancheta din spate și își puse picioarele pe pământ, de o parte și de alta a mizeriei. Aruncă o privire spre cumnatul său, care zăcea în iarbă. Oricine ar fi fost cel căruia i s-a făcut rău, ședea chiar aici, în acest loc, atunci când s-a întâmplat, își spuse Bodecker. Așadar, Carl stătea afară cu o armă și Sandy în față, iar altcineva era în spate. Se uită în jos la vomă încă alte câteva secunde. Carl nu avusese nici măcar o șansă să tragă înainte ca acel cineva să elibereze trei focuri. Și, la un moment dat, probabil după

ce se terminaseră împuşcăturile, acel cineva se simţise rău. Îşi aminti de prima dată când omorâse el un om pentru Tater. Aproape că i se făcuse şi lui rău în noaptea aceea. Aşadar, cugetă el, probabil că cine a făcut asta nu era obişnuit să ucidă, dar nenorocitul ştia cu siguranţă cum să mânuiască o armă.

Bodecker îi privi pe adjuncţi traversând şanţul şi începând să străbată încet lanul de porumb, cu spatele cămăşilor întunecate de transpiraţie. Auzi o maşină venind, se întoarse şi îl văzu pe Howser mergând pe drum în întâmpinarea legistului.

— La dracu', fată, ce făceai aici? îi spuse lui Sandy.

Întinzându-se peste scaun, scoase în grabă câteva chei atârnate de acelaşi inel de metal pe care era şi cheia de contact şi le puse în buzunarul cămăşii. Îi auzi pe Howser şi pe medicul legist în spatele lui. Medicul se opri când se apropie suficient, încât să o vadă pe Sandy pe scaunul din faţă.

— Dumnezeule mare! rosti el.

— Nu cred că Dumnezeu are vreo legătură cu asta, Benny, spuse Bodecker.

Se uită spre adjunctul său.

— Cheamă-l pe Willis aici să te ajute cu pulberea pentru luat amprente până să mutăm maşina. Fiţi foarte atenţi la bancheta din spate.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă legistul, punându-şi geanta neagră pe capota maşinii.

— După cum văd eu lucrurile, Carl a fost împuşcat de cineva care stătea în spate. Apoi Sandy a reuşit să tragă un foc cu pistolul ăsta de calibrul .22, dar, la naiba, nu a avut nicio şansă. Porcăria asta este încărcată cu gloanţe oarbe. Şi cred că, judecând după locul prin care a ieşit glonţul, oricine a împuşcat-o stătea în picioare în acel moment.

Arătă spre pământ, la câţiva paşi de uşa din spate.

— Probabil chiar aici.

— Oarbe? repetă legistul.

Bodecker îl ignoră.

— De cât timp estimezi că sunt morți?

Medicul legist se sprijini pe un genunchi, ridică brațul lui Carl şi încercă să-l mişte puțin, apăsând cu degetele pielea marmorată cu albastru şi gri.

— O, de ieri seară, aş spune. Cam pe acolo, în orice caz.

Rămaseră cu toții în tăcere, uitându-se la Sandy timp de vreun minut, apoi Bodecker se întoarse spre legist.

— Asigură-te că se ocupă de ea cum se cuvine, bine?

— Absolut, răspunse Benny.

— Pune-i pe cei de la Webster să o ia când ați terminat. Spune-le că o să trec eu mai târziu să discutăm despre aranjamente. O să mă întorc la birou.

— Cum rămâne cu celălalt? întrebă Benny, în timp ce Bodecker începu să se îndepărteze.

Şeriful se opri şi scuipă pe pământ, uitându-se la grăsan.

— Cu toate că trebuie să te ocupi de el, Benny, asigură-te că ăsta ajunge într-un mormânt de sărăntoc. Fără vreun semn, fără nume, fără nimic.

50

— Lee! îl chemă dispecerul. Te-a căutat la telefon şeriful Thompson din Lewisburg, Virginia de Vest. Vrea să-l suni înapoi cât mai curând posibil.

Îi întinse lui Bodecker o bucată de hârtie cu un număr mâzgălit pe ea.

— Willis, ăsta e cinci sau şase?

Dispecerul se uită la hârtie.

— Nu, ăsta e nouă.

Bodecker închise uşa biroului său şi se aşeză, apoi deschise un sertar şi luă o caramea. După ce o văzuse pe

Sandy moartă, primul lucru la care se gândise fusese un pahar de whisky. Îşi vârî carameaua în gură şi formă numărul.

— Şerif Thompson? Sunt Lee Bodecker din Ohio.

— Mulţumesc că m-ai sunat înapoi, şerifule! începu bărbatul, tărăgănat, cu accentul lui de ţărănoi. Cum merge treaba pe acolo?

— Nu mă laud.

— Motivul pentru care te-am sunat, ei bine, poate să nu fie nimic, dar cineva a împuşcat un bărbat aici, cândva în cursul dimineţii de ieri, un predicator, iar băiatul pe care îl bănuim că ar fi putut să fie amestecat în asta a locuit prin părţile voastre.

— Chiar aşa? Cum l-a omorât pe omul cu pricina?

— L-a împuşcat în cap în timp ce stătea în maşina lui. A ţinut pistolul chiar lipit de ceafă. A făcut mare mizerie, dar măcar victima nu a suferit câtuşi de puţin.

— Ce fel de armă a folosit?

— Pistol, probabil un Luger, o armă dintre acelea germane. Se ştie că băiatul are unul. Tatăl său i l-a adus din război.

— Are calibrul de 9 mm, nu-i aşa?

— Corect.

— Cum ai zis că îl cheamă?

— Nu am zis, dar pe băiat îl cheamă Arvin Russell. Al doilea prenume este Eugene. Părinţii lui au murit amândoi pe acolo, din câte înţeleg. Cred că e posibil ca tatăl lui să se fi sinucis. Locuieşte cu bunica lui aici, în Coal Creek, de vreo şapte-opt ani.

Bodecker se încruntă, uitându-se prin cameră la afişele şi fluturaşii lipiţi pe perete. Russell. Russell? De unde ştia numele ăsta?

— Ce vârstă are? îl întrebă pe Thompson.

— Arvin are optsprezece ani. Ascultă, nu e soi rău, îl cunosc de mult. Şi, din câte am auzit, este posibil ca acest predicator să-şi fi meritat moartea. Se pare că se încurca mereu cu fete tinere. Dar asta tot nu îl îndreptăţeşte pe băiat, aş zice.

— Băiatul ăsta şofează?

— Are un Chevy Bel Air albastru, un model din 1954.

— Cum arată?

— Constituţie medie, păr întunecat, un flăcău chipeş, spuse Thompson. Arvin este liniştit, dar nu este nici genul care să accepte orice rahat. Şi, la naiba, s-ar putea să nu fie nici măcar implicat în asta, dar nu dau de el acum şi este singura pistă pe care o am.

— Trimite-ne orice informaţie pe care pui mâna în legătură cu numerele de înmatriculare ale maşinii sau orice altceva, şi noi o să stăm cu ochii după el. Şi ce-ai zice să mă anunţi dacă se iveşte pe acolo, bine?

— Aşa o să fac.

— Încă un lucru, rosti Bodecker. Ai o poză cu el?

— Nu, încă nu. Sunt sigur că bunica lui are câteva, dar nu cooperează. O să facem rost de una şi o să mă asigur că o să primeşti o copie.

Când Bodecker închise telefonul, îi reveni totul în minte, buşteanul de rugăciune, toate acele animale moarte şi puştiul acela mânjit cu suc de afine din plăcintă pe faţă. Arvin Eugene Russell.

— Acum îmi amintesc de tine, băiete.

Se duse la o hartă mare a Statelor Unite de pe perete. Găsi Johnson City şi Lewisburg, îşi deplasă degetul prin Virginia de Vest şi trecu în Ohio pe Route 35, la Point Pleasant. Se opri în locul de pe lângă autostrada unde Carl şi Sandy fuseseră ucişi. Aşadar, dacă ar fi fost acest băiat Russell, trebuie să se fi întâlnit undeva pe acolo. Dar Sandy îi spusese că se ducea în Virginia Beach. Examină harta în

continuare. Nu avea noimă ca ei să se fi oprit în Johnson City. Era cu siguranță un mare ocol pe drumul spre casă. Şi, în plus, ce naiba căutau la ei armele alea?

Conduse până la apartamentul lor şi intră folosindu-se de cheile pe care le luase de pe inel. Mirosul de gunoi stricat îl lovi de cum pătrunse înăuntru. După ce deschise câteva ferestre, se uită prin camere, dar nu găsi nimic ieşit din comun. „Ce dracului caut, de fapt?" se gândi. Se aşează pe canapeaua din camera de zi. Scoțând una dintre rolele de film pe care le şterpelise din torpedou, o învârti în mână.

Stătea acolo poate de vreo zece minute, când i se păru în cele din urmă că ceva nu este în regulă cu privire la apartament. Trecând din nou prin camere, nu găsi o singură fotografie. De ce n-ar fi avut Carl fotografii atârnate pe pereți sau măcar împrăştiate prin casă? Doar asta avea în minte nenorocitul ăla de fotograf înrăit. Începu să caute din nou, de această dată temeinic, şi curând găsi o cutie de pantofi sub pat, ascunsă în spatele unor pături de rezervă.

Mai târziu, se aşează pe canapea uitându-se prostit la o gaură din tavan prin care se infiltrase ploaia. Bucăți de tencuială zăceau sub ea, îngrămădite pe un covor tocit. Se duse cu mintea înapoi, la o zi din primăvara anului 1960. Pe atunci era şerif adjunct de aproape doi ani şi, pentru că mama lor fusese în sfârşit de acord cu el să o lase să renunțe la şcoală, Sandy lucra cu normă întreagă la Wooden Spoon. Din câte văzuse, slujba nu o ajutase prea mult să iasă din cochilia ei; părea la fel de retrasă şi de oropsită ca întotdeauna. Dar auzise poveşti despre băieți care veneau la ora închiderii şi o linguşeau să urce în maşinile lor pentru o partidă scurtă, după care o abandonau în bălării şi o lăsau să ajungă singură acasă. De fiecare dată când trecea pe la local să vadă ce face, se aştepta ca ea să-i dea de veste că un mic nenorocit urma să-i intre în viață. Şi avusese dreptate, dar nu în sensul în care se gândise el.

Era ziua „tot peştele pe care îl poți mânca”.

— Mă întorc, îi aruncase Sandy, în timp ce trecea grăbită cu o nouă farfurie plină vârf cu biban pregătită pentru doctorul Leedom. Trebuie să-ți spun ceva.

Doctorul ortoped venea în fiecare vineri şi încerca să se sinucidă îndopându-se cu peşte prăjit. Era singura zi în care călca pe acolo. Să mănânci cât poți din orice ar fi fost, le explica el pacienților săi, cea mai tembelă idee care ar fi putut să-i treacă vreodată prin cap unui proprietar de restaurant

Apucase cafetiera şi îi turnase lui Bodecker o ceaşcă.

— Nenorocitul ăsta gras mi-a făcut varză picioarele, îi şoptise ea.

Bodecker se întorsese şi îl văzuse pe doctor îndesându-şi în gură o ditamai bucata de peşte prăjit şi înghițind-o.

— La naiba, nici măcar nu o mestecă, nu?

— Şi poate face asta toată afurisita de zi, zisese ea.

— Despre ce-i vorba, aşadar?

Ea îşi aranjase o şuviță rebelă.

— Ei bine, m-am gândit că ar trebui să-ți spun înainte să afli de la altcineva.

Asta însemna că era gravidă, socotise el, altă belea pentru ulcerul lui. Probabil că nici nu ştia numele tatălui.

— Nu ai dat de vreun necaz, nu-i aşa? rostise el.

— Ce? Vrei să spui să rămân gravidă? întrebase ea, după care îşi aprinse o țigară, Iisuse, Lee! Nu mă slăbeşti niciodată.

— Bine, atunci despre ce-i vorba?

Ea îi suflase un rotocol de fum pe deasupra capului şi îi făcuse cu ochiul.

— M-am logodit.

— Adică te vei căsători?

— Ei bine, da, răspunsese ea, cu un mic hohot de râs. Cum altfel?

— Să fiu al naibii! Cum îl cheamă?

— Carl. Carl Henderson.

— Henderson, repetase Bodecker, în timp ce îşi turnase nişte frişcă în cafea dintr-un mic recipient metalic. E unul dintre cei cu care ai fost colegă de şcoală? Din gaşca de la Plug Run?

— Rahat, Lee! exclamase ea. Băieții ăia sunt pe jumătate oligofreni, ştii asta. Carl nici măcar nu e de pe aici. A crescut în Columbus, într-un cartier din sud.

— Ce face? Pentru a-şi câştiga traiul, vreau să spun.

— E fotograf.

— O, deci are un studio?

Ea îşi strivise țigara în scrumieră şi clătinase din cap.

— Nu încă, zisese ea. Nu e ieftin să ai.

— Ei, atunci cum îşi câştigă banii?

Ea îşi dăduse ochii peste cap, scoțând un oftat.

— Nu-ți faceți griji, se descurcă el.

— Cu alte cuvinte, nu are de lucru.

— I-am văzut aparatul de fotografiat şi toate alea.

— La naiba, Sandy, Florence are un aparat de fotografiat, dar cu siguranță nu aş spune despre ea vreodată că e fotograf.

Aruncase o privire în spate, spre bucătărie, unde bucătarul de la grătar stătea în fața unui frigider deschis, cu tricoul ridicat, încercând să se răcorească. Nu se putuse abține să nu se întrebe dacă Henry i-o trăsese vreodată. Lumea zicea că are o daravelă care îi atârnă ca la un ponei de Shetland.

— Unde naiba l-ai întâlnit pe tip?

— Chiar acolo, spusese Sandy, arătând spre o masă din colț.

— Acum cât timp s-a întâmplat asta?

— Săptămâna trecută, răspunsese ea. Nu-ți face griji, Lee. E un tip drăguț.

Peste o lună se căsătoriseră.

Două ore mai târziu, era din nou la sediu. Avea o sticlă de whisky într-o pungă de hârtie maro. Cutia de pantofi cu fotografii şi rolele de film erau în portbagajul maşinii sale de poliție. Încuie uşa biroului său şi îşi turnă de băut într-o ceaşcă de cafea. Era prima duşcă după mai bine de un an, dar nu putea pretinde că se bucura de ea. Florence telefonă exact atunci când se pregătea să-şi mai toarne un rând.

— Am auzit ce s-a întâmplat, spuse ea. De ce nu m-ai sunat?

— Ştiu că ar fi trebuit.

— Deci este adevărat? Sandy a murit?

— Ea şi ticălosul ăla care nu era bun de nimic.

— Dumnezeule, e greu de crezut... Nu erau în vacanță?

— Cred că acest Carl a fost mult mai rău decât l-am considerat eu vreodată.

— Nu pari în apele tale, Lee. De ce nu vii acasă?

— Mai am ceva de făcut. S-ar putea să dureze toată noaptea, după cum arată lucrurile.

— Ai idee cine a făcut-o?

— Nu, răspunse el, uitându-se la sticla aşezată pe birou, nu chiar.

— Lee?

— Da, Fio.

— Nu ai băut, nu-i aşa?

51

Arvin văzu ziarul din stativul plasat în fața gogoşăriei când ieşi să-şi ia nişte cafea în dimineața următoare. Cumpără un exemplar şi se duse înapoi în camera lui, unde citi că sora şerifului local şi soțul acesteia fuseseră găsiți uciși. Se întorceau dintr-o vacanță în Virginia Beach. Nu era menționat vreun suspect, dar exista o fotografie a şerifului

Lee Bodecker alături de articol. Arvin îl recunoscu ca fiind acelaşi om care era de serviciu în noaptea în care tatăl său se sinucisese. „Doamne”, şopti el. Zorit, îşi împachetă lucrurile şi porni pe uşă. Se opri şi se întoarse înăuntru. Dând jos de pe perete icoana cu Drumul Crucii, o înfăşură în ziar şi o îndesă în geantă.

Arvin o apucă spre vest pe Main Street. La marginea oraşului, un camion forestier care se îndrepta spre Bainbridge îl luă şi îl lăsă la intersecția dintre Route 50 şi Blaine Highway. Traversă pe jos Paint Creek la Schott's Bridge şi, o oră mai târziu, ajunse la marginea aşezării Knockemstiff. Cu excepția a două case noi, în stil ranch, care se aflau în ceea ce fusese cândva un lan de porumb, totul arăta cam aşa cum îşi amintea. Merse un pic mai departe, apoi trecu peste micul deal din mijlocul văii. Magazinul lui Maude se afla încă la colț, iar în spatele său era aceeaşi rulotă care se găsea acolo şi cu opt ani în urmă. Fu bucuros să o vadă.

Vânzătorul stătea pe un taburet din spatele vitrinei cu dulciuri când intră Arvin în magazin. Era acelaşi Hank, acum ceva mai bătrân, ceva mai istovit.

— Salutare! spuse el, privind în jos la geanta de călătorie a lui Arvin.

Băiatul dădu din cap şi aşeză geanta pe podeaua de beton. Făcu să culiseze uşa de sus a compartimentului cu băuturi răcoritoare, scoțând o sticlă de suc cu aromă de vanilie şi de lemn dulce. O desfăcu şi trase o duşcă zdravănă.

Hank îşi aprinse o țigară şi rosti:

— Pari să fi călătorit.

— Da, confirmă Arvin, sprijinindu-se de frigider.

— Încotro te îndrepți?

— Nu sunt prea sigur. Era o casă pe dealul de aici, din spate, a unui avocat. Ştii despre ce vorbesc?

— Sigur că da. Sus pe Mitchell Flats.

— Am locuit acolo.

De îndată ce rosti cuvintele, Arvin îşi dori să-şi fi putut lua vorbele înapoi.

Hank îl studie o clipă, apoi spuse:

— Să mă ia toți dracii! Eşti băiatul acela, Russell, nu-i aşa?

— Da, răspunse Arvin. M-am gândit să mă opresc şi să văd din nou vechiul loc.

— Fiule, urăsc să ți-o spun, dar acea casă a ars în urmă cu un an. Se crede că nişte puşti sunt vinovați. Nimeni nu a mai locuit acolo după tine şi cei din familia ta. Soția avocatului şi iubitul ei au ajuns la închisoare pentru că l-au omorât şi, din câte ştiu, de atunci lucrurile se tot tărăgănează în instanță.

Un val de dezamăgire îl năpădi pe Arvin.

— A mai rămas ceva din ea? întrebă el, încercând să nu-i tremure vocea.

— Doar fundația, în cea mai mare parte. S-ar putea să fie încă hambarul acolo, o parte din el, în orice caz. Locul este lăsat în paragină acum.

Arvin se uită pe fereastra mare spre biserică, în timp ce îşi termina sucul. Se gândi la ziua în care tatăl său îl doborâse pe vânător în noroi. După tot ce se întâmplase în ultimele două zile, acum nu i se mai părea o amintire atât de plăcută. Puse nişte biscuiți cu sare pe tejghea şi ceru două felii de salam afumat şi brânză. Cumpără un pachet de țigări Camel, o cutie de chibrituri şi altă sticlă de suc.

— Ei bine, spuse el, când vânzătorul termină de aşezat cumpărăturile într-o pungă, cred că o să trag oricum o fugă până acolo sus. Dacă tot am ajuns până aici... Drumul e tot prin pădure?

— Da, dar ia-o pe scurtătură, pe păşunea lui Clarence. Nu are nimic împotrivă.

Arvin puse punga în geanta sa. De unde stătea, putea vedea coama bătrânei case a familiei Wagner.

— Mai e pe aici o fată pe nume Janey Wagner? întrebă el.

— Janey? Nu, s-a căsătorit acum un an. Trăia în Massieville ultima dată când am auzit ceva de ea.

Băiatul dădu din cap şi porni spre uşă, apoi se opri. Se întoarse şi se uită la Hank.

— Nu am apucat să-ți mulțumesc niciodată pentru acea noapte în care a murit tata, spuse el. Te-ai purtat foarte frumos cu mine şi vreau să ştii că nu am uitat asta.

Hank zâmbi. Îi lipseau doi dintre dinții de jos.

— Aveai plăcinta aceea pe față. La naiba, Bodecker a crezut că era sânge! Îți aminteşti asta?

— Da, îmi amintesc totul despre noaptea aceea.

— Tocmai am auzit la radio că sora lui a fost ucisă.

Arvin întinse mâna spre clanța uşii.

— Cum era?

— Nu o cunoşteam, dar probabil că ar fi trebuit să fie el în locul ei. El e un om de nimic şi fudul nevoie mare, care face legea în comitatul ăsta.

— Ei bine, spuse băiatul, împingând uşa, poate că ne vedem mai târziu.

— Întoarce-te diseară, o să stăm lângă rulotă şi o să bem nişte bere.

— Aşa o să fac.

— Hei, dă-mi voie să te întreb ceva, zise Hank Ai fost vreodată la Cincinnati?

Băiatul clătină din cap.

— Încă nu, dar am auzit multe despre oraş.

52

La câteva minute după ce Bodecker încheie convorbirea cu soția sa, Howser intră cu un plic oficial din hârtie groasă

care conținea gloanțele pe care medicul legist le extrăsese din trupul lui Carl. Amândouă aveau calibrul de 9 mm.

— La fel precum cel care a lovit-o pe Sandy, spuse adjunctul.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Un singur trăgător.

— Aşadar, Willis mi-a spus că te-a sunat un om al legii din Virginia de Vest. Se întâmplă să aibă ceva de-a face cu asta?

Bodecker aruncă o privire spre harta de pe perete. Se gândi la fotografiile din portbagajul maşinii sale. Trebuia să pună mâna pe băiatul acela înaintea oricui altcuiva.

— Nu. Doar nişte aiureli despre un predicator. Drept să-ți spun, cred că voia să stea de vorbă cu cineva.

— Bine.

— Ceva amprente în maşina aia?

Howser clătină din cap.

— Se pare că bancheta din spate a fost ştearsă. Toate celelalte pe care le-am găsit le aparțineau lui Carl şi Sandy.

— Altceva ați găsit?

— Nu prea. Pe scaunul din fața era un bon de benzină de la Morehead, Kentucky. O sumedenie de hărți în torpedou. O grămadă de gunoi pe bancheta din spate, perne, pături, canistră de benzină, chestii de genul ăsta.

Bodecker dădu din cap şi îşi frecă ochii.

— Du-te acasă şi odihneşte-te! Se pare că acum tot ce putem face este să sperăm că apare ceva.

Dădu gata cel de-al cincilea rând de whisky în biroul său în noaptea aceea şi se trezi a doua zi dimineață pe podea, cu gâtul uscat şi cu o teribilă durere de cap. Îşi putea aminti că la un moment dat, în timpul nopții, visase că mergea prin pădure cu tânărul Russell şi că ajunsese la toate acele animale aflate în descompunere. Se duse la baie şi se spălă, apoi îi ceru dispecerului să-i aducă ziarul, nişte cafea şi câteva aspirine. În drum spre parcare, Howser îl prinse din

urmă şi îi sugeră să verifice motelurile şi stațiile de autobuz. Bodecker se gândi o clipă. Deşi dorea să se ocupe singur de această problemă, nu putea să lase să bată la ochi.

— Nu-i o idee rea, zise Bodecker. Dă-i bătaie şi trimite-i pe Taylor şi Caldwell să se ocupe de asta.

— Pe cine? întrebă Howser, o încruntătură ivindu-i-se pe chip.

— Taylor şi Caldwell. Doar asigură-te că înțeleg că acest ticălos zărghit o să le zboare capetele cât ai clipi dacă se zgâiesc la el.

Se întoarse şi ieşi pe uşă înainte ca adjunctul să apuce să protesteze. După cât de fricoşi erau cei doi, Bodecker nu-i vedea dându-se măcar jos din maşină după ce aveau să audă una ca asta.

Conduse până la magazinul de băuturi alcoolice şi cumpără o sticlă de jumătate de litru de Jack Daniel's. Apoi se repezi până la White Cow să-şi ia o cafea. Toată lumea se opri din vorbit când intră el. Când se întoarse să plece, se gândi că poate ar trebui să spună ceva, despre cum făceau tot posibilul să-l prindă pe criminal, dar tăcu. Îşi turnă nişte whisky în cafea şi conduse până la vechea groapă de gunoi de pe Reub Hill Road. Deschizând portbagajul, scoase cutia de pantofi cu fotografii şi le privi încă o dată. Numără douăzeci şi şase de bărbați diferiți. Erau cel puțin două sute de fotografii, poate mai multe, prinse laolaltă cu benzi de cauciuc. Aşezând cutia pe pământ, smulse câteva pagini pătate şi încrețite din catalogul de lenjerie intimă *Frederick's of Hollywood,* pe care îl găsise în mormanul de gunoi, şi le îndesă în cutie. Apoi puse deasupra cele trei role de film şi aprinse un chibrit. Stând acolo, în soarele fierbinte, îşi bău restul de cafea şi privi pozele transformându-se în cenuşă. Când ultima dintre ele se făcu scrum, luă o puşcă Ithaca 37 din portbagaj. Se asigură că puşca era încărcată şi o aşeză pe bancheta din spate. Putea mirosi băutura din noaptea

trecută care îi ieşea acum prin piele. Îşi trecu o mână peste barbă. Era prima dimineaţă în care uitase să se radă de când era poliţist.

Când Hank văzu maşina de poliţie oprind pe pietrişul din parcare, împături ziarul şi îl puse pe tejghea. Se uită la Bodecker trăgând o duşcă dintr-o sticlă. Ultima dată când Hank îşi amintea să-l fi văzut pe şerif în Knockemstiff fusese în seara în care le împărţise copiilor mere viermănoase în faţa bisericii, de Halloween, când candida la alegeri. Întinse mâna şi dădu radioul mai încet. Ultimele câteva note din *You're the Only World I Know* a lui Sonny James se încheiară în momentul în care şeriful intră pe uşa de plasă.

— Speram să te mai găsesc pe aici, îi spuse el lui Hank

— De ce? întrebă vânzătorul.

— Îţi aminteşti când ticălosul ăla nebun, Russell, s-a omorât în pădurea de aici, din spate? Erai împreună cu băiatul lui în seara aceea. Arvin era numele lui.

— Îmi amintesc.

— Băiatul a venit pe aici, poate aseară sau azi dimineaţă?

Hank se uită în jos la tejghea.

— Îmi pare rău pentru ce a păţit sora ta.

— Ţi-am pus o întrebare, la naiba!

— Ce a făcut? A intrat în vreun bucluc?

— Se poate spune şi aşa, răspunse Bodecker.

Înşfăcă ziarul de pe tejghea şi ţinu prima pagină în dreptul feţei lui Hank

Fruntea vânzătorului se încruntă în timp ce citea încă o dată titlurile negre.

— Nu a făcut el asta, nu-i aşa?

Bodecker lăsă ziarul să cadă pe podea şi scoase revolverul, aţintindu-l spre vânzător.

— Nu am timp de pierdut, nemernic tâmpit! L-ai văzut?

Hank înghiți în sec şi îşi îndreptă privirea spre fereastră, urmărind automobilul sport al lui Talbert Johnson încetinind în timp ce trecea prin dreptul magazinului.

— Ce o să faci, o să mă împuşti?

— Să nu crezi că nu o voi face, îl asigură Bodecker. După ce o să-ți împrăştii bruma de creier pe vitrina cu dulciuri, o să-ți pun în mână cuțitul de măcelărie care zace acolo, lângă feliatorul ăla de carne prăpădit. Va fi foarte uşor, legitimă apărare. Domnule judecător, ticălosul nebun încerca să protejeze un criminal.

Armă pistolul.

— Fă-ți o favoare. Este vorba aici despre sora mea.

— Mda, l-am văzut, spuse Hank în silă. A fost aici cu puțin timp în urmă. A cumpărat o sticlă de suc şi nişte țigări.

— Ce conducea?

— Nu am văzut nicio maşină.

— Deci mergea pe jos?

— E posibil, cred.

— Încotro a apucat-o când a plecat de aici?

— Nu ştiu, zise Hank. Nu am fost atent.

— Nu mă minți! Ce a spus?

Hank se uită la vitrina cu sucuri lângă care stătuse băiatul, bându-şi sucul cu aromă de vanilie şi de lemn dulce.

— A zis ceva despre vechea casă în care a locuit cu părinții, asta-i tot.

Bodecker puse arma înapoi în toc.

— Vezi? Nu a fost atât de greu, nu? spuse el, pornind spre uşă. O să ajungi un mic turnător bun, cândva.

Hank îl urmări urcându-se în maşina de poliție şi apucând-o pe Black Run Road. Îşi puse ambele mâini pe tejghea şi plecă fruntea. În spatele lui, cu o voce slabă ca o

şoaptă, crainicul radio anunţă altă dedicaţie muzicală făcută din toată inima.

53

Ajuns în vârful dealului, Arvin o apucă spre sud. Acum tufişurile erau mai dese de-a lungul lizierei pădurii, dar nu îi trebuiră decât câteva minute să găsească poteca de căprioare pe care el şi tatăl său mergeau în drum spre buşteanul de rugăciune. Văzu acoperişul metalic al hambarului şi iuţi pasul. Casa dispăruse, după cum îi povestise şi vânzătorul. Îşi puse geanta jos şi intră pe unde fusese uşa din spate. Continuă prin bucătărie şi străbătu holul, până la camera în care murise mama sa. Lovi cu piciorul nişte tăciuni şi nişte bucăţi de lemn carbonizate, sperând să găsească vreo relicvă de-ale ei sau vreuna dintre micile comori pe care le ţinea pe pervazul ferestrei de la dormitorul lui. Dar, cu excepţia unei clanţe ruginite şi a amintirilor sale, nu mai rămăsese nimic. Câteva sticle goale de bere erau aranjate într-un rând îngrijit pe un colţ al fundaţiei, unde cineva stătuse şi băuse într-o seară.

Hambarul nu era altceva decât o carapace goală. Toată partea din lemn fusese smulsă. Acoperişul era plin de pete de rugină, vopseaua roşie se decolorase şi fusese cojită de intemperii. Arvin păşi înăuntru, la umbră, iar acolo, într-un ungher, zăcea găleata pentru furaje în care Willard cărase odinioară preţiosul sânge. O mută mai în faţă şi o folosi drept scaun, în timp ce-şi mâncă prânzul. Privi un şoim şoricar cu coada roşie făcând cercuri leneşe pe cer. Apoi scoase fotografia femeii cu bărbatul mort. De ce ar face oamenii aşa ceva? Şi cum, se întrebă el iarăşi, de nu îl nimerise când ea se afla la nici doi metri depărtare de el? În liniştea care domnea, auzi vocea tatălui său: „Ăsta e un semn, fiule. Mai bine acordă-i atenţie.” Puse poza în

buzunar şi ascunse găleata în spatele unei balot de paie mucegăite. Apoi porni din nou peste câmp.

Regăsi cărarea căprioarelor şi ajunse curând la poiana la care Willard trudise atât de mult. Aceasta era acum năpădită în cea mai mare parte de ciulini şi de ferigi sălbatice, dar buşteanul de rugăciune se afla încă acolo. Cinci dintre cruci mai erau şi ele în picioare, mânjite cu dâre de rugină roşie de la cuie. Celelalte patru erau prăvălite la pământ, cu vițe cățărătoare cu flori în formă de trompetă care se încolăceau în jurul lor. Inima îi palpită preț de o clipă când văzu câteva dintre rămăşițele câinelui care încă atârnau de prima cruce pe care tatăl său o ridicase vreodată. Se sprijini de un copac, gândindu-se la zilele care se încheiaseră cu moartea mamei sale, la cum Willard îşi dorea atât de mult ca ea să trăiască. El ar fi făcut orice pentru ea; la naiba cu sângele, cu duhoarea, cu insectele şi cu arşița. Orice, îşi spuse Arvin. Şi deodată îşi dădu seama, în timp ce stătea din nou în biserica tatălui său, că Willard fusese nevoit să o urmeze oriunde pe Charlotte, aşa încât să poată avea în continuare grijă de ea. În toți aceşti ani, Arvin îl disprețuise pentru ceea ce făcuse, de parcă nu s-ar fi sinchisit ce avea să se întâmple cu băiatul său după moartea ei. Apoi se gândi la drumul de întoarcere de la cimitir şi la ce spusese Willard legat de vizitarea Emmei în Coal Creek. Nu mai conştientizase până acum, dar aşa căutase tatăl său să-i dea de înțeles că se ducea şi el şi că îi părea rău. „Să zăboveşti o vreme”, spusese Willard în acea zi. „O să-ți placă acolo.”

Îşi şterse câteva lacrimi şi aşează geanta pe buştean, după care se întoarse şi îngenunche la crucea câinelui. Îndepărtă câteva frunze moarte. Craniul era pe jumătate îngropat în solul argilos, gaura mică a glonțului puştii de calibrul .22 fiind încă vizibilă între găvanele goale. Găsi zgarda

mucegăită, cu o mică şuviţă de păr încă lipită de pielea din jurul cataramei metalice ruginite.

— Ai fost un câine bun, Jack, zise el.

Strânse toate rămăşiţele pe care le putu găsi pe pământ – coaste subţiri, oasele şoldului, o labă stingheră – şi desprinse bucăţile sfărâmicioase încă prinse de cruce. Le clădi cu grijă într-o grămadă mică. Cu capătul ascuţit al unei ramuri de copac şi cu propriile mâini săpă o gaură în noroiul umed şi negru de la piciorul crucii. O adânci vreo treizeci de centimetri, după care aranjă totul cu atenţie în fundul mormântului. Apoi se duse la geantă şi scoase icoana pe care o luase de la motel şi o agăţă într-unul dintre cuiele de pe cruce.

Întorcându-se pe cealaltă latură a buşteanului, îngenunche în locul unde se rugase odată lângă tatăl său. Îşi scoase Lugerul din blugi şi îl aşeză pe buştean. Aerul era îmbâcsit şi inert din pricina căldurii şi a umidităţii. Ridică privirea spre Iisus atârnat de cruce şi închise ochii. Făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a şi-l imagina pe Dumnezeu, dar gândurile continuau să-i hălăduiască. În cele din urmă, se lăsă păgubaş, considerând că, în schimb, era mai uşor să-şi imagineze părinţii privindu-l de sus. I se păru că întreaga sa viaţă, tot ceea ce văzuse, spusese sau făcuse vreodată, îl condusese la acest moment: singur cu fantomele copilăriei sale. Prinse să se roage, pentru prima dată de când murise mama lui.

— Spune-mi ce să fac, şopti el de mai multe ori.

După câteva minute, o rafală bruscă de vânt coborî de pe dealul din spatele lui, iar unele dintre oasele care erau încă atârnate în copaci începură să se ciocnească unele de altele, aidoma unor clopoţei de vânt.

Bodecker întoarse pe drumeagul desfundat care ducea la casa în care locuise familia Russell, maşina sa de patrulare legănându-se uşor în făgaşele de roți. Îşi armă revolverul şi îl aşeză pe scaunul de alături. Trecu încet peste tulpinile înalte şi subțiri de bătrâniş, oprindu-se la vreo cincizeci de metri de locul unde se aflase odinioară casa. Se întrezărea fundația iţindu-se deasupra mohorului. Ce mai rămăsese din hambar, nu mare lucru, se afla la vreo alți patruzeci de metri spre stânga. Ar putea să cumpere proprietatea odată ce avea să se termine această mizerie, se gândi el. Ar putea să construiască altă casă, poate să planteze o livadă. Să ocupe Matthews nenorocitul de post de şerif. Lui Florence i-ar plăcea. Era o luptătoare, femeia asta. Se întinse sub scaun, luă sticla şi trase o duşcă. Ar trebui să facă ceva în legătură cu Tater, dar asta nu avea să fie prea dificil.

Pe de altă parte, tânărul Russell putea fi pur şi simplu imboldul de care avea nevoie pentru a câştiga noile alegeri. Unul care ucide un predicator pentru că avusese parte de o păsărică tânără era sigur cu o doagă lipsă, indiferent ce spunea țărănoiul de şerif din Virginia de Vest. Ar fi uşor să-l facă pe tânărul rebel să pară un maniac cu sânge rece; iar oamenii vor vota întotdeauna un erou. Mai trase un gât din sticlă şi o îndesă sub scaun.

— Mai bine ți-ai face griji pentru toate astea mai târziu, spuse Bodecker cu voce tare.

În clipa asta avea o treabă de făcut. Chiar dacă nu avea să mai candideze pentru post, nu ar fi putut îndura ca toată lumea să ştie adevărul despre Sandy. Nu ar fi putut să redea în cuvinte ceea ce o văzuse făcând în unele dintre fotografiile acelea.

Odată ieşit din maşină, desfăcu clapeta tocului revolverului şi se întinse în spate după puşcă. Îşi aruncă pălăria pe scaunul din față. Stomacul îi tremura de mahmureală şi se simțea ca naiba. Trase piedica puştii şi

începu să meargă încet pe drumeag. Se opri de mai multe ori şi ascultă, apoi merse mai departe. Era linişte, doar câteva păsări ciripeau. La hambar rămase în umbră, privind pe lângă ruinele casei. Îşi linse buzele şi îşi dori să mai fi tras o duşcă. O viespe îi zbură în jurul capului, iar el o lovi cu mâna şi o zdrobi cu tocul cizmei. După câteva minute, porni peste câmp, rămânând aproape de linia copacilor. Păşi prin mai multe tufe de susai uscat, urzici şi brusturi. Încercă să-şi aducă aminte cum îl urmase pe băiat în acea seară, cât de departe merseseră, până să o apuce pe cărarea care ducea spre locul în care tatăl său sângerase de moarte. Se uită înapoi spre hambar, dar nu-şi putu aminti. Ar fi trebuit să-l ia pe Howser cu el, se gândi. Nenorocitului îi plăcea la nebunie să vâneze.

Tocmai începea să creadă că trebuia să fi trecut de ea, când dădu peste nişte buruieni călcate în picioare. Inima îi mai veni puțin la loc şi îşi şterse transpirația ce i se prelingea în ochi. Aplecându-se, trase cu ochiul pe deasupra buruienilor şi tufişurilor spre pădure şi văzu urma vechii cărări de căprioare la doar câțiva metri. Se uită înapoi peste umăr şi zări trei ciori negre coborând în picaj peste câmp, croncănind. Se ascunse sub nişte rugi de mur şi făcu câțiva paşi, ajungând pe potecă. Respirând adânc, porni încet la deal, cu puşca pregătită. Se putea simți tremurând pe dinăuntru, de frică, dar şi de emoție, la fel ca atunci când îi ucisese pe acei doi bărbați pentru Tater. Speră că şi cu acesta avea să fie la fel de uşor.

55

Adierea se potoli şi oasele încetară să mai zăngănească. Arvin auzi acum alte lucruri, sunete mărunte, cotidiene, care răzbăteau din vale: o uşă de plasă trântindu-se, copii strigând, bâzâitul unei maşini de tăiat iarba. Apoi greierii îşi

opriră zumzetul înalt, doar pentru o clipă, şi deschise ochii. Întorcându-şi încet capul, crezu că aude un zgomot slab în spatele lui, o frunză uscată trosnind sub un picior, poate o rămurică frângându-se. Nu putea fi sigur. Când greierii îşi reluară ţârâitul, înşfăcă arma de pe buştean. Ghemuit, îşi croi drum în jurul unei tufe de trandafiri sălbatici, apucând-o la stânga prin ceea ce mai rămăsese din luminiş, şi începu să urce dealul. Străbătuse treizeci sau patruzeci de metri, când îşi aminti brusc de geanta lui aflată lângă buşteanul de rugăciune. Dar era deja prea târziu.

— Arvin Russell? auzi strigând un glas sonor.

Se lăsă în jos în spatele unui hicori şi apoi se ridică încet. Trăgându-şi răsuflarea, aruncă o privire pe după trunchi şi îl văzu pe Bodecker, cu o puşcă în mâini. La început, putu să vadă doar o parte din cămaşa maro şi din cizme. Apoi şeriful mai făcu câţiva paşi, aşa încât îi zări şi faţa roşie.

— Arvin? Sunt şeriful Bodecker, fiule! strigă acesta. N-am venit să-ţi fac vreun rău, îţi promit. Trebuie doar să-ţi pun câteva întrebări.

Arvin îl privi scuipând şi ştergându-şi ochii de sudoare. Bodecker mai avansă câţiva metri, apoi un cocoş de munte zbură din ascunzătoarea lui peste poiană, bătând furios din aripi. Ridicând repede puşca, Bodecker trase, apoi o încărcă iute cu un nou cartuş.

— La naiba, băiete, îmi pare rău! strigă iar el. Nenorocita aia de pasăre m-a speriat. Ieşi la iveală acum, să putem sta de vorbă.

Se furişă, oprindu-se la marginea luminişului presărat cu tufişuri. Văzu geanta pe pământ, pe Iisus cel înrămat atârnat de cruce. „Poate că ticălosul acesta chiar e nebun”, se gândi. În lumina umbrită a pădurii, putea încă să distingă o parte dintre oasele atârnate de sârme.

— Mi-am închipuit eu că ăsta trebuie să fie locul în care o să vii. Îți aminteşti de noaptea aceea în care m-ai condus aici? Groaznic lucru săvârşise tatăl tău.

Arvin trase piedica Lugerului şi ridică de la picioarele sale o bucată de lemn uscat. O aruncă cu boltă, printr-o deschizătură dintre crengi. Când se lovi de un copac de lângă buşteanul de rugăciune, Bodecker trase alte două focuri în succesiune rapidă. Vârî alt cartuş în încărcător. Bucăți de frunze şi scoarță pluteau prin aer.

— La naiba, băiete, nu te pune cu mine! răcni el.

Se învârti de jur-împrejur, aruncând priviri sălbatice în toate direcțiile, după care se apropie puțin de buştean.

Arvin păşi în tăcere pe cărarea din spatele lui.

— Mai bine ai lăsa arma aia jos, şerifule! rosti băiatul. Am una ațintită asupra ta.

Bodecker încremeni cu un picior în aer, apoi îl lăsă jos încet. Aruncând o privire spre geanta deschisă, văzu un exemplar din *Meade Gazette* din dimineața respectivă, aşezată peste o pereche de blugi. Poza lui de pe prima pagină se uita la el. Din sunetul vocii, consideră că băiatul se afla chiar în spatele lui, la vreo douăzeci de metri distanță. Mai avea două cartuşe rămase în puşcă. Împotriva unui pistol, avea şanse destul de mari.

— Fiule, ştii că nu pot face asta. La naiba, asta este una dintre primele reguli pe care ți le bagă în cap în forțele de poliție. Nu renunța niciodată la arma ta.

— Nu pot să te ajut în privința asta, spuse Arvin. Pune-o pe pământ şi îndepărtează-te!

Îşi putea simți inima bătându-i prin cămaşă. Toată umezeala părea să fi fost aspirată din aer.

— De ce? Ca să mă poți omorî aşa cum ai făcut-o cu sora mea şi cu acel predicator din Virginia de Vest?

Mâna lui Arvin începu să tremure puțin când îl auzi pe şerif pomenindu-l pe Teagardin. Se gândi o secundă.

— Am o poză cu ea în buzunar, în care îmbrățișează un tip mort. Leapădă arma aia şi o să ți-o arăt.

Văzu spatele omului legii încordându-se şi strânse mai tare Lugerul.

— Ticălos mic! rosti Bodecker în barbă.

Plecă din nou privirea spre portretul său din ziar. Fotografia fusese făcută imediat după alegerea lui. Jurase să respecte legea. Mai că îi veni să râdă. Apoi ridică Ithaca şi începu să se răsucească. Băiatul trase.

Arma lui Bodecker se descărcă, alicele mari făcând o gaură zdrențuită în trandafirii sălbatici din dreapta lui Arvin. Băiatul tresări şi apăsă din nou pe trăgaci. Şeriful strigă ascuțit şi se prăvăli înainte în frunze. Arvin aşteptă un minut sau două, apoi se apropie cu precauție. Bodecker stătea întins pe o parte, privind spre pământ. Un glonț îi făcuse zob încheietura, iar celălalt îi pătrunsese sub braț. După cum arăta, cel puțin unul dintre plămâni îi era străpuns. Cu fiecare respirație greoaie a bărbatului, o nouă țâşnitură de sânge roşu-strălucitor îi împroşca pieptul cămăşii. Când Bodecker văzu încălțările uzate ale băiatului, încercă să-şi smulgă pistolul din toc, dar Arvin se aplecă şi îl înhăță, aruncându-l la câțiva paşi depărtare.

Puse Lugerul pe buştean şi, cât de blând putu, îl întoarse pe Bodecker pe spate.

— Ştiu că a fost sora ta, dar uită-te aici, spuse Arvin, scoțând fotografia din portofel şi ținând-o în aşa fel, încât şeriful să o poată vedea. Nu am avut de ales. Jur, am implorat-o să lase arma jos.

Bodecker se uită la chipul băiatului, apoi îşi îndreptă privirea spre Sandy şi spre bărbatul mort pe care-l ținea în brațe. Se strâmbă şi încercă să ia poza cu brațul său bun, dar era prea slăbit pentru a face un asemenea efort. Apoi se întinse şi începu să tuşească sânge, la fel ca ea.

Deşi Arvin avea impresia că trecuseră ore de când era martor la lupta şerifului pentru a rămâne în viaţă, de fapt omului nu îi trebuiră decât câteva minute să moară. Acum nu mai avea loc de întors, se gândi el. Dar nici nu putea continua aşa. Îşi imagină uşa spre o cameră tristă şi goală închizându-se cu un uşor clic, o uşă care nu avea să se mai deschidă niciodată, şi asta îl linişti puţin. Când îl auzi pe Bodecker dându-şi ultima suflare înecată, luă o decizie. Ridică Lugerul şi se îndreptă spre groapa pe care o săpase pentru Jack. Îngenunchind în noroiul umed, mângâie încet ţeava gri-metalic, gândindu-se cum adusese tatăl său arma acasă cu atâţia ani în urmă. Apoi o aşeză alături de oasele animalului. Împinse cu mâinile toată ţărâna înapoi în groapă şi o bătători, ridicând-o la nivelul solului. Cu frunze moarte şi câteva ramuri, acoperi toate urmele mormântului. Dădu jos imaginea cu Mântuitorul, apoi o împături şi o puse în geanta lui. Poate că într-o zi va avea un loc în care să o agaţe. Tatălui său i-ar fi plăcut asta. Îndesă fotografia cu Sandy şi cele două role de film în buzunarul cămăşii lui Bodecker.

Arvin se uită încă o dată în jur, la buşteanul acoperit cu muşchi şi la crucile cenuşii putrede. Nu avea să mai revadă niciodată acest loc; probabil că nici pe Emma sau pe Earskell, la drept vorbind. Se întoarse şi porni pe cărarea bătătorită de căprioare. Când ajunse în vârful dealului, dădu la o parte o pânză de păianjen şi ieşi din pădurea întunecoasă. Cerul senin era de cel mai profund albastru pe care îl văzuse vreodată, iar câmpul părea să iradieze lumină. Arăta ca întruchiparea veşniciei. Începu să meargă spre nord, către Paint Creek. Dacă se grăbea, putea să ajungă la Route 50 într-o oră. Cu puţin noroc, cineva avea să-l ia cu maşina.

Mulţumiri

Recunoştinţa mea se îndreaptă către următoarele persoane şi organizaţii, fără de care această carte nu ar fi fost posibilă: Joan Bingham şi PEN, pentru bursa PEN 2009/ Robert Bingham; Ohio Arts Council, pentru Premiul individual de excelenţă din 2010; Ohio State University, pentru o bursă Prezidenţială din 2008; prietenul meu, Mick Rothgeb, pentru sfaturi despre arme de foc; doctorul John Gabis, pentru că mi-a răspuns la întrebările despre sânge; şi James E. Talbert, din cadrul Greenbrier Historical Society, pentru informaţii despre Lewisburg, Virginia de Vest. Le datorez în mod special recunoştinţă agenţilor şi cititorilor mei, Richard Pine şi Nathaniel Jacks, de la Inkwell Management; şi, în sfârşit, pentru încrederea, răbdarea şi îndrumarea lui, vreau să-i mulţumesc editorului meu, Gerry Howard, ca şi tuturor celorlalţi oameni minunaţi de la Dobleday.

Table of Contents

Prolog
Partea întâi - Sacrificiu -
1
2
3
4
5
6
7
8
9
Partea a doua - La vânătoare -

10
11
12
13
14
15
16
Partea a treia - Orfani şi fantome -
17
18
19
20
21
22
23
24
Partea a patra - Iarnă -
25
26
27
28
29
30
Partea a cincea - Predicatorul -
31
32
33
34
35
36
37
38
39
Partea a şasea - Şerpi -

40
41
42
43
44
45
46
Partea a şaptea - Ohio -
47
48
49
50
51
52
53
54
55
Mulţumiri

VIRTUAL
VP
sile®
PROJECT